

For en revolutionær vej ud af krisen

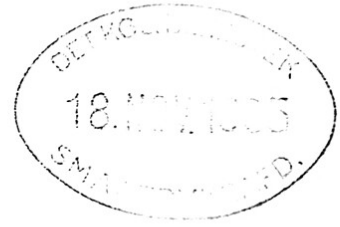
**CENTRALKOMITEENS BERETNING
TIL DKP/MLs 3. KONGRES**

Forlaget Arbejderen

Proletarer i alle lande, forén jer!

**For en revolutionær vej
ud af krisen**

For en revolutionær vej ud af krisen

**Centralkomiteens virksomhedsberetning til
Danmarks Kommunistiske Parti/
Marxister-Leninisters 3. kongres
januar 1985
aflagt af dens førstesekretær
Klaus Riis**

Forlaget Arbejderen

For en revolutionær vej ud af krisen
Centralkomiteens virksomhedsberetning til
Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 3. kongres
© Forlaget Arbejderen, 1985
ISBN: 87-87862-66-2
Tryk: M.A.J. Tryk ApS.

4

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1985/26570

Kære kammerater.

Vort unge marxistisk-leninistiske parti møder op til denne kongres, den tredie, med væsentlige resultater og nye fremgange i udmøntningen af partiets revolutionære linie og taktik – fremgange og resultater, som er blevet opnået under særdeles vanskelige betingelser, under konstante angreb og modstand fra bourgeoisiets og dets lakajers side. Med rette anser de det marxistisk-leninistiske partis blotte eksistens, for ikke at tale om dets fremgang og øgede indflydelse, for en alvorlig trussel imod deres forbliven i det kapitalistiske udbytterparadis.

Partiet har taget nye skridt med henblik på dets yderligere opbygning og befæstelse og for at realisere dets vigtige mål om at blive den faktisk ledende kraft i arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp. Partiet er blevet videreudbygget på landsplan og i den forløbne kongresperiode er et ret stort antal nye medlemmer og kandidatmedlemmer, energiske forkæmpere for arbejderklassens sag, blevet optaget i partiet.

Af den største strategiske og taktiske betydning var partiets centralorgan, Arbejderens, overgang til dagblad fra 1. september 1982. Uden svigt og afbrydelser, og uden den ringeste form for støtte fra den borgerlige stat, har den marxistisk-leninistiske stemme siden hver dag lydt til klassebevidste og kampvillige arbejdere og andre revolutionære kræfter. Avisen udgør et af de vigtigste våben i partiets hænder i agitationen og propagandaen, i den revolutionære organisering af arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Udgivelsen af Arbejderen har krævet og kræver fortsat store ofre og et kolossalt arbejde fra partiets og dets sympatisørers og venners side. Det er anstrengelser, som ydes i forståelsen for den ubetingede nødvendighed af den revolutionære presse som

den stærkeste modvægt til den altomfattende borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske propaganda. Den fortæller hver dag kendsgerningerne om det kapitalistiske Danmarks fallit, om den dybtgående krise, som har ramt hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, og som ryster den i sin grundvold, om udviklingen af arbejderklassens og folkenes kamp for socialisme, national uafhængighed, ægte demokrati og til forsvar for freden.

I den forløbne periode er partiet blevet kendt blandt de bredeste lag af de arbejdende masser. For første gang i årtier fremlagdes en marxistisk-leninistisk politik på den parlamentariske arena, da partiet deltog i folketingsvalget den 10. januar 1984. Igennem denne valgkamp nåede partiets program for en revolutionær vej ud af krisen for første gang ud overalt. Partiets navn og målsætning i almindelighed er blevet bredt kendt. Selve valgresultatet var imidlertid ringe, men der er også en hel række årsager til, at partiet fik alt for få stemmer. Det marxistisk-leninistiske parti bliver ikke båret ind i folketinget eller andre statsorganer af de borgerlige medier, som skaber »nye« partier efter borgerskabets behov, nye sensationer og nye parlamentariske »alternativer«, der kun er nye med hensyn til personer og undertiden i deres image. Deres reaktionære og borgerlige væsen og politik er den samme, sådan som man så det med Glistrups Fremskridtsparti, Erhard Jakobsens Centrumdemokrater og i dag, med noget andet formål, f.eks. »De Grønne«.

Det marxistisk-leninistiske partis tilstedeværelse på den parlamentariske scene udløste voldsomme demagogiske angreb på partiet, på marxismen-leninismen og socialismen, fra VCQM-ministre til trotskister og revisionister af Gert Petersens type. En politianmeldelse med krav om forbud mod partiet fra en af Centrumdemokraternes folketingskandidater manglede heller ikke. Hele denne voldsomme hetz, som blev omfattende udfoldet i TV og de øvrige borgerlige massemedier, der normalt iagttager fuldstændig tavshed overfor partiets virksomhed og fremgange, har imidlertid på ingen måde været i stand til at isolere det fra arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Borgerskabets hetzkampagne og forsøg på at fremstille marxist-leninisterne som »bloddryppende terrorister«, som »voldsfanatikere«, og dets beskidte og systematiske forsøg på at sætte lighedstegn mellem kommunisme på den ene side og nazisme og fascisme på den anden, vil aldrig være i stand til at knægte det marxistisk-leninistiske parti eller få det til at afvige fra sin revolutionære kurs. Tværtimod tjener den til yderligere at hærde og befæste partiet, som vokser og udvikles i kamp.

Borgerlige skriblere forkynnder igen, som så ofte før, »marxismens død« og »socialismens fallit«. Utrætteligt bliver de ved med at fremmane besværgelser imod Marx, Engels, Lenin og Stalin, imod den videnskabelige socialisme, arbejderklassens pålidelige kompas i kampen for et nyt samfund uden udbytning og undertrykkelse. Reaktionen søger at kaste nye reserver ind for at bære ved til det store antikommunistiske bål. Men uanset hvor store anstrengelser, som udfoldes for at miskreditere marxismen-leninismen af reaktionære, revisionister og reformister, vil det aldrig lykkes dem at udslette socialismens idealer og målsætninger, eller marxismen-leninismens klassikere og deres store værk, fra arbejderklassens tanke og hjerte, hvor de lever som en evig kilde til inspiration og til sikring af en korrekt orientering i klassekampen.

De borgerlige og revisionistiske talsmænd brænder efter at gravlægge det marxistisk-leninistiske parti. Men de må gå andre steder hen med deres nekrologer: Det marxistisk-leninistiske parti eksisterer og går fremad, uanset hvad bourgeoisiet måtte tænke og ønske. For partiet er en objektiv nødvendighed i arbejderklassens kamp, det bygger på den danske arbejderklassens og det danske folks århundredgamle revolutionære traditioner, og det stiller sig altid forrest i kampen til forsvar for arbejderklassens og alle undertrykte og udbyttedes rettigheder imod den skærpede kapitalistiske offensiv.

Partiet styrker og konsoliderer sin autoritet og indflydelse på alle felter. Det er den kendsgerning, som står tilbage, når den borgerlige og revisionistiske larm om »marxismen-leninismens krise« ses som det, den er: et forsøg på at sprede forvirring og yderligere splittelse i arbejderklassen for at forevige det kapitalistiske herredømme og sikre profitterne til monopolerne, de multinationale selskaber, krigsindustrien og de øvrige udbyttede.

Der er hårdt brug for, at der bliver ryddet op i denne ideologiske og politiske forvirring, i den splittelse, som borgerskabet, Socialdemokratiet og de forskellige revisionister har skabt, og som har været forudsætningen for, at det i et vist omfang – på trods af hård modstand fra arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers side – er lykkedes at gennemføre en række nye voldsomme angreb på levevilkårene, på reallønnen, de demokratiske rettigheder og den nationale suverænitæt. Arbejderklassens enhed er det våben, som er i stand til at overvinde alle angreb og sikre, at det kapitalistiske udbyttersystem én gang for alle overføres til det menneskelige samfunds forhistorie. *Men arbejderklassens enhed kan kun tilvejebringes gennem det marxistisk-leninistiske parti,*

ved at det fortsat styrkes og øger sin indflydelse, ved at det tilkæmper sig den ledende rolle i klassens kamp. Og forudsætningen herfor er og bliver partiets egen enhed på marxismen-leninismens grund, dets trofasthed mod dets revolutionære linie, dets hengivenhed, dristighed og kampvilje i forsvaret og udviklingen af revolutionens og socialismens sag på trods af alle vanskeligheder, alle forhindringer, alle fælder og intriger, som det støder på.

Som de forløbne år vil også den kommende kongresperiode være vidne til en skærpelse af alle de grundlæggende modsætninger i verden, en tilspidsning af klassekampen og klassekonfrontationerne. Den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik i vort land løber ind i stadig større modstand på alle felter. Den reaktionære politik for udsalg af den nationale selvstændighed og til skærpelse af krigsfaren, som borgerskabet fører gennem det danske medlemskab af den aggressive NATO-pagt og monopolernes »Forenede Europa« bliver mødt med protester og aktioner i masseskala. *Også i den kommende kongresperiode står partiet overfor den opgave at forstærke arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp, at kæmpe for at løsrive disse fra socialdemokratismens og revisionismens undergravende indflydelse og føre dem frem til virkelige kamppositioner imod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik, mod de imperialistiske krigsforberedelser, mod NATO- og EF-politikken.*

Sammenbruddet for den kapitalistiske »velfærdsstat«, som under den nuværende krise simpelthen afslørede sig som en demagogisk etikette, har yderligere bidraget til den proces af klassemæssig og social polarisering og radikalisering, som truer det borgerlige-socialdemokratiske classesamarbejdssystem med alvorlige rystelser. Arbejderklassen, det kapitalistiske Danmarks mest fremskredne og eneste konsekvent revolutionære klasse, vinder nye vigtige erfaringer i kamp mod konsekvenserne af den kapitalistiske krise, imod reallønsfaldet, massearbejdsløsheden, forværringen af levevilkårene. Den er i bevægelse mod venstre, henimod revolutionære standpunkter, i et opgør med den socialdemokratiske reformisme. For nogle år siden udråbte forskellige revisionister de småborgerlige intellektuelle eller ungdommen til at være den mest revolutionære kraft i dagens kapitalistiske samfund. Historien og livet har forlængst modbevist dette. Det er og bliver arbejderklassen, dens bredeste og dybeste lag, som er bæreren af det nye socialistiske samfund, af den revolutionære omformning af det nuværende kapitalistiske system under det marxistisk-leninistiske partis ledelse.

Den nuværende periode er vanskelig og fyldt med farer for arbejderklassen og folkene, ikke bare i Danmark, men overalt i verden, som under krisens betingelser ser sig stillet overfor nye voldsomme angreb på demokratiet og den nationale selvstændighed fra imperialismens side med de to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, i spidsen. De ser det vanvittige rustningskapløb eskalere, at krigsfaren vokser yderligere, at den indenlandske reaktion overalt støtter sig på imperialismen, organiserer sig og baner vejen for militærkup og fascistiske diktaturer i tilspidsede situationer. Der er grund til at være på vagt, at være forberedt på alle muligheder, aldrig at undervurdere klassefjendens vildskab eller uforanderligt reaktionære og aggressive natur. På samme tid er det op til arbejderklassen, folkene og de revolutionære kræfter, under ledelse af marxist-leninisterne, at udnytte de revolutionære kriser, som modnes, at benytte skærpelsen af den kapitalistiske krise til forberedelsen af det endelige opgør med det kapitalistiske classesamfund og gravlægge kapitalismen.

I. Den politiske situation

Den kapitalistiske krise har rystet det borgerlige-socialdemokratiske »velfærdssamfund« og den borgerlige-socialdemokratiske klassesamarbejdspolitik til grunden. På trods af de ihærdige forsøg fra den borgerlige propagandas side på at tilsløre kendsgerningerne kan det ikke skjules, at den alsidige krise i Danmark uddybes og tilspidnes endnu mere, og at den fortsat vil gøre det, som en del af den kapitalistisk-revisionistiske verdenskrise og den almene krise for kapitalismen.

I årevis har kapitalens politikere og »videnskabsmænd« forkyndt, at et opsving var umiddelbart forestående, at det værste var overstået. VCQM-regeringen med Poul Schlüter i spidsen har udviklet den professionelle optimisme til en agitatorisk kunststart. Og den borgerlige propagandas larm om »optimisme« og kommende fremgang har været øredøvende lige siden Anker Jørgensen og det kriseplagede Socialdemokrati i august 1982 uden at udskrive valg overlod regeringsmagten til den åbent borgerlige Schlüter-regering og dermed åbnede for et nyt kapitel i den nuværende kapitalistiske offensiv mod arbejderklassen.

Men på trods af en midlertidig økonomisk opliven og en vis forøgelse af investeringerne, som i begyndelsen af 1980erne nåede det relativt laveste niveau siden 1930erne, på trods af en vis produktionsfremgang, først og fremmest i 1984, har det kapitalistiske Danmark langt fra overvundet sin krise. Tværtimod understreges det kapitalistiske systems fuldstændige fallit blot yderligere af den kendsgerning, at selv i en periode med en kortvarig og midlertidig økonomisk genopliven, findes der

en rekordstor arbejdsløshed med et officielt arbejdsløshedstal ved årsskiftet 1984-85 på 320.000, en statsgæld i udlandet på 108,7 milliarder kroner, fortsat underskud på statsbudgettet og en fortsat høj inflation. Selv en langt kraftigere midlertidig genopliven vil ikke være i stand til at overvinde den langtrukne depressionsfase, som den kapitalistiske økonomi befinder sig i, og den vil derfor falde tilbage i en endnu dybere depression.

Og på trods af den officielle optimisme og de talrige løfter om at »sikre balance i økonomien« er borgerskabet og dets stat ude af stand til at tilvejebringe en sådan balance i det kapitalistiske kaos, ude af stand til at fjerne dens uhelbredelige følgesygdomme som arbejdsløsheden og kriserne, ude af stand til at sikre en tryk og menneskeværdig tilværelse for de brede masser.

Fortsatte krak og dybe økonomiske vanskeligheder hører til dagens orden, ikke blot for tusindvis af mindre virksomheder, men også for monopolistiske firmaer i milliardklassen som affæruerne omkring det krakkede Roving-selskab og Kronebanken vidner om.

Ifølge den borgerlige propaganda blev krisen overvundet nærmest med et enkelt slag, da Schlüter-regeringen kom til magten. Og det er en kendsgerning, at monopolernes og de multinationales profiler har sat nye rekorder i 1983 og 1984. De rige er blevet rigere og har kunnet udvide deres snylteragtige luksusforbrug, mens det store flertal af befolkningen, arbejdere, funktionærer, husmænd, arbejdsløse, bistanuimodtagere og pensionister har oplevet et yderligere fald i reallønnen og en fortsat drastisk nedgang i levestandarden.

Særlig vanskelig er situationen for hundredtusinder af arbejdsløse og småbørnsfamilier, og den bliver stadig mere desperat for andre hundredtusinder af bistanuimodtagere, unge på »sultecirkulære«, enlige mødre og andre, som er blevet bortelimineret fra det kapitalistiske arbejdsmarked og tvinges til at leve i dyb fattigdom, på eksistensminimum.

Under den nuværende krise er den marxistiske analyse af den kapitalistiske akkumulationslov endnu engang blevet bekræftet: at en voksende velstand koncentrerer hos et stadig snævrere lag af udbytttere, mens arbejderklassens relative og absolutte forarmelse forøges i hastigt tempo. Det store flertal tvinges til at leve ringere og fattigere end før.

Kapitalismens menneskefjendskhed kommer stærkt til udtryk i behandlingen af den unge generation, hvoraf en trediedel er uden arbejde og uddannelsesmuligheder og frister en kummerlig tilværelse på det så-

kaldte sultecirkulære. Den elendige situation for stadig større dele af befolkningen kommer også til udtryk i et fortsat lavt fødselstal, der er resultatet af en bevidst politik for at begrænse befolkningen og dermed reducere massearbejdsløsheden, som imidlertid alligevel eksisterer og vokser. Den ses i forhold til kvinderne, som man søger at tvinge ud af arbejdsmarkedet og over til de kødløse gryder. Arbejdsintensiteten og rovdriften på arbejderne forstærkes.

Under disse omstændigheder er der også sket en betydelig vækst i kriminaliteten, alkoholisme, narkomani, prostitution osv. Ligesom det høje selvmordstal, det lave fødselstal og andre lignende fænomener er dette symptomer på og konsekvenser af den alsidige og uhelbredelige krise, som »den bedste velfærdsstat i verden« befinder sig i.

INTENSIVERINGEN AF DEN KAPITALISTISKE KRISEOFFENSIV

VCQM-regeringen blev indsat af bourgeoisiet til afløsning af Socialdemokratiet, der igennem en længere periode var monopolernes foretrukne regeringsparti. Det skete med henblik på at forøge tempoet i den kapitalistiske offensiv for at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og det arbejdende folk. Og ligeledes for at sikre en hurtigere integration i monopolernes »Forenede Europa« og for fortsat at bevare Danmark som en brik i den amerikanske imperialismes krigsforberedelser gennem medlemskabet af NATO.

Den socialdemokratiske regering under Anker Jørgensen, som igennem 1970erne fungerede som den vigtigste administrator af den kapitalistiske krise og kriseoverfaldene på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, blev grundigt miskrediteret i deres øjne. Den løb ind i stadig større vanskeligheder og var ude af stand til at dæmme op for en voksende strejkebevægelse, en fredsbevægelse af hidtil uset omfang og andre vigtige massebevægelser, som rejste sig til kamp imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik og politikken for nationalt udsalg og underlæggelse under USA-imperialismen og de europæiske monopoler.

De stadig hyppigere parlamentariske kriser og de stadig genkommende valg gennem 1970erne bidrog yderligere til at destabilisere situationen og truede borgerskabet med en fortsat hurtig radikaliserings af arbejdermasserne. 10 års socialdemokratisk kriseadministration havde understreget, at heller ikke udviklingen af statsmonopolkapitalismen er i

stand til at overvinde de kapitalistiske kriser, men at den tværtimod skubber dem foran sig, skærper og uddyber dem. Den åbent borgerlige regering blev indsat efter samme recept, som var blevet udviklet i Thatchers England, Reagans USA og Kohls Vesttyskland, for på demagogisk vis at dæmme op for den voksende utilfredshed gennem løfter om, at nu ville der ske noget, at nu ville skeen blive taget i den anden hånd, og at fra nu af ville det gå fremad. Under slagord som »privatisering«, »skattelettelse«, »bekæmpelse af bureaukrati«, eller »indføring i en ny teknologisk tidsalder« forstærkede borgerskabet og den kapitalistiske stat yderligere kriseoffensiven til gavn for monopolerne, storlandbruget og militæret.

Men heller ikke den kapitalistiske drøm om at overvinde krisen igennem en styrkelse af den private »sektor« og indførelsen af ny teknologi i forskellige led i produktionen virker efter den erklærede hensigt. Ikke bare er recepten prøvet før og har dræbt patienten. Alle erfaringerne fra de øvrige kapitalistiske lande, der har anvendt og anvender samme model, viser ligeledes, at heller ikke disse vidundermidler kan bringe kapitalismen ud af krisen. Den kan ikke genskabe den korte periode i 1950'erne og 1960'erne, hvor en højkonjunktur af forskellige grunde blev usædvanlig langvarig. Det var dengang, borgerskabet begyndte at propagandere teorierne om »den krisefri kapitalisme« og »velfærdssamfundets« og »forbrugersamfundets« evne til at afskaffe arbejdsløshed og kriser, sikre en stadig social udjævning og gradvist eliminere klasserne på grundlag af den reformistiske klassesamarbejdspolitik.

Den reformistiske klassesamarbejdspolitik er simpelthen én form for gennemførelsen af borgerskabets klassekamp imod arbejderklassen, én taktik fra borgerskabets side for at få arbejderklassen til at acceptere dens politik og indordne sig som et halehæng dertil. Borgerlig reformisme er og bliver et hovedvåben i kampen mod arbejderklassens krav om afskaffelse af det kapitalistiske system og indførelse af ægte socialisme.

VCQM-regeringen, og ikke mindst partiet Venstre, angriber klassesamarbejdet i den socialdemokratiske udformning, og søger herunder at angribe de socialdemokratiske bastioner, først og fremmest den socialdemokratiske fagbevægelse. Men i praksis fungerer VCQM-regeringen som fortsættelse af og i overensstemmelse med den traditionelle klassesamarbejdspolitik, som den direkte viderefører af den traditionelle borgerligt-socialdemokratiske politik, som har været fremherskende i årtier, både før og efter besættelsen. Når alt kommer til alt, er der kun nuanceforskelle mellem denne åbent borgerlige koalition og Socialdemo-

kratiet ved regeringsmagten, ubetydelige uenigheder i vurdering af tempo og midler, men ikke med hensyn til mål og hensigter.

Men uenighederne og kampene imellem forskellige borgerlige partier eller blokke, herunder mellem nogle åbent borgerlige partier og Socialdemokratiet, er også en afspejling af visse uenigheder mellem forskellige dele af borgerskabet. Hertil hører også toppen af Socialdemokratiet og LO, som administrerer kolossale koncerner fra banker til fødevarekæder. Uenigheden op gennem 1970'erne om udformningen af ØD eller OD er et eksempel; uenigheden om visse dele af NATO-politikken et andet; og om de socialdemokratiske fagforeningers og LOs placering og indflydelse i gennemførelsen af borgerskabets politik en tredje.

Da HT-chaufførerne i foråret 1984 gik til kamp imod en række skruebrækkere indenfor deres rækker og forsøgene på at oprette nye reaktionære fagforeninger af gul type, som de såkaldte »frie« og de »kristelige fagforeninger«, inspireret af nogle af regeringspartierne og Fremskridtspartiet, viste de, i det mindste i glimt, hvilken kolossal styrke arbejderklassen besidder i kamp, såfremt den får lov til at komme til udfoldelse. Disse aktioner kølnede den åbent borgerlige entusiasme for dette mislykkede skruebrækkeri og satte en dæmper på denne reaktionære virksomhed, men denne kamp blev også af Socialdemokratiet med held anvendt til at sikre en fortsættelse af samarbejdspolitikken med den reaktionære regering under devisen »Danmark kan ikke styres udenom fagbevægelsen«.

En revolutionær politik kan ikke forholde sig ligegyldig overfor sådanne modsætninger indenfor bourgeoisiet selv, i arbejderklassens fjenders rækker, hverken når det gælder modsætningerne indenfor det danske borgerskab eller mellem de forskellige kapitalistiske og imperialistiske kapitalistklasser indbyrdes. Men i modsætning til de forskellige revisionister, som udnytter disse modsætninger for at skabe en ny koalition på klassesamarbejdets grund, ser vi marxist-leninister det som vores opgave at udvide og uddybe disse modsætninger til fordel for revolutionens sag og kampen for socialismen.

Med Socialdemokratiet som »loyal opposition«, som direkte og indirekte støtte til gennemførelsen også af denne nye etape i den kapitalistiske kriseoffensiv, kunne VCQM-regeringen bygge videre på den grund, som allerede var lagt: Den videreførte minusoverenskomsterne og sikrede et reallønsfald med LO-toppens medvirken og støtte. Den fortsatte med at lade ungdommen leve af det sultecirkulære, som Socialdemokratiet indførte. Den realiserede de socialdemokratiske tanker om suspen-

sion af den dyrtidsregulering, som i forvejen langt fra gav fuld kompensation for prisstigninger og inflation. Den forhøjede skatter og afgifter og fortsatte besparelsen på de sociale budgetter til fordel for direkte overflytninger til kapitalen, landbruget og til oprustningen; og den tilføjede nye »besparelser«, nye vilde angreb, som gennemførelsen af karenssagen og forskellige angreb på dagpengesystemet og de arbejdsløse, som væsentligt forværrer deres situation. Det er denne linie, som også planlægges videreført i de kommende år.

Ingen reformer er holdbare under kapitalismen. Nye angreb i forbindelse med overenskomsterne på arbejdernes og de arbejdsløses hårdt tilkæmpede rettigheder, på de bredeste folkemassers levevilkår, vil følge i hastigt tempo. Nye angreb på social-, sundheds- og uddannelsessystemet er planlagt – herunder indførelse af egentlig betaling for lægebesøg og hospitalsophold og på alle andre af disse »serviceydelser«, sådan at de kan betales to gange af arbejderklassen: i form af skatter og i form af direkte gebyrer og sikring af tårnhøje profitter til kapitalisterne.

Også nye miljøskandaler vil se dagens lys som resultat af »verdens bedste miljølov«, som igennem årtier og fortsat i dag tillader kapitalistiske koncerner at forgifte jorden, grundvandet, skovene, havene og menneskene selv.

I overensstemmelse med borgerskabets ønsker holder VCQM-regeringen ligeledes døren åben til indførelse af A-kraft, uanset den massive afvisning, som denne energikilde, som ikke er forsvarligt sikret mod forureningskatastrofer, har mødt hos et flertal af befolkningen.

For den kapitalistiske kriseoffensiv vil blive fortsat som en forenet borgerlig-socialdemokratisk politik for at vælte krisens byrder over på de arbejdendes skuldre, for at sikre gennemførelsen af en udenrigs- og alliancepolitik, som er i modstrid med arbejderklassens og nationens interesser, og som truer freden og nationens uafhængighed og selvstændighed.

ARBEJDERKLASSENS OG DE ØVRIGE ARBEJDENDES VOKSENDE MODSTAND MOD DEN BORGERLIGE-SOCIALDEMOKRATISKE KRISEPOLITIK

Valget i december 1981, kort før vort partis 2. kongres, var som bekendt et resultat af den forstærkede parlamentariske krise og bragte atter en

socialdemokratisk mindretalsregering til magten. Den blev igen mødt af nye strejker og protester, og efter nogle spage forsøg på at gennemføre flere nedskæringsforlig sammen med de radikale og SF, som den såkaldte »martspakke«, overlod Anker Jørgensen tøjlerne til Poul Schlüter. Den nye VCQM-regering blev i forbindelse med folketingets åbning i oktober 1982 mødt med politiske strejker og demonstrationer, som omfattede hundredtusinder af arbejdere, funktionærer og andre, af den mest omfattende strejke- og protestbevægelse siden majstrejkerne i 1974, som var en væsentlig årsag til Hartling-regeringens fald.

På intet tidspunkt har arbejderklassen eller de øvrige arbejdende passivt accepteret den kapitalistiske nedskæringspolitik, men igen og igen rejst sig til kamp for at forsvare deres rettigheder og tilkæmpede resultater. Og de har kæmpet under stadig vanskeligere betingelser, imod mægtige fjender, fra kapitalen og dens stat til Arbejdsretten, LO og den socialdemokratiske og revisionistiske fagbevægelse selv, som saboterer udviklingen af enhver alvorlig kamp imod kapitalens kriseoffensiv.

Med en socialdemokratisk regering ved magten bekæmper LO-toppen og de socialdemokratiske forbundsledelser enhver form for protest imod de reaktionære krisetiltag. Under disse omstændigheder påtager revisionisterne i fagbevægelsen, først og fremmest DKP, sig at organisere massedemonstrationer, ikke for at kæmpe imod den socialdemokratiske regering og dens kapitalistiske politik, men med henblik på at skabe en alliance mellem regeringen og revisionisterne omkring en såkaldt »arbejderpolitik« og et »arbejderflertal«.

Når det er en borgerlig regering, som VCQM-regeringen, modsætter den socialdemokratiske fagbevægelse sig ikke benhårdt gennemførelsen af sådanne demonstrationer, men søger at tage dem til indtægt for den socialdemokratiske politik og begrænse deres indhold og krav, såvel som selve aktionsformerne, til en understøttelse af Socialdemokratiets parlamentariske manøvrer. Og disse markeringer forbindes ikke med aktioner, med strejker, men forbliver tomme slag i luften.

Revisionisterne tilpasser sig de forskellige socialdemokratiske organer og deres politik for at opnå blot skinnet af en arbejderflertalsalliance. Denne type markeringsdemonstrationer uden virkeligt indhold, som ledes af socialdemokrater og revisionister, ikke for at styrke kampen imod den kapitalistiske kriseoffensiv, men for at sabotere den og spænde den for deres parlamentariske vogn, er ikke i stand til at inspirere arbejderklassen til kamp, men fører til skuffelse og desillusionering.

Derfor er den omfattende og konkrete modstand, som er kommet til

udtryk både mod den tidligere socialdemokratiske regerings og den nuværende åbent borgerlige administrations konkrete krisepolitiske tiltag, særdeles afgørende og markante – i modsætning til de socialdemokratiske og revisionistiske anførte massedemonstrationer, der ikke udløser en virkelig kampindsats.

Et eksempel på dette var havnearbejdernes månedlange, militante kamp imod VCQM-regeringens forringelser af dagpengeloven. Den lagde havnene øde og førte til omfattende konfrontationer med politiet, der blev indsat for at sikre strejkebryderi og knuse arbejdernes modstand. Politivold og terror, arrestationer, fængslinger og hårde bødestrafte, systematisk aflytning af havnearbejdernes telefoner var blot nogle af de midler, der blev taget i anvendelse for at knuse kampviljen. Under disse kampe blev også en havnearbejder fra Hirtshals dræbt, da han stod på sin post som blokadevagt, af en skruebrækker, som senere blev frifundet for strafansvar!

Men hverken denne voldsanvendelse eller den reaktionære hetz, som organiseredes i den borgerlige presse med statsministeren i spidsen, og som betegnede de kæmpende arbejdere som »gangstere« og »kriminelle«, var i stand til at knække deres kamp.

Årsagen til, at det alligevel ikke lykkedes at kæmpe den reaktionære lov af bordet, var endnu engang classesamarbejdsfolkenes, revisionisternes og socialdemokraternes forræderi, den socialdemokratiske og revisionistiske fagbevægelses direkte og indirekte sabotage af denne heroiske kamp med havnearbejdernes fagforbund SiD og dets formand Hardy Hansen som hovedansvarlige, på trods af dets demagogiske antræk som »en kæmpende fagforening«.

SiD- og LO-toppen søgte ligeledes at undergrave kampen for frigivelse af havnearbejdertalsmanden i Esbjerg, Karl Jørgensen, som blev terrorfængslet som en udløber af havnearbejderstrejken med henblik på at statuere et eksempel. Kun en energisk og massiv protestbevægelse, som voksede sig stadig større, sikrede, at Karl Jørgensen efter et halvt års indespærring atter blev løsladt.

Arbejderklassens voksende kampvilje blev også understreget ved overenskomst-afslutningen i foråret 1983, hvor et flertal i landets største fagforbund, specialarbejdernes og de ufaglærtes SiD, forkastede den forræderiske overenskomst, som blev indgået på Schlüter-regeringens diktat. Og det på trods af den massive overtalelseskampagne og fremstillingen af denne overenskomst som et »fremskridt«, en »sejr« for arbejderne og en »sikring af reallønnen« fra forbundstoppenes side.

Kun anvendelsen af sammenkædningsreglerne og de øvrige klassejuristerier, som skal sikre borgerskabets og Socialdemokratiets kontrol med fagforeningernes medlemmer, forhindrede en større konflikt i at komme til udbrud og gav Schlüter-regeringen ro til at lade de rige blive forgyldt på arbejderklassens og de tvungent arbejdsløses bekostning.

Danfoss-arbejdernes langvarige lønkamp i begyndelsen af 1984 understregede, at selv de største bastioner for den socialdemokratiske classesamarbejdslinie ikke længere er intakte.

Sammen med de hyppige og militante aktioner blandt for eksempel hospitalspersonalet er det et udtryk for en fortsættelse af tendensen til, at endnu bredere og dybere lag af arbejdere, funktionærer og andre, som ikke traditionelt har handlet imod den kapitalistiske politik, nu har rejst sig til forsvar for deres rettigheder.

Vort marxistisk-leninistiske parti har i den forløbne periode øget sin indflydelse væsentligt på disse kampe. Vi har overalt tilstræbt at øge deres militante og bevidste karakter, at udvide deres grundlag som en del af den kamp, som hele arbejderklassen fører. Vi har yderligere understreget deres politiske karakter i skarp kamp mod de reformistiske og revisionistiske kræfter. Og på tilsvarende vis har vi understøttet de kampe, som er udsprunget af nedskæringerne på de sociale budgetter, skolenedlæggelser, forringelser af sundhedsvæsenet og patienternes vilkår, af børneinstitutioner og i undervisningen osv.

En særlig opmærksomhed vier partiet organiseringen af og udviklingen af de arbejdsløses kamp, til skabelsen af en omfattende arbejdsløshedsbevægelse på et klassekampsgrundlag. En sådan arbejdsløshedsbevægelse må omfatte alle kategorier af arbejdsløse, og ikke kun de »officielt udnævnte«, men også bistandsmodtagere, unge, der ikke kan få adgang til arbejdsmarkedet osv. Vigtige skridt er taget i denne retning, ligesom forsøg på at skabe særlige organisationer for bistandsmodtagere har udviklet sig med partiets støtte.

I modsætning til Socialdemokratiet og revisionisterne kæmper det marxistisk-leninistiske parti ikke for en snæver arbejdergruppes interesser, for laget af arbejderaristokrater, for fagbureaukraterne og de bedst stillede dele af de faglærte arbejdere, men tværtimod for hele arbejderklassens interesser, i de bredeste og dybeste arbejderlags navn.

Udviklingen af strejkekampen og aktionerne imod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik bekræfter tilfulde, at netop disse lag med de militante ufaglærte specialarbejdere i spidsen i stadig højere grad kaster illusionerne fra sig og rejser sig til kamp, ikke blot mod kapitalen og

dens stat, imod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik som sådan, men også stadig mere bevidst imod de reaktionære faglige ledere i LO-apparatet, som saboterer og undertrykker deres kamp.

VCQM-regeringen søger at fortsætte gennemførelsen af »indkomstpolitikken« i form af nedskæringer af arbejderne og de arbejdsløses, pensionisternes og bistanndsmodtagernes løn og indkomster og dermed yderligere øge de kapitalistiske profitter og sikre en omfordeling af de offentlige budgetter til deres fordel. På arrogant vis dikterer den lønrammer og overenskomstdiktater og bistår i dette beskidte arbejde direkte og indirekte af den socialdemokratiske »opposition« og i særlig grad af LO-toppen.

Forsvaret af reallønnen, udviklingen af kampen for forbedring af levevilkårene i bred almindelighed, mod de brutale nedskæringer af de offentlige budgetter, når det gælder dagpenge, pensioner, sundheds- og socialvæsen m.v., kampen for genindførelse af dyrtidsreguleringen, for forhøjelser af lønninger, pensioner og dagpengeydelse, og for en 35-timers arbejdsuge med fuld lønkompensation er fortsat blandt de vigtige opgaver. Kampen til forsvar for levevilkårene udgør fortsat et af klassekampens hovedfelter, hvor arbejderklassen kæmper for en revolutionær vej ud af krisen under parolen: Lad de rige, lad udbyggerne betale den krise, som det kapitalistiske system selv er årsag til, og som arbejderklassen eller de arbejdende hverken har lod eller del i og nægter at betale for.

Som et led i gennemførelsen af den kapitalistiske kriseoffensiv og for at bane vejen for nye angreb på arbejderklassen og de øvrige arbejdende har borgerskabet forstærket sine ideologiske angreb, spredningen af reaktionær, arbejderfjendsk, kvindefjendsk, racistisk ideologi.

Det marxistisk-leninistiske parti fremhæver og kæmper til stadighed for arbejderklassens enhed, for ungdommens, kvindernes og alle andre progressive lags alliance med arbejderklassen som den ledende kraft. I den daglige kamp smedes arbejderklassens enhed, som også omfatter de fremmedarbejdere, der af kapitalismen blev importeret som alle andre varer til at tage det ringeste og dårligst betalte arbejde.

I dag søger borgerskabet at sprede racismens og chauvinismens gift og fremstille nogle titusinde fremmedarbejdere som ansvarlige for den rekordstore arbejdsløshed, for selv at undslippe arbejderne og de arbejdsløses retfærdige vrede.

Arbejderklassen vil imidlertid ikke lade sig forvirre af denne reaktionære propaganda, den vil ikke acceptere pogromer og racistiske over-

fald, som reaktionen og forskellige fascistiske elementer arbejder for at fremkalde, og som borgerskabet og dets ordensmagt ikke griber ind overfor, men tværtimod støtter. Det er ikke kun kriminelle bander, som organiserer overfald og provokationer mod arbejdere, mod fremmedarbejdere og ungdommen, men også den kapitalistiske ordensmagt selv, politiet, som i stadig større omfang og med stadig udvidede »beføjelser« bliver sat ind mod kæmpende eller utilfredse elementer.

Kravet om forbud mod det marxistisk-leninistiske parti, krav om at højne spærregrænsen og øge antallet af underskrifter, som er nødvendige for at deltage i folketingsvalg, registreringen af politisk aktive, aflytningen af progressive institutioner og bevægelser, spionagen mod kæmpende arbejdere, de talrige politiske fyringer er altsammen afspejlinger af borgerskabets reaktionære karakter og dets opsathed på at gennemføre sin reaktionære linie til det sidste på trods af enhver modstand.

På tilsvarende måde mødes strejkende arbejdere og kæmpende ungdom med arrestationer, fængslinger og lignende. Overfor arbejderklassen tager borgerskabet Arbejdsretten i brug; med tårnhøje bøder til strejkende arbejdere, og med bøder til fagforeninger, som ikke 100% opfylder deres af borgerskabet og Socialdemokratiet i fællesskab udformede rolle som strejkebrydere, som instrumenter for borgerskabet mod arbejderklassen.

Arbejderklassen og det marxistisk-leninistiske parti vender sig imod hele denne reaktionære opmarch, imod spredningen af racismens og chauvinismens gift, imod de racistiske og fascistiske bander og organisationer, som uhindret tillades at blive opbygget. Imod enhver form for berufsverbot, politiske fyringer og alle andre indskrænkninger i arbejderklassens rettigheder. Imod blokadecirkulæret og andre indskrænkninger af strejke- og aktionsretten, for fjernelse af Arbejdsretten og imod alle skridt til yderligere fascisering af statsapparatet og dets organer, imod fascistiske organisationer og fascistisk propaganda.

OPSVINGET I MODSTANDEN MOD DET NATIONALE BRANDUDSALG OG STØTTEN TIL FOLKENES REVOLUTIONÆRE KAMP MOD IMPERIALISMEN

Et andet af klassekampens hovedfelter er kampen imod de imperialistiske krigsforberedelser og borgerskabets reaktionære alliancepolitik,

dets konstante udsalg af de nationale interesser og den nationale selvstændighed.

Igennem talrige demonstrationer, marcher og manifestationer har den danske antikrigsbevægelse indtaget sin plads blandt de omfattende fredsbevægelser, der ikke mindst har udviklet sig i de vesteuropæiske lande, som er udset til en skueplads for det opgør mellem de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen, og deres aggressive militærpagter, NATO og Warszawapagten.

Fredsbevægelsen vender sig imod opstillingen af Pershing 2 og krydsermissilerne, imod planerne om at gøre Europa til en slagmark, imod atomkrigsplanerne og begge supermagtsblokkenes vanvittige våbenkapløb. Denne brede bevægelse vender sig stadig tydeligere imod begge supermagter og begge militærblokke, og de prosovjetiske revisionisters indflydelse er tilsvarende blevet reduceret.

Men antikrigsbevægelsen manipuleres fortsat af socialdemokrater og revisionister, som ikke opfordrer den til virkelig kamp imod begge supermagter, imod både NATO og Warszawapagten, men søger at gøre den til en støtte for den imperialistiske pacifisme. De søger at få den til blot at frembringe nye demagogiske »nedrustningsforhandlinger« mellem supermagterne af samme slags, som har fundet sted i årevis, mens våbenarsenalerne, de atomare og konventionelle, har hobet sig op til skyerne. De borgerlige pacifister, socialdemokraterne og revisionisterne gør fredsbevægelsen til et redskab for opretholdelsen af *status quo*, af den imperialistiske terrorbalance, som er vendt mod folkene, gør den til et redskab for NATO og Warszawapagten og supermagterne selv til bedrag overfor folkene.

Derfor indvikles den i håbløse appeller og bønskrifter om »samarbejde og nedrustning« til supermagterne, om ideer om »atomvåbenfri zoner«, uden at rejse spørgsmålet om opløsning af militærblokkene NATO og Warszawapagten konkret, uden at bekæmpe den konkrete oprustning i det enkelte land. Hvordan kan Norden blive eller være en atomvåbenfri zone, så længe Danmark og Norge er medlemmer af NATO og det er Pentagon, der har den militære kommando i tilfælde af krig? Og tilmed en supermagtsgaranteret atomvåbenfri zone! Hvilke garantier kan disse imperialistiske røvere udstede, der er mere værd end det papir, de er skrevet på? Ingen som helst!

De historiske og aktuelle erfaringer med imperialistiske stormagter, og med både USA og Sovjetunionen i dag viser, at de ikke har den fjerneste respekt for aftaler eller garantier, som til enhver tid kan brydes og

bliver brudt, når det passer i deres kram. Fredsbevægelsen kan ikke tolerere at blive ledt af tilhængere af den ene eller den anden supermagt, eller af dem begge, af status quo.

Den voksende folkelige modstand imod supermagternes og militærblokkenes krigsforberedelser og den omfattende danske inddragelse i disse, førte til en række »opsigtsvækkende« vedtagelser i folketinget omkring sikkerhedspolitikken og til en række fodnoter med forbehold fra dansk side i forbindelse med en række NATO-møder og -kommunikationer. Selv disse tyndbenede forsøg på at markere en selvstændig holdning indenfor rammerne af NATO-alliancen er blevet mødt med den amerikanske imperialismes uforbeholdne vrede, med trusler og diktater. Uden en total underkastelse under den amerikanske imperialismes aggressive strategi trues Danmark med politiske, økonomiske og tilmed militære sanktioner. »Danmarkiseringen« kan føre til, at NATO-alliancen kaster atomvåben på dansk grund i tilfælde af en krig. Sådan lyder de utilslørede trusler fra amerikanske ministre og diplomater.

Det er en uset arrogance og den klareste dementi af de borgerlige-socialdemokratiske påstande om, at NATO-pagten skulle være en forsvarsalliance mellem ligeberettigede partnere og allierede, »verdens største fredsbevægelse« osv. og ikke et uhyggeligt aggressionsvåben i den amerikanske imperialismes hænder. Og det er fuldstændigt afslørende for det danske bourgeoisis knæfald for denne aggressive imperialisme og dets hæmningsløse udsalg af de grundlæggende nationale interesser, der krænkes hver dag gennem NATO-medlemskabet.

Under slagord som en »selvstændig og kritisk holdning fra Danmarks side« sælges også den fortsatte integration i og opbygning af EF, af monopolernes »Forenede Europa«, som nu har sat kursen mod skabelsen af en politisk union i stadigt hurtigere tempo. Dette sker på trods af og som et led i forsøgene på at overvinde den stadig dybere alsidige krise, som har ramt alle de kapitalistiske økonomier i EF-landene, og som har skærpet konkurrencen og modsætningerne mellem dem på talrige områder. Dette kommer blandt andet til udtryk i EFs permanente politiske krise, i de fortsatte handelskrige, fiskerikrige, vinkrige osv., i form af en permanent krise for landbrugspolitikken m.v.

Den af det overvældende flertal af den danske befolkning forhadte og uønskede »politiske union« er i hastig anmarch, og det danske borgerskab og deres politikeres anstrengelser går nu på at finde en formel, hvorunder nye suverænitetssafgivelser kan finde sted og Danmark blive

et faktisk medlem af Europas Forenede Stater uden at gennemføre en ny folkeafstemning.

Men uanset hvilke manøvrer og trick, som tages i anvendelse af de åbent borgerlige partier og Socialdemokratiet, der også på dette felt som altid i det skjulte bistås af revisionisterne, vil man ikke være i stand til at mildne modstanden mod opbygningen af monopolernes EF eller mod Danmarks medlemskab af denne klub for små og mellemstore imperialistmagter. Den bringer intet og har ikke bragt noget godt for arbejderklassen og de øvrige arbejdende i de vesteuropæiske lande, men er blevet oprettet for at øge udbytningen og undertrykkelsen af de arbejdende dér og for at øge og forstærke den neokolonialistiske udplyndring af folk og nationer i Asien, Afrika og Latinamerika. Ikke mindst i de tidligere koloniområder, men også i nye områder, i skarp konkurrence med USA-imperialismen, den sovjetiske socialimperialisme og andre reaktionære imperialistmagter.

Gennemførelsen af det andet valg til det såkaldte »Europaparlament« i Strassbourg, som tjener til at lægge en »demokratisk« fernis over denne monopolsammenrotning, blev endnu en fiasko for det herskende bourgeoisi og EF-politikken. Den meget ringe valgdeltagelse bekræfter endnu engang, at EF og planerne om Europas Forenede Stater fuldstændig savner folkelig opbakning.

DKP/ML opfordrede til valgboykot af denne reaktionære og bedrageriske illusion. Men modstanden mod EF er splittet ved sådanne lejligheder, idet hundredtusinder af modstandere afgiver deres stemme på et erklæret modstanderparti, der deltager i dette valg, eller på Folkebevægelsen mod EF.

Hovedopgaven for EF-modstanden er at sikre Danmarks udtræden. Derfor har DKP/ML gået i spidsen for at rejse kravet om en ny folkeafstemning som den eneste klare og logiske vej fremad for modstanden i dag. De aktuelle unionsplaner gør realiseringen af dette krav endnu mere presserende.

Kampen omkring EF vil blive skærpet i den kommende tid, og vi vil ligesom på alle andre områder se de forskellige revisionister, som i ord er modstandere af EF-politikken, i virkeligheden sabotere denne kamp for Danmarks udtræden, som de allerede har gjort det i årevis. EF-modstanden må bane sig nye veje, først og fremmest ved at ledelsen af EF-modstanden tages ud af hænderne på opportunister, revisionister og skjulte unionister.

Dette brandudsalg af den nationale selvstændighed ligner det, som

foregik under besættelsen, da det danske borgerskab og dets politiske partier indordnede sig under den tyske nyordning og førerskab og var parat til at indtage sin plads i Det tredje Riges »Neuropa«, samtidig med at de sluttede sig til Hitlers korstog mod kommunismen ved overfaldet på Stalins Sovjetunionen.

Det danske borgerskab har endnu engang bevist, at det er villigt til at alliere sig med hvem som helst og ofre et hvilket som helst nationalt eller andet hensyn, blot en sådan alliance synes at sikre eller øge dets profitter. Gennem deltagelsen i NATO under USA-imperialismens anførsel, og deltagelsen i monopolernes »Forenede Europa«, hvor tonen angives af Vesttyskland og Frankrig i konkurrence med Thatchers England, sikrer det danske borgerskab sig yderligere adgang til imperialistiske superprofitter. VCQM-regeringen har på den internationale arena i øvrigt markeret sig som en støtte til alle de mest chauvinistiske og reaktionære manøvrer fra den vestlige imperialismes side.

Den danske arbejderklasse og det danske folk har ikke den fjerneste interesse i borgerskabets imperialistiske udplyndring eller undertrykkelse af andre folk og nationer, heller ikke af de »danske« nykolonier, Færøerne og Grønland, hvis folk kæmper for ægte selvbestemmelse og for at blive herrer i deres eget hus. De danske marxist-leninister og den danske arbejderklasse støtter denne kamp i den proletariske internationalismes ånd.

Ligeledes støtter vi alle de kampe, som folkene overalt, fra Afghanistan og Iran til Nicaragua og El Salvador, det heroiske palæstinensiske folk, folkene i Azania og Namibia osv., med våben i hånd fører for at sikre sig frihed, demokrati og uafhængighed, imod imperialismen og dens redskaber.

En militant og internationalistisk solidaritetsbevægelse på et klart antiimperialistisk grundlag, der ikke søger at alliere sig med den ene supermagt mod den anden, som ikke skaber illusioner om nogen af de imperialistiske røvere, er hvad der er brug for i disse år, hvor supermagternes aggressionspolitik og militaristiske eventyrpolitik bliver stadig mere udtalt. Om dette vidner med al tydelighed for eksempel den sovjetiske besættelse af Afghanistan, den amerikanske aggression mod Grenada og dens militære indblanding i Mellem- og Latinamerika eller den israelske zionismes fortsatte besættelse af Libanon i overensstemmelse med det amerikanske diktat.

DEN KAPITALISTISKE »VELFÆRDSSTATS« OG »ARBEJDERFLERTALS«-STRATEGIENS KRISE

VCQM-regeringen tegner et bedragerisk billede af situationen i dagens Danmark. Den åbent borgerlige regering reddede ikke Danmark fra afgrunden eller ud af den økonomiske krise, men fortsatte og uddybede den samme kapitalistiske krisepolitik på alle felter, som Socialdemokratiet allerede havde lagt grunden til og gennemført. Den kapitalistiske krise svækkes ikke, men tilspidises på alle felter; klasse modsætningerne skærpes yderligere.

For det er borgerskabets samlede politik, især som den er udformet efter 2. verdenskrig, opbygningen af den kapitalistiske »velfærdsstat«, alliancepolitikken i forhold til EF og NATO – kort sagt de grundlæggende felter i den fælles borgerlige-socialdemokratiske politik – som møder stadig større modstand fra stadig større dele af arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Under overfladen lægges der op til store konfrontationer og eksplosioner, som vil få det kapitalistiske systems blødende sår til at springe op.

Socialdemokratiets krise bliver stadig mere udtalt, flugten fra dette parti af arbejdere, som søger til venstre, fortsætter. I den hårdt tiltrængte »oppositionsperiode« har Socialdemokratiet søgt at radikalisere sit image for endnu engang at bedrage arbejderne, uden at det lykkes. For selv i »opposition« må dette parti i en krisetid åbent afsløre sig som en støttepille for det kapitalistiske samfund og dets krisepolitik.

Ikke desto mindre lyder skrålene stadig højere fra SF, VS og DKP, de vigtigste revisionistiske partier, om skabelsen af en »arbejderregering«, hvori Socialdemokratiet indgår som en ledende kraft.

Det er i særlig grad SF, som er opbygget til afløser af det miskrediterede og kriseplagede Socialdemokrati gennem årtier, som har høstet fordele af den begyndende masseflugt fra Socialdemokratiet. Siden slutningen af 1970'erne er det vokset til det absolut dominerende i stemmeantal og på den parlamentariske arena blandt de revisionistiske partier. Nu forbereder det at gå sammen med det rådne Socialdemokrati, enten som aktiv partner eller som støtteparti, i et såkaldt »arbejderflertal«.

Men dette »arbejderflertal« vil kun blive realiseret ved at SF opgiver en række centrale krav, som det tilsyneladende er gået ind for, som nej til indkomstpolitik og kravet om udtræden af NATO og EF. Skabelsen af en formaliseret alliance mellem Socialdemokratiet og SF, og realiseringen af et sådant »arbejderflertal« vil miskreditere SF på samme måde som det er gået Socialdemokratiet, men i langt hurtigere tempo, fordi

partiet er uden en stærk organisation og stabil forankring i arbejderklassen.

SF lever kun som parlamentsparti og er reelt så svagt, at det ikke er i stand til at udgive et dagblad. Borgerskabet er klar over denne kombinations skrøbelighed og ønsker at bevare SF i rollen som oppositionsparti, som kan holdes klar i kulissen, men tingene kan udmærket udvikle sig hurtigere end ønsket.

DKP er fortsat den stærkeste kraft blandt de revisionistiske partier, takket være dets ideologiske, politiske og organisatoriske indflydelse, fordi sovjetrevisionismen er den mest udbyggede og altomfattende revisionistiske teori.

Både SFs, VS' og de øvrige små revisionistiske grupperingers ideologi og politik, deres strategi for »arbejderflertallet« og alliance med Socialdemokratiet, deres såkaldte »demokratiske kamp«, er i høj grad støbt af DKP.

Men krisen i det revisionistiske DKP er dybere end nogensinde; ved folketingsvalget i 1984 fik dette parti den ringeste stemmeandel siden 2. verdenskrig, medlemsfrafaldet har været omfattende og en stor forvirring hersker fra top til bund med afskalninger, oprettelse af forskellige grupperinger og fraktioner. Forskellige dele af DKP på faglige poster strides indbyrdes i al offentlighed; DKP eliminerer det selvsamme pædagogiske kartel, man selv havde oprettet med DKP-ledere i alle de deltagende forbund!

DKPs krise er uhelbredelig, fordi den hænger helt sammen med krisen for det kapitalistiske system og krisen i det revisionistiske system, herunder den sovjetiske socialimperialismes krise. DKP er ikke længere i stand til at tiltrække den revolutionære del af arbejderklassen, uanset hvilke krumspring man foretager. Deres linie for »fredelig overgang til socialismen«, »antimonopolistisk demokrati« og »strategisk alliance med Socialdemokratiet«, for at støtte sig på det socialimperialistiske Sovjetunionen er dybt miskrediteret.

Nu har den politiske eventyrer og charlatan Preben Møller Hansen meldt sig på arenaen for at føre DKP ud af den nuværende krise som ny formand. Hans anti-revisionistiske posur og hans bravader om, at det er nødvendigt at opbygge et nyt kommunistisk parti, fordi DKP er blevet revisionistisk, er blevet grundigt afsløret som personlige intriger og personligt magtstræb. Hans organisation Fælles Kurs Klubben, som er blevet udråbt som intet mindre end et »kommunistisk enhedsparti«, men som blot er et instrument til realisering af Møller Hansens person-

lige ambitioner, er ligeledes blevet grundigt afsløret. Men heller ikke Møller Hansen vil være i stand til at redde DKP. For klarhedens skyld vil det imidlertid være fortrinligt om Møller Hansen atter optages i DKP og at hans Fælles Kurs Klubber officielt lider skibbrud.

For som DKP/ML forlængst har understreget, er Møller Hansen og hans organisation en del af sovjetrevisionismen og på ingen måde en marxistisk-leninistisk organisation, endsige et ægte kommunistisk parti. Det er en splittelsesorganisation, oprettet for at splitte de revolutionære, en organisation vendt mod det marxistisk-leninistiske parti, mod den ægte socialisme.

Den moderne revisionismes krise har gjort fuldstændig kål på det maoistiske KAP, som endnu for få år siden hævdede at være det kommunistiske fortropsparti i Danmark. KAP tilsluttede sig den kinesiske revisionisme, baseret på den såkaldte Mao Zedong-tænkning, og led nederlag sammen med dennes afsløring i marxist-leninisternes og de revolutionæres øjne, i sammenhæng med deres opgivelse af klassekampen og revolutionen i vort eget land.

Også venstresocialismen gennemløber i disse år en krise på liv og død. Som en opsamling af »det nye«, »udogmatiske« – dvs. anti-leninistiske – »venstre« er det dybt påvirket af dettes fallit, som ikke bare er en kendsgerning i Danmark. For øjeblikket er partiet i færd med at dementere alle mistanker om, at det skulle have noget som helst med et revolutionært parti at gøre og afsværger sig i det »rene demokratis« navn enhver ret til undertrykkelse af kontrarevolutionen, de afsværger revolutionen og proletariatets diktatur. Dette understreger yderligere, at dette parti blev opbygget og opreklameret af borgerskabet som et falsk »revolutionært« alternativ for at bedrage arbejderne og ikke mindst ungdommen og de progressive intellektuelle, som op gennem 1960erne og 1970erne søgte henimod et ægte socialistisk ståsted.

Ligesom sovjetrevisionismen og det titoistiske og eurokommunistisk inspirerede SF har VS tilføjet arbejderklassens sag stor skade. Dets fuldstændige magtesløshed overfor løsningen af en eneste af de brændende opgaver, den revolutionære bevægelse og arbejderklassen står overfor, og dets faktiske sammenbrud under den skærpede kapitalistiske krise, sætter dens ophidsede, trotskistisk inspirerede anti-leninisme, der forklædes som »kamp mod stalinismen«, i relief.

FOR EN REVOLUTIONÆR VEJ UD AF KRISEN

Denne krise, som har grebet samtlige de revisionistiske partier og organisationer, og som giver anledning til forbløffende kovendinger og krumspring i bestræbelserne for at undslippe den, kendes ikke af det ægte marxistisk-leninistiske parti. DKP/ML adskiller sig radikalt fra alle disse partier både hvad ideologi, politik og organisationsmetoder angår. Det er rigtigt, at det marxistisk-leninistiske parti endnu er et lille parti, mindre end både SF, DKP og VS. Men det er samtidig et ungt parti, som blot har begyndt sin udvikling, sin kamp for at blive den ledende kraft i arbejderklassens kamp.

I årtier eksisterede en ægte revolutionær politik ikke i Danmark på baggrund af DKPs forræderi og i sammenhæng med opsplitningen af dette gamle revolutionære parti i en række revisionistiske partier og organisationer, i en proces, som fortsætter frem til i dag. De relativt få marxistisk-leninistiske kræfter, der formåede at undvige det rasende revisionistiske stormløb for at udslette marxismen-leninismen og det kommunistiske parti, enhver bestræbelse på at virkeliggøre et socialistisk samfund og tilintetgøre kapitalismen, måtte som det først fornødne koncentrere sig om at sikre genopbygningen af det marxistisk-leninistiske parti.

Denne kamp afsluttedes med stiftelsen af DKP/ML i slutningen af 1978. Og DKP/ML er til stadighed og uafbrudt vokset og styrket på trods af, at en samlet borgerlig, revisionistisk og socialdemokratisk front har søgt at bremse dets vækst og tilintetgøre det.

DKP/ML har ikke bare udarbejdet et revolutionært program, strategien og taktikken for en revolutionær vej ud af krisen, men er også blevet i stand til i stadig større omfang at øve indflydelse på strejkekampenes, arbejdsløshedsbevægelsens og de øvrige massekampes retning og udvikling. Det lave stemmetal ved folketingsvalget i 1984 er ikke nogen katastrofe for det marxistisk-leninistiske parti, sådan som borgerskabet håbede, og som det ville være for et parti, som følger en parlamentarisk og ikke en revolutionær linie. Det vigtigste problem for de danske revolutionære i dag er ikke den parlamentariske repræsentation, men at sikre deres forening i og omkring det marxistisk-leninistiske parti i erkendelse af den moderne revisionismes fallit i alle dens varianter, i erkendelsen af nødvendigheden af at opbygge et slagkraftigt revolutionært alternativ.

Vi opfordrer alle de revolutionære kræfter, som har indset dette, til at slutte op omkring det marxistisk-leninistiske parti, eller i første omgang

til diskussion for at finde et udgangspunkt for fælles aktivitet og kamp. Under sådanne omstændigheder vil eventuelle misforståelser og fordomme hurtigt kunne ryddes af vejen. Arbejderklassens situation er for alvorlig og vanskelig til at tillade, at krisen for de revisionistiske partier, som er en del af kapitalismens krise, kan blive forvekslet med en krise for socialismen, for marxismen-leninismen, for klassekampens og revolutionens vej.

I stedet for skabelsen af et »arbejderflertal« med Socialdemokratiet i spidsen, i stedet for en ny demagogisk kapitalistisk regering, som vil have nye krisepolitiske angreb på programmet, som vil være en ny pro-EF og pro-NATO-regering – i stedet for denne vej, som samtlige revisionistiske og også de trotskistiske organisationer peger på, må arbejderklassen vælge den revolutionære kamps vej, kampen mod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik som helhed, uden illusioner om, at et »arbejderflertal« vil kunne redde os ud af krisen eller sikre socialismen.

Den revolutionære kamps vej er først og fremmest massekampens og masseaktionernes vej, det er udviklingen af arbejderklassens og de arbejdsløses bevægelse, af ungdommens og kvindernes organisation og kamp, af fredsbevægelsen, af bevægelsen mod EF og NATO, af den antiimperialistiske solidaritetsbevægelse osv. Alle disse massekampe og massebevægelser sætter en kæp i hjulet for gennemførelsen af den kapitalistiske krise- og krigspolitik, eller vanskeliggør i det mindste dens gennemførelse, og betyder samtidig en revolutionær uddannelse og organisering af de kræfter, som vil et andet og lykkeligere Danmark.

Der findes i dag tusinder af mennesker, som er blevet skuffet og desillusioneret over de revisionistiske partier, som lovede kamp for socialismen, og ikke holdt løfterne, men tværtimod har spredt forvirring og usikkerhed om klassekampens vej og metoder. Vi opfordrer specielt alle disse kræfter til ikke at hensynke i passivitet, men gå ind og spille den rolle, som de bør gøre.

Et konsekvent kampprogram til forsvar for arbejderklassens og alle andre progressive lags interesser er det marxistisk-leninistiske partis forslag til platform for den organiserede enhed, som må opbygges i de kommende år, ikke blot som en platform ved kommunalvalg eller folketingsvalg, men først og fremmest som en kampplatform i den daglige klassekamp overalt.

Det marxistisk-leninistiske parti er blevet beskyldt for at være »sektetrisk«, for ikke at samarbejde med nogen og lignende. Dette er en usand-

hed. Vi er villige til at samarbejde med hvem som helst, som for alvor vil kæmpe for realiseringen af dette program, som er i fuld overensstemmelse med arbejderklassens nuværende situation, uanset eventuelle ideologiske eller politiske forskelle. DKP/ML afviser langt fra enhver aktionsenhed, men kun en revisionistisk og opportunistisk aktionsenhed, som ikke tjener til at styrke arbejderklassens positioner og kamp, men som tjener borgerskabet og dets agenter til gennemførelsen af deres vilde kriseangreb.

Vi har sat kurs mod opbygningen af en revolutionær enhedsfront og vil finde de organisatoriske former, der er nødvendige for dens realisering og løse dens problemer i løbet af kampen.

II. Partiet og dets udvikling

Fra kongres til kongres, fra år til år, udvikler partiet sig i et dynamisk tempo og bliver stadig bedre i stand til at løse de opgaver, det har stillet sig som arbejderklassens fortropsparti, som den ledende kraft i arbejderklassens og dens allieredes kamp for revolutionen og socialismen.

Er vi et lille parti, så er vi dog flere, end borgerskabet og vore fjender bryder sig om. Fra de åbent reaktionære til revisionistiske ledere af enhver afskygning har de forenet sig om at bekæmpe det marxistisk-leninistiske »spøgelse«. Og de søger nu at mane det i jorden med besværgelser om, at den danske arbejderklasse ikke har brug for et sådant parti, der afviser det parlamentariske taskenspilleri, at den ikke har brug for en pålidelig vejviser og leder i de skærpede klassekampssituationer, vi står over for, at den ikke har brug for marxismen-leninismens sikre kompas.

Det marxistisk-leninistiske parti er ikke en frimærkeklub eller en forening som de borgerlige og revisionistiske partier, hvor enhver kan melde sig ind og ud, som det passer ham. Det er revolutionens parti, den revolutionære handlings parti, og optager i sine rækker arbejdere og andre progressive elementer, som i deres liv og daglige indsats går i spidsen for at forsvare klassens interesser. Partiet forenes af den samme ideologi, det samme mål, en fælles strategi og taktik, igennem sin monolitiske enhed og faste disciplin. Det afgørende er og bliver partimedlemmernes

kvalitet, deres hengivenhed og offervilje, deres beslutsomhed i gennemførelsen af partiets linie og revolutionære målsætning, som også til syvende og sidst afgør partiets kvalitet og fremgang.

Derfor jagter vort parti ikke »tilhængere«, som er forsvundet igen, når næste interessante fænomen dukker op i horisonten. Derfor optager det kun arbejderklassens bedste elementer og andre, der i praksis beviser deres duelighed i kampen for arbejderklassens sag. Derfor eksisterer der ingen, som blot er medlemmer på papiret eller har revolutionær politik »som hobby«. Det er netop på grund af partiets og partimedlemmernes kvalitet og hengivenhed, at borgerskabet og dets lakajer frygter os og søger at isolere os på enhver måde. For de ved, at vi ikke skiller ord fra handling, og at vi på trods af vor lidenhed er i stand til at løse opgaver, som langt større revisionistiske eller borgerlige partier, målt i stemmetal eller i antal af papirmedlemmer, må misunde os.

Partiet er i dag vokset med mere end en trediedel i forhold til tidspunktet for den 2. kongres. Tager man det foran sig i betragtning og sammenligner man det med situationen for de revisionistiske partier og grupper, som er gået tilbage i medlemstal over hele linien, er dette et fremragende resultat for partiets rigtige linie og arbejde.

Og endnu vigtigere: igennem de hårde kampe og anstrengelser, som det har været igennem for at sikre gennemførelsen af sin linie, er partiet blevet dygtigere, endnu mere sammensvejet, endnu bedre i stand til at orientere sig i de komplicerede situationer, som klassekampen stiller det overfor. Partimedlemmerne er blevet yderligere hærdede igennem disse kampe og endnu bedre til at gennemskue borgerskabets og dets agents manøvrer og intriger og afvise dem, endnu bedre til at sikre, at partiets enhed også bliver en faktor i skabelsen af arbejderklassens enhed.

På alle felter af vort arbejde uden undtagelse har vi taget vigtige skridt fremad siden den 2. kongres: i arbejderklassens daglige kamp, i kvindernes og ungdommens kamp, i kampen for freden, på kunstens og kulturens område – overalt er der sket betydelige fremskridt, som understreger rigtigheden i partiets linie og taktiske orientering, og som garanterer nye fremgange også i den kommende periode.

På den 2. kongres stillede vi det som mål at kæmpe for at blive den faktisk ledende kraft i arbejderklassens og de øvrige arbejdendes kamp, at sikre et stadig mere omfattende og solidt rod fæste og organiserede bånd til masserne. Uden et sekunds tøven har vi ufortrødent arbejdet i denne retning, beslutsomme og sikre i vor sag.

PARTIET STYRKES VED AT BEFRI SIG FOR KAPITULANTER OG DESERTØRER

På den 2. kongres afslørede og fordømte partiet den højreopportunistiske, kapitulationalistiske og likvidatoriske strømning, som var begyndt at udvikle sig. Den godkendte de skridt, der allerede var blevet taget af centralkomiteen for at eliminere den og vedtog igennem beretningen til den 2. kongres, »For et socialistisk Danmark under proletariats diktatur«, en række yderligere skridt for at eliminere denne fjendtlige strømning, i fuldstændig enighed, som det også var tilfældet med alle kongressens øvrige beslutninger.

Kort efter kongressen foretog Ole Nielsen, som var blevet valgt til centralkomiteen, en kursændring på 180 grader og begyndte at angribe partiets taktiske hovedlinje, som han mente var fejlagtig og ønskede ændret. I sin kamp imod partiet fik han tilslutning også af Jan Mortensen, som før og på den 2. kongres var blevet kritiseret for sit ansvar i den højreopportunistiske og kapitulationalistiske strømnings opståen, og som ikke blev valgt til partiets centralkomité netop af den grund. Denne gang angreb disse partifjender fra »venstre« og anklagede partiet for at føre en »højreopportunistisk kurs«, der ville være »katastrofal«. Da Ole Nielsen ikke kunne opnå den fjerneste tilslutning til sin partifjendtlige platform i partiets ledelse, forlod han partiet som et signal til almindelig affolkning (!), og han fik senere følgeskab af Jan Mortensen og en eller to kapitulanter og desertører mere.

Ligeså lidt som fremkomsten af den højreopportunistiske, likvidatoriske strømning, som disse personer stod bag i den første kongresperiode, var tilfældig, ligeså lidt var disse fornyede angreb på partiet og dets enhed det. De havde også det samme mål: at søge at splitte vort unge parti, at skabe forvirring ikke mindst blandt unge kammerater, som endnu manglede den fornødne erfaring og hærkning, at forhindre partiet i at tage sine første skridt for at tilkæmpe sig ledelsen af klassens kamp. De ønskede, at partiet skulle opgive denne vej, opgive massekampens og masseaktionernes vej, og i stedet blive en »propagandacentral«, en »diskussionsklub«, som skulle afvente »bedre tider«. Og de er et udtryk for det samme: kapitulational og desertering overfor de stadig mere krævende opgaver og vanskeligheder, som partiet stod overfor, et resultat af borgerskabets pres mod partiet.

På trods af, at disse elementer gav sig ud for at være »erfarne ledere« og »hærdede marxister-leninister«, var der ingen, der fulgte dem, og deres angreb på partiet prellede af som på en mur, på det skjold, som vær-

ner det: dets marxistisk-leninistiske enhed. Partiet ikke bare overvandt disse elementers sabotagevirksomhed, men går fremad stærkere, mere hærdet, mere enigt og mere militant.

Fordi klassekampen i partiet har været ført korrekt, mod såvel højre- som »venstre«-afvigelser, til forsvar for partiets korrekte linie og dens virkeliggørelse, til forsvar for marxismen-leninismen og partiets enhed, eksisterer der en revolutionær og sund situation i partiet. Der findes en rolig og selvbevidst og samtidig begejstret og militant atmosfære, baseret på urokkelig tillid til partiet, som vil garantere nye og strålende fremgange også i den kommende kongresperiode, som garanterer, at alle fjender, der måtte snige sig ind i partiet og forsøge at vende det bort fra sin revolutionære kurs, vil blive afsløret og knust politisk.

Partiet bliver stærkere ved at skille sig af med desertører og kapitulanter, som spreder forvirring og panik, som stiller sig i vejen for dets fremmarch og løsningen af dets stadig voksende opgaver, og som ønsker at forvandle det til en betydningsløs sekt. Det vil aldrig ske for vort marxistisk-leninistiske parti! Vi vil altid være på vagt mod fjendtlige elementer og mod folk, der deserterer og kapitulerer, mod alle afvigelser fra marxismen-leninismen, mod alle angreb på partiets enhed!

DEN FORTSATTE OPBYGNING AF PARTIET OG FORBEDRINGEN AF DETS SOCIALE SAMMENSÆTNING

Partiet har i den forløbne kongresperiode udvidet sin virksomhed overalt i landet. Ved folketingsvalget i 1984 var det i stand til at opstille i samtlige amter, en afspejling af udvidelsen i omfanget af partiarbejdet. Men først og fremmest har partiet koncentreret sin virksomhed omkring hovedbyerne, de vigtigste industricentrer, og vil fortsat vie den største opmærksomhed herimod.

Partiets sociale sammensætning er ligeledes blevet forbedret. Omkring 60% er arbejdere, knap 30% intellektuelle af forskellige kategorier, inklusive forskellige grupper af funktionærer, og ca. 10% er uddannelsessøgende, studenter og lærlinge.

I løbet af kongresperioden er antallet af og andelen af arbejdere og lærlinge øget betydeligt. Dette er en vigtig kendsgerning og et resultat af partiets rigtige bestræbelser for at forbedre sin sammensætning. Der er en ganske lille smule flere mænd end kvinder i partiet, ca. 55% i forhold til ca. 45%. Gennemsnitsalderen er 30 år.

Vi tilstræber imidlertid fortsat en yderligere forbedring af denne sammensætning, en forøgelse af andelen af arbejdere. Dette betyder ikke, at vi lukker portene for revolutionære intellektuelle, studenter og andre, som partiet har brug for, ikke mindst under de nuværende omstændigheder, hvor marxismen ikke længere er mode på universiteterne.

I den kommende periode forventer vi en ikke ubetydelig tilgang til partiet af nye kandidater og medlemmer, som vil melde sig til dets rækker på trods af alle de vanskeligheder og afsavn, som det medfører at være organiseret kommunist. Der findes talrige arbejdere og andre, som rejser sig til kamp imod den kapitalistiske kriseoffensiv, og som kæmper hårdnakket og sejt, hvis plads er i det kommunistiske partis rækker. Selve den kapitalistiske krise, som driver nogle ud i desperation og andre i passivitet, bevirker også, at et større antal arbejdere og andre rejser sig i kamp og protest. Disse folk, ikke mindst blandt de unge, er af den største værdi for partiet, som må sikre, at de bedste blandt dem bliver partimedlemmer, og som må knytte alle kampvillige arbejdere med stadig fastere og organiserede bånd til partiet og dets organisationer.

Partiet åbner sine døre for alle revolutionære og klassebevidste arbejdere og andre, som ønsker og evner at kæmpe i dets rækker. Det forlanger ikke, at folk skal være professorer i marxisme-leninisme for at blive optaget i partiet, men at de skal kunne kæmpe og er hengivne overfor arbejderklassens sag. Det optager ikke karrieremagere, opportuniste, drankere, narkomaner eller andre, som vil skade partiet. Det fastholder sin almindelige orientering mod arbejdspladserne, mod fabrikkerne, mod industriarbejderne som den mest bevidste og militante del af arbejderklassen. Det er netop den stædige fastholden af denne orientering, som i høj grad ligger bag den forbedrede sociale sammensætning, som er opnået i løbet af kongresperioden.

REVOLUTIONERINGEN AF DET INDRE PARTILIV

Nøgleledet til nye fremgange for partiet er at bevare det og dets organisationer levende og revolutionære, aldrig at tillade, at de drukner i bureaukratisk rutine eller degenererer på liberalistisk vis. De må altid sætte revolutionens og klassekampens problemer i centrum for deres virksomhed, og altid kæmpe uden vaklen for at føre partilinen ud i praksis.

Arbejderklassens parti, det kommunistiske parti, består ikke af en tung top, der bestemmer og afgør alt, som er evigt virksom og i aktivitet, mens flertallet af partimedlemmer kan se passivt til eller optræde

med taknemmelig applaus på landsmøder og lignende, som det er tilfældet med de borgerlige og revisionistiske partier.

Det består ikke af en snæver gruppe parlamentarikere, adskilt fra arbejderklassen og masserne, men har netop sin styrke i de brede og alsidige bånd, som det knytter til arbejderklassen, sit konstante og høje aktivitetsniveau, sin evne til at reagere på alle situationer og begivenheder, som udvikler sig, ikke blot centralt, men overalt.

Et rigt og levende indre partiliv, som omhyggeligt følger de sunde og revolutionære partinormer, som er blevet etableret, en fortsat revolutionering af livet og arbejdet i afdelinger, celler og alle partiets øvrige organisationer, et fortsat opgør med alle bureaukratiske og liberalistiske træk eller fænomener, som måtte dukke op – det er årsagen til partiets gode resultater over hele linien. Og det er samtidig en hovedbetingelse for sikring af fortsat fremgang, af den heldige udførelse af partiopgaverne.

Erfaringen viser, at hvor det indre partiliv stivner og ikke til stadighed er på højde med situationen og opgaverne, hvor der finder krænkelser af partinormerne eller de øvrige retningslinier sted, bliver vejen banet for opløsning og degeneration, for spredningen af al mulig slags opportunistisk smitte. Derfor tillader vi ikke den ringeste afsvækkelse af partinormerne, den ringeste overtrædelse af partilovene eller udviklingen af en usund og liberal atmosfære, fordi det rummer store farer for den pågældende partiorganisation og partiet som helhed. Af sådanne situationer kan opstå overløbere og forrædere, fraktionister og splittelsesmagere. Og sådanne forhold betyder altid tilbageslag for arbejdet.

Det marxistisk-leninistiske partis disciplin er stærk og ubøjelig, som det kræves for at sikre, at arbejderklassens vilje bliver bragt til udfoldelse, men det er samtidig en bevidst disciplin, for det kommunistiske arbejde kræver selvstændighed, evnen til bevidst orientering, evnen til at fungere i et organiseret og organiserende kollektivs sammenhæng. Den er baseret på enheden i tanke, vilje og handling. Den cementeres gennem det levende indre demokrati i partiet, gennem den rigtige anvendelse af det leninistiske organisationsprincip, den demokratiske centralisme. Den sikres gennem den konstante og rigtige anvendelse af vort skarpe våben til opdragelse af partiet selv og den enkelte kammerat – kritik og selvkritik – som er etableret som en fast norm for revolutioneringen af partilivet.

Kun ved altid at bevare sig selv levende, som stærke revolutionære redskaber, er partiet og dets organisationer i stand til at tilkæmpe sig og

udøve sin ledende rolle i arbejderklassens og de øvrige arbejdendes kamp.

Partidiskussionerne og partistudierne er vigtige elementer til sikringen af grundorganisationernes revolutionære karakter og et stærkt og levende indre partiliv. Dette forudsætter en bred inddragelse af hele partiet i udarbejdelsen og fastlæggelsen af partiets linie og stilling i alle grundlæggende spørgsmål og en levende, demokratisk diskussion i denne sammenhæng. Og det forudsætter ligeledes en grundig uddannelse af partimedlemmerne i den videnskabelige socialismes teori, i marxismen-leninismen, i den internationale kommunistiske bevægelses historie og erfaringer såvel som i vort eget partis århundredgamle historie og erfaringer, fordi det er arvtageren til og videreføreren af den revolutionære linie og tradition hos den danske arbejderklasse. Uden alt dette kan den konstante højnelse af partiets og partimedlemmernes politiske dygtighed og kampevne ikke sikres.

Alvorlige svagheder på netop disse områder var én af de vigtige årsager til, at det tidligere revolutionære DKP kunne degenerere til et revisionistisk parti, at modstanden imod denne degeneration blev spredt og usikker og ikke tog form af et massivt opgør mod de revisionistiske ledere fra Larsen til Nørlund, Jespersen og Jensen, som har ført det ud i dets nuværende skikkelse som en karikatur af et kommunistisk parti, som et bolsjevikkisk ådsel.

Gennem alt dette skaber vort parti et udgangspunkt for vurdering og handling, som er realistisk og videnskabeligt baseret, uden antydning af eufori, af ubegrundet overvurdering af muligheder og de gunstige aspekter i situationerne, eller af pessimisme som overvurderer fjendens kræfter og undervurderer partiets og arbejderklassens.

FORBEDRING AF PROPAGANDAEN

Antikommunismen trives i dag uden restriktioner og anvendes som et våben i reaktionens hænder ikke blot imod det marxistisk-leninistiske parti, men mod arbejderklassen og den kæmpende ungdom, mod alt, hvad der er progressivt. Under sådanne omstændigheder bliver forsvaret af marxismen-leninismen, af partiets rigtige linie og politik, af den danske og internationale kommunistiske og arbejderbevægelses revolutionære traditioner og dens kamp i dag af den allerstørste vigtighed. Kun et ægte marxistisk-leninistisk parti som vort er i stand til at påtage

sig og løse denne opgave, fordi et revisionistisk parti som DKP har afskrevet og måtte afskrive sin revolutionære fortid.

Også i den forløbne kongresperiode har DKP/ML sikret nyudgivelser af klassikerne, først og fremmest værker af Lenin og Stalin, som er blevet tilgængelige for arbejderne i vort land. Centrale værker fra den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i dag, især fra Albanis Arbejds Parti, er ligeledes udkommet. Først og fremmest er påbegyndelsen af udgivelsen af kammerat Enver Hoxhas Udvalgte Værker i adskillige bind en vigtig begivenhed, fordi disse værker rummer en korrekt orientering og den vigtigste nøgle til forståelse af kampen til forsvar for marxismen-leninismen imod den moderne revisionismes gennembrud og udvikling igennem årtier. De er en vigtig berigelse af det marxistisk-leninistiske skatkammer, et eksempel på den marxistisk-leninistiske tanks rigdom og overlegenhed også i dag. I den kommende periode vil nye vigtige udgivelser føje sig til disse.

Af stor betydning er også udgivelsen af bøger og pjecer, der forklarer vort partis marxistisk-leninistiske standpunkt og belyser forskellige sider af dets linie, politik og taktik. Den vigtige rapport til partiets 2. kongres »For et socialistisk Danmark under proletariats diktatur« er og bliver et sådan grundlæggende dokument til belysning af partiets standpunkter. I den kommende periode vil antallet af bøger, pjecer og foldere til belysning af partiets politik på forskellige spørgsmål blive væsentligt forøget.

Vort teoretiske tidsskrift, Partiets Vej, skal bringes til at indtage en mere central plads i partilivet og partidiskussionerne, såvel som i forhold til venner og sympatisører, og større opmærksomhed må vies til sikring af, at det marxistisk-leninistiske tidsskrift har den kvalitet og udkommer med den regelmæssighed, som er nødvendig for at opnå dette.

Arbejderens overgang til dagblad fra 1. september 1982, og derpå sikringen af, at avisen hver dag er nået ud til kommunister og klassebevidste arbejdere over hele landet, uden ét eneste svigt, er et af de vigtigste resultater af partiets arbejde i denne periode. Arbejderens betydning som kollektiv organisator, agitator og propagandist kan ikke overvurderes; dag for dag bekræftes rigtigheden i den beslutning, der bevirkede, at et marxistisk-leninistisk dagblad igen efter årtiers forløb kunne se dagens lys i vort land. Dagbladet udgør og må udgøre et omdrejningspunkt, en krumtap i partivirksomheden, en hovedform for at bringe partiets politik og handlingsanvisning ud til arbejderklassen og den kæmpende ungdom, til marxister-leninister, venner og sympatisører.

Den bidrager med vigtige afsløringer af de rådne kapitalistiske og revisionistiske systemer, af deres krise og fallit, af imperialismen, socialimperialismen og al reaktion, og udfolder en betydningsfuld virksomhed for at bringe marxismen-leninismen i forbindelse med arbejderbevægelsen.

Dagbladets kvalitet, dets alsidighed, dets journalistik, er til stadighed blevet forbedret, det afspejler stadig mere pålideligt partiets, arbejderklassens og alle klassers og lags situation og bestræbelser. Uden støtte, uden tilskud af nogen art andet end partiets, dets venners og sympatisørers vilje til sikring af avisens udgivelse, bliver det ved med dag efter dag at fortælle arbejderklassen sandheden om det kapitalistiske system og om nødvendigheden af at vælge klassekampens og revolutionens vej.

Og ingen skal tro, at Arbejderen råber i ørkenen; tværtimod sikrer den, at det marxistisk-leninistiske standpunkt bliver kendt i stadig bredere kredse som en pålidelig, moden, velfbalanceret linie for arbejderklassens og dens allieredes kamp og fremgang.

Arbejderen kan og skal yderligere forbedres, kvalitativt og kvantitativt. Dette er imidlertid først og fremmest et økonomisk spørgsmål, et spørgsmål om at sikre de nødvendige midler til en udvidelse af hverdagsnummerets sidetal og andre forbedringer, som i første række er afhængig af en yderligere spredning af avisen og en betydelig større udbredelse, end det er tilfældet i dag. Arbejderen er en partiavis, det marxistisk-leninistiske partis stemme, og det vil ikke blive ændret. Men dette udelukker ikke, at partiløse revolutionære og andre progressive i højere grad skriver i avisen og gør den endnu mere uundværlig for den revolutionære arbejderbevægelse i hele dens bredde.

At sikre Arbejderens eksistens, dens vækst og stadig større udbredelse, dens forbedring både i kvalitativ og kvantitativ henseende forbliver en central opgave for hele partiet.

Det har altid været et principspørgsmål for det marxistisk-leninistiske parti at sikre sig muligheden for at udsende sin egen propaganda og agitation, og aldrig gøre sig afhængig af de borgerlige og revisionistiske medier, som bruges til det modsatte formål, til at bagvaske marxismen-leninismen, det kommunistiske parti og arbejderklassens revolutionære bevægelse. Borgerskabet vil aldrig tillade marxist-leninisterne at anvende deres organer til et revolutionært formål. Derfor udvirker partiet, at det overalt og på alle planer er i stand til at opnå, at dets standpunkter og synspunkter når ud til arbejderklassen og andre progressive kræfter. Derfor dygtiggør det sig og lærer at anvende en lang række medier –

ikke blot det skrevne ord og avisformen, men også andre, som i dag antager stadig større betydning, som radiomediet og andre.

I den flod af antikommunistisk propaganda, der skyller ud i en stadig strøm fra TV og radio, fra de borgerlige forlag og aviser, udgør den marxistisk-leninistiske presse- og forlagsvirksomhed tilsyneladende blot en forsvindende brøkdel. Men den eksisterer og er i stand til at fortælle arbejderklassen, hvad der foregår, mens alle mulige forskellige såkaldte »partineutrale« medieprojekter på »venstrefløjen«, som har levet af borgerskabets nåde, bliver kvalt og forsvinder uden at sætte sig nogen spor. Og på trods af dens lidenhed, på trods af alle de vanskeligheder, som lægges for den marxistisk-leninistiske presses og litteraturs udbredelse, så bliver den hørt og forstået og gør sin revolutionerende virkning.

DET KOMMUNISTISKE UNGDOMSARBEJDE

Marxistisk-Leninistisk Ungdom KUF blev stiftet godt et halvt år efter partiet, den 15. oktober 1979. Dette er et udtryk for, at partiet fra sin start har tillagt det kommunistiske arbejde blandt ungdommen og skabelsen af en kommunistisk organisation for arbejderungdommen og den øvrige revolutionære og progressive ungdom, ledt af det marxistisk-leninistiske parti, den største betydning.

Hvilken vej skal den ungdom vælge, der vokser op under skærpelsen af kapitalismens almene krise, og som for en stor dels vedkommende ser vejen til fremtiden spærret, som kastes ud i arbejdsløshed direkte fra skolen og ofte lades uden uddannelsesmulighed eller bolig, ofte spises af med den takst lige under eksistensminimum, som med rette har fået betegnelsen »sultecirkulæret«? Skal den vælge den vej, som det kriseplagede borgerskab og dets partier anviser, passivitets og tilpasnings vej, med den billige illusion om, at »enhver er sin egen lykkes smed«? Eller skal den, som det passer til ungdommens karakter og retfærdighedstrang, vælge revolutionens og klassekampens vej sammen med og under arbejderklassens og dets partis ledelse?

Partiet og KUF har ikke blot sejlet op imod de åbent borgerlige, mod det KU, som endnu engang har søgt at iføre sig marchstøvlerne og korrumpere den borgerlige og småborgerlige ungdom, men også og i første række imod de strømninger, fra de socialdemokratiske og revisionistiske til trotskistiske og anarkistiske, som systematisk spredes blandt arbejderungdommen og den øvrige progressive ungdom. Disse strømnin-

ger tager sigte på at vende dem bort fra revolutionens og socialismens vej, bort fra det marxistisk-leninistiske parti og den marxistisk-leninistiske ungdomsorganisation, den eneste kraft, der kan sikre, at deres revolutionære energi og handlekraft kommer til udfoldelse og ikke frustreres og forvrides.

Det er borgerskabet, det er imperialismen, der har stået bag forsøgene på at forvirre ungdommen med snak om, at narkotiske stoffer skulle have noget som helst progressivt ved sig. Det er forlængst kommet frem, at det var den amerikanske efterretningstjeneste CIA, der udviklede stoffet LSD som et middel til kontrol og påvirkning, et stof, som i løbet af 1960'erne og 1970'erne på hundred og sytten måder blev populariseret blandt de unge som et »revolutionerende stof«, som kunne sikre brugerne nye erkendelser. Tilsvarende skabtes myter om hash og andre former for narkotika, som ikke tjener til noget som helst andet end at slavebinde brugerne til narkodødens håndlangere og effektivt fjerne enhver form for revolutionær bevidsthed og handlekraft. Det er borgerskabet og imperialismen, der står bag udbredelsen af de ideer, moder og strømninger, der søger at isolere ungdommen fra arbejderklassen, fra andre generationer, som søger at gøre den til en særlig kaste, og som søger at føre den retfærdige og fuldt berettigede oprørstrang ind i vanvittige moder og personlige »eksperimenter«. Det er borgerskabet og imperialismen, der spreder myten om, at det ikke kan betale sig at gøre oprør, at revolten skal være en spontan handling, for »efter os kommer syndfloden«, at det ikke er nødvendigt med revolutionær organisering, revolutionær disciplin og handling og arbejde på langt sigt. Ved siden af passiviteten ønsker man højst den spontane »revolte«, der ikke vejer tungere end en beruselse, så man opnår at afskære ungdommen fra dens fremtid, og forhindrer den i at vinde en bedre ved at lade den resignere eller dyrke nu'et.

Ikke desto mindre eksisterer der en ikke ubetydelig og stadig voksende interesse for marxistisk-leninistisk politik i arbejderungdommen, blandt de arbejdsløse unge, der henvises til bistandskontorerne, blandt skoleeleverne og de uddannelsessøgende unge. Og det er en interesse, som også er et resultat af det marxistisk-leninistiske ungdomsforbunds utrættelige arbejde for at finde vej til den kæmpende ungdom og sikre sin indflydelse blandt disse.

Ungdomsforbundets fortsatte kvalitative og kvantitative vækst er et udtryk for dette, for dets bestræbelser på at vinde et stadigt mere solidt rod fæste i arbejderungdommen, men også blandt de øvrige grupper af

progressive og kæmpende unge. Overalt, hvor ungdommen er gået til kamp til forsvar for sine rettigheder, for retten til uddannelse, arbejde, boliger, imod »sultecirkulæret« osv., har også den marxistisk-leninistiske ungdom været med og søgt at give aktionerne og protesterne en militant og velgennemtænkt karakter. Formålet med denne virksomhed er at opbygge en slagkraftig, revolutionær ungdomsbevægelse, som er i stand til at skelne mellem venner og fjender og rette slagene de rigtige steder hen, som er i stand til at kæmpe sammen med arbejderklassen skulder ved skulder for udbyttersystemets afskaffelse.

Af særlig betydning for udviklingen af det marxistisk-leninistiske ungdomsarbejde, for udviklingen af ungdommens antiimperialistiske og antifascistiske kamp, var afholdelsen af den 6. Internationale antiimperialistiske og antifascistiske Ungdomslejr i Roskilde i sommeren 1983, hvor KUF var vært for henved 1.500 unge fra 31 lande på alle kontinenter. Dette fremragende resultat af ungdommens anstrengelser er heller ikke gået sporeløst hen, men har haft sin direkte og indirekte virkning for revolutioneringen af ungdommens kamp i vort land.

Ungdomsforbundet har udviklet sig under betydelige vanskeligheder; men det har skabt en solid kerne af ledere og aktivister, og der er al mulig grund til at forvente en hurtig og ikke ubetydelig udvikling i den kommende periode, fordi det har vundet værdifulde erfaringer og stadig større sikkerhed og beherskelse af marxismen-leninismen og den marxistisk-leninistiske politik. Kampens Ungdom er blevet et fortrinligt blad for den revolutionære og kæmpende ungdom, det har fået og fortjener en stadig større udbredelse.

Det er partiets pligt at give al mulig støtte til udviklingen af det kommunistiske ungdomsforbund, så det arbejder korrekt og udvikler sig i det nødvendige tempo under partiets direkte ledelse og omsorg, sådan at ungdomsforbundet til stadighed forbliver en revolutionær og entusiastisk del af den marxistisk-leninistiske bevægelse, den vigtigste kilde til rekruttering af nye medlemmer og aktivister til partiet.

Partiet understøtter udviklingen af det kommunistiske arbejde i forhold til alle ungdommens masseorganisationer, herunder ungdommens faglige organisationer, såvel som i sportsorganisationer, kulturelle organisationer og lignende, og arbejder overalt for at knytte ungdommen til partiet og den marxistisk-leninistiske bevægelse. Det søger at rejse den til kamp for dens umiddelbare og langsigtede interesser, imod den kapitalistiske kriseoffensiv, som sjofter og tilintetgør store dele af en hel ge-

neration, og som ikke stiller andet i udsigt end fortsat håbløshed, end krigsfare og desperation.

Foruden parti og ungdomsforbund tilhører også de marxistisk-leninistiske studentergrupper den marxistisk-leninistiske bevægelse. De arbejder for at udbrede den marxistisk-leninistiske linie på universiteter og andre højere læreanstalter, arbejder for at stoppe den reaktionære og konservative opmarch på disse steder ved at kæmpe for at forene alle revolutionære og progressive elementer – uden hertil at medregne de socialdemokrater og revisionister, der saboterer de studerendes kamp.

DELTAGELSE I FOLKETINGS- OG KOMMUNALVALG

Den kapitalistiske stat er et hovedinstrument til befæstelsen af den kapitalistiske klasseherredømme, til sikring af fortsat udbytning og undertrykkelse, til gennemførelsen af den reaktionære kriseoffensiv og den nationale udsalgspolitik, som den herskende klasse gennemfører.

Af statsapparatets dele er folketing og kommunalbestyrelser de mindst vigtige, når det gælder gennemførelsen af kapitalistklassens politik, men uundværlige, når det drejer sig om at gennemføre det bedrag, at statsmagten tilhører folket og ikke den herskende kapitalistklasse, at den er neutral og hævet over klasserne.

Under forskellige former vedtager folketinget love, og kommunalbestyrelserne træffer beslutninger, baseret på et åbent borgerligt, et socialdemokratisk, et kombineret eller et »arbejder«flertal. Efter indholdet er der ingen, som mærker nogen forskel, for uanset hvad disse »flertal« kaldes, fører de den samme politik for at vælte krisens byrder over på arbejderklassens og de øvrige arbejdendes skuldre. I selve deres væsen forbliver de parlamentariske organer snakkemaskiner og diskussionsklubber, som skal skabe det indtryk, at der findes et alternativ til borgerskabets politik, at der bliver taget hensyn til alle overvejelser, interesser og argumenter, før der træffes en beslutning i folkets tjeneste.

Alt dette er en illusion, et bedrag, som skal skjule, at det er kapitalistklassen, dens stat, dens regering, der dikterer loven i Danmark, at regeringerne og parlamentsflertallene dannes og afsættes ifølge kapitalens ønsker gennem manipulation og bedrag.

De reformistiske og revisionistiske partier udnytter denne illusion til at skabe det indtryk, at politiske spørgsmål er en ting, der afgøres i par-

lamentet, at fagbevægelsen og de øvrige masseorganisationer ikke skal beskæftige sig med politik, men med snævre faglige og økonomiske interesser og dermed, at alle spørgsmål, som ligger derudover, indbefattet spørgsmål som statsbudgettet, skatter og lignende, er problemer for de parlamentariske specialister, for de reformistiske, revisionistiske og borgerlige levebrødspolitikere, der bevæger sig ind og ud fra aktieselskabs-, bank- og organisationsbestyrelser til parlamentsposter og omvendt. Samtidig søger man at understøtte denne manøvre ved at lade som om, at regeringen og folketinget ikke »blander sig« i løn- og overenskomstspørgsmål, at disse gennemføres gennem ligeværdige partnere indbyrdes uden indblanding. Utallige tilfælde har afsløret også dette som et simpelt demagogisk trick.

Det marxistisk-leninistiske parti stiller ikke op til folketings- og kommunalvalg for at deltage i dette parlamentariske bedrag, men for at afsløre det. For marxist-leninisterne findes der ikke noget parlamentarisk arbejde eller nogen særlig parlamentarisk kamp, adskilt fra den kamp, som arbejderklassen og de øvrige arbejdende fører til daglig. Det er denne kamp og dens krav, som marxist-leninisterne vil rejse i alle parlamentariske organer, uden at nære de fjerneste illusioner om, at statsapparatet og dets forskellige grene under kapitalismen kan bringes til at tjene arbejderklassen og folket. For at opnå dette kræves, at det nuværende borgerlige statsapparat tilintetgøres og at den proletariske revolution opbygger sin egen, nye statsmagt.

Massekampens, aktionernes, demonstrationernes og strejkekampens vej er den eneste vej for arbejderklassen til at rejse og gennemføre sine krav og for at stoppe den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik.

Partiets deltagelse i folketingsvalget i januar 1984 var på mange måder en lærerig oplevelse og tjente til at hærde det yderligere. I denne sammenhæng, som var partiets første adgang til TV-mediet, lagde det vægt på ikke at skjule dets revolutionære karakter, at det er et marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti, der som sit mål har skabelsen af et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur og til sidst det klasseløse, kommunistiske samfund. At det afviser den »fredelige vej til socialismen« som en reformistisk og revisionistisk illusion. Samtidig fremlagde det sit kampprogram for en revolutionær vej ud af krisen, vel vidende, at dette ville fremkalde en voldsom antikommunistisk og »antistalinistisk« hetz, som under alle omstændigheder blev forberedt, simpelthen fordi partiet nu er i stand til at deltage i folketingsvalg og kommunalvalg. De borgerlige medier søgte at fremstille partiet som en fana-

tisk sekt, som glæder sig til en blodig revolution, og søgte og søger bevidst at fremstille det, som om partiet ikke har noget svar på eller krav i forhold til de øjeblikkelige problemer og kampe, som optager arbejderklassen og de brede arbejdende masser.

Dette vil imidlertid rette sig op gennem partiets praksis, når arbejderklassen ser, at det er den mest pålidelige forkæmper for dets interesser ikke bare i en mere eller mindre fjern fremtid, men også for dets øjeblikkelige interesser og behov, som ikke kan skilles fra nødvendigheden af revolutionen og opbygningen af et ægte socialistisk samfund.

For at sikre et stærkere parlamentarisk alternativ på en korrekt kampplatform rettede DKP/ML efter folketingsvalget henvendelse til Fælles Kurs Klubben, KAP og andre om etableringen af en »Rød valgalliance« på et sådant grundlag, åbent for organisationer, grupper og enkeltpersoner, der kunne tilslutte sig en sådan kampplatform. Både det sovjetrevisionistiske Fælles Kurs Klubben under Preben Møller Hansens ledelse og det maoistiske KAP afviste blankt dette rigtige og alvorlige initiativ og understregede dermed endnu engang, at disse organisationer er splittelsesorganisationer, som har til formål at sabotere den revolutionære bevægelse og dens kamp.

Der var nogle, som fejlagtigt opfattede dette initiativ som et tegn på svaghed, og forskellige opportunister forkyndte, at DKP/ML var blevet slået ud af valgresultatet. Dette er naturligvis ikke tilfældet, og vil aldrig være tilfældet. Da et fælles parlamentarisk initiativ, som ville styrke arbejderklassens og den revolutionære bevægelses kamp, viste sig at være udelukket, indsamlede vort parti påny underskrifter i løbet af et halvt år med henblik på opstilling til det kommende folketingsvalg, hurtigere og lettere end første gang, således at det marxistisk-leninistiske partis stemme endnu stærkere vil blive hørt ved denne lejlighed.

Også ved det kommende kommunalvalg i efteråret 1985 vil det marxistisk-leninistiske parti deltage under den ene eller anden form, først og fremmest i hovedbyerne. I denne sammenhæng søger partiet at forene de progressive og revolutionære kræfter, der ønsker kamp imod den kapitalistiske krisepolitik ført igennem også i forhold til dens kommunale del, på en fælles platform i forhold til disse valg, som en del af kampen mod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik som helhed.

PARTI OG MASSEORGANISATIONER

For det marxistisk-leninistiske parti betyder »indflydelse« og »bånd til masserne« organiseret indflydelse, organiserede bånd. De faglige organisationer og andre organisationer, der af den revolutionære arbejderbevægelse opbyggedes som redskaber i klassekampen, er forlængst blevet til redskaber i borgerskabets hænder, vendt imod arbejderklassen. De manipuleres i dag af socialdemokratiske, revisionistiske eller undertiden tilmed åbent borgerlige partier. Sådanne masseorganisationer påstås at være partipolitisk »neutrale«, men de fører alle borgerlig classesamarbejdspolitik, de tjener alle et snævert mindretal af arbejderaristokrater og fagbureaukrater, som de beriger, mens det store flertal af de arbejdende i virkeligheden modarbejdes af disse organisationer og deres reformistiske og revisionistiske ledelser.

Sådanne organisationer som LO-toppen og LO-forbundene, der sædvanligvis styres af socialdemokrater, og hvorpå Socialdemokratiet baserer det meste af dets indflydelse i arbejderklassen (for slet ikke at tale om de faglige masseorganisationer udenfor LO, der ofte manipuleres af åbent borgerlige ledere), kan aldrig gøres til redskaber i arbejderklassens kamp, men er opbygget med deres indre struktur og indrammet af det lovfæstede classesamarbejdssystem som et appendix til Socialdemokratiet og den borgerlige stat. Dette er også blevet demonstreret med sædvanlig tydelighed i den forløbne kongresperiode gennem overenskomstforræderier *én masse*, ikke blot fra Georg Poulsens Metal, men også fra Hardy Hansens SiD, igennem sabotage af f.eks. havnearbejdernes kamp, og alle andre strejker og protester, som arbejderklassen har gennemført, med nogle få uanselige undtagelser, der har taget sigte på at genoprette det stadig mere ramponerede image som »arbejderorganisationer«, som disse fagforbund har tillagt sig i arbejderklassen.

Fra starten har vort parti imidlertid advaret imod den konklusion, som nogle såkaldte marxist-leninister i Danmark og i udlandet for nogle år siden har forsøgt at sælge til de revolutionære og klassebevidste arbejdere: at man skulle vende fagforeningerne ryggen, at man skulle undlade at arbejde i disse reaktionære masseorganisationer.

Vort partis standpunkt er og har været, at det må gennemføre sit revolutionære arbejde blandt masserne overalt, og ikke mindst i de organisationer, som virkelig har en massekarakter, uanset om de ledes af reaktionære, reformister eller revisionister. Og dette har ikke blot været gældende for arbejderklassens faglige organisationer, men også fredsorganisationer, kvinde- og ungdomsorganisationer osv. Det er nødvendigt

at udføre et revolutionært arbejde, at sikre en revolutionær organisering overalt, hvor masserne er, i alle masseorganisationer. Men for at opnå dette er det ikke nødvendigt at forsone sig med de reaktionære, reformistiske og revisionistiske ledere af disse organisationer, som forræder den sag, som de hævder at forsvare. Partiet fører tværtimod en fortsat kamp til afsløring og isolering af disse reaktionære kræfter, for deres fordrivelse fra deres poster, netop i de arbejdermassers navn, hvis interesser de har som profession at sælge ud af.

Samtidig er det korrekt at opbygge revolutionære og progressive masseorganisationer, hvor det er muligt, som unddrager sig de reformistiske, revisionistiske og åbent borgerlige lederes kontrol, ægte revolutionære og progressive organisationer, som ikke åbent eller skjult er bundet til det borgerlige statsapparat eller til fjendtlige klasseinteresser, men er opbygget til at forsvare og kæmpe for arbejderklassens og de øvrige arbejdendes interesser. De reformistiske og revisionistiske ledere hader og frygter sådanne organisationer, som de ikke kan udstrække deres fangarme over, og som kan handle uafhængigt af deres vilje og kontrol i arbejderklassens, revolutionens og socialismens interesse. De gør naturligt nok alt for at forhindre, at sådanne organisationer bliver skabt og udvikler sig, og hvis de bliver en realitet, søger de at forandre dem til afsondrede sekter uden virkelig indflydelse og virkelig massekarakter.

På det faglige område har partiet, ved siden af først og fremmest at prioritere arbejdet direkte i de reformistiske fagforeninger, også opbygget den Revolutionære Fagopposition, RFO, ikke som en alternativ fagforening, men som en organisering af de revolutionære og klassebevidste arbejdere på tværs af alle skel, indenfor og udenfor LO-fagforeningerne.

På andre områder, som i forhold til anti-krigskampen, med hensyn til kampen for kvindernes ligestilling og frigørelse osv., har partiet støttet sådanne revolutionære og progressive organisationer, som ikke har accepteret en platform for classesamarbejde eller reformistisk eller revisionistisk ledelse.

I almindelighed må hovedvægten af partiets arbejde imidlertid i dag lægges indenfor de reaktionære, reformistiske og revisionistiske organisationer på de forskellige områder med henblik på at udvikle klassekampslinien indenfor disse organisationer, opbygge en revolutionær platform og sikre et brud med classesamarbejdslinien og dens fortalere.

Især i den første del af den forløbne kongresperiode blev dette ikke gennemført i tilstrækkeligt omfang, i realiteten blev hovedvægten lagt

på opbygningen af RFO og andre revolutionære og progressive masseorganisationer og arbejdet i forhold til organisationer med opportunistisk og reaktionær ledelse blev til en vis grad forsømt. I den kommende periode vil vort arbejde indenfor de reformistiske fagforeninger, men også indenfor andre masseorganisationer, blive yderligere forstærket, samtidig med at arbejdet i forhold til de revolutionære og progressive organisationer ikke vil blive forsømt.

Overalt søger vi at virkeliggøre princippet om det marxistisk-leninistiske partis ledende rolle, som den eneste kraft, der er i stand til at overskue og lede samtlige klasseorganisationer, hele den revolutionære bevægelse og arbejderbevægelsen i hele dens udstrakthed og sammensathed efter ét mål og én linie, som er et udtryk for arbejderklassens ønsker og bestræbelser. Ikke bare de revolutionære og progressive fagforeninger kan fungere som løftestænger for det marxistisk-leninistiske parti. Det er også fuldtud muligt at opnå indflydelse og vigtige positioner i de reformistiske og revisionistiske fagforeninger, at opbygge omfattende og organiserede bånd til masserne igennem disse, såvel som gennem de andre masseorganisationer under revisionistisk og reformistisk ledelse. Det sker ved konsekvent at udvikle en revolutionær politik og taktik og mobilisere dem, som er tilsluttede disse organisationer, for en sådan linie.

De socialdemokratiske LO-høvdinge betragter enhver revolutionær aktivitet i fagforeningerne, som de betragter som deres eller deres partis private ejendom, som »splittelsesvirksomhed«. Det er imidlertid de socialdemokratiske pampere og deres klassesamarbejdslinie, der systematisk har splittet og opspaltet arbejderklassen. At styrke den revolutionære fagbevægelse, at styrke de revolutionære kræfter i alle de reformistiske og revisionistiske masseorganisationer, yderligere at styrke og udvikle de ægte revolutionære og progressive masseorganisationer, som allerede eksisterer – det er at samle og forene arbejderklassen og dens allierede og at skabe forudsætningerne for at imødegå den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik. Det er de revolutionæres pligt at udnytte den stadig mere skærpede krise for socialdemokrater og revisionister, hver for sig eller samlet, til at styrke den revolutionære bevægelse og organisering i og udenfor de reaktionære masseorganisationer og omforme den til en samlet styrke i kampen for en revolutionær vej ud af krisen.

FOR OPBYGNINGEN AF EN KAMPFRONT MOD KRISE, KRIG OG REAKTION

Partiets arbejde i disse retninger tager sigte på at tilvejebringe den størst mulige grad af enhed, den størst mulige bredde af kæmpende arbejdere og andre progressive omkring den kampplatform, som partiet har fremlagt i kampen mod den kapitalistiske kriseoffensiv, mod krigsforberedelserne og reaktionens forsøg på at marchere frem. Udover de allerede opbyggede former for denne enhed, i form af kamporganisationer i og i tilknytning til fagbevægelsen og opbygningen af revolutionære og progressive masseorganisationer i øvrigt, søger partiet former for yderligere cementering og udvikling af denne politiske og organisatoriske enhed, henimod en stadig fastere sammentømret kampfront mod krise, krig og reaktion af virkelig massekarakter, med klasse- og massekampens vej som udgangspunkt.

I dette arbejde kan der ikke gås skematisk til værks eller udfra form-ler, der har været eller er gyldige for andre tider og omstændigheder. På grundlag af det arbejde, som allerede er udfoldet i denne retning, ikke blot i de senere år, men faktisk allerede fra partiets stiftelse, må de nødvendige og rigtige arbejdsmetoder og organisationsformer udvikles også i den kommende periode i kampen for at realisere vort politiske program, som forsvarer arbejderklassens og det store flertal af undertrykte og udbyttedes øjeblikkelige og langsigtede interesser imod et forsvindende mindretal af udbyttede, som fører landet på en katastrofekurs og kaster flertallet ud i stadig større vanskeligheder og armod.

FOR EN REVOLUTIONÆR FAGBEVÆGELSE

Det socialdemokratisk manipulerede LO og de øvrige fagforbund og fagforeninger af samme klassesamarbejdende slags, som er blevet vedhæng til den borgerlige stat, har vist sig tillige at være ynkelige vedhæng ikke bare til de socialdemokratiske regeringer, men også til den åbent borgerlige regering, som i de seneste år har gennemført sin »indkomstpolitik« i form af skærpede angreb på løn og dyrtidsregulering, på tilkæmpede sociale ordninger, på reallønnen og levevilkårene.

De socialdemokratiske og revisionistiske såkaldte faglige ledere har spillet en skammelig rolle i gennemførelsen af de borgerlige overenskomstdiktater, og som strejkebrydere hvergang arbejderne har rejst sig til kamp for deres rettigheder og til modstand mod de fortsatte og forstærkede kriseangreb.

Med al ønskelig tydelighed har de vist, at deres udgangspunkt er at bevare det kapitalistiske system, at sikre kapitalisterne deres profitter og at forhindre arbejderklassen i at kæmpe. Via klassesamarbejdsaftaler, en af hovedformerne for borgerskabets og dets agents klassekamp imod arbejderklassen, opnår de selv og et snævert lag af privilegerede arbejdere, af arbejderaristokrater, nogle krummer fra de imperialistiske superprofitter.

På trods af en voldsom demagogisk larm om, at de bekæmper arbejdsløsheden og forsvarer og forbedrer arbejderklassens realløn, ikke mindst de lavestlønnedes, er det en kendgerning, at de ikke har rørt en finger for disse, for det store flertal i arbejderklassen.

Deres forræderi imod de mere end 300.000 officielt registrerede arbejdsløse og hundredtusinder af bistanmodtagere og øvrige ikke-officielle arbejdsløse er særlig eklatant. De ikke bare tillader, at titusinder af arbejdspladser nedlægges, men også at titusinder af arbejdsløse smides ud af eller ikke får mulighed for blot at komme ind i arbejdsløshedskøen, »på arbejdsmarkedet«. De saboterer udviklingen af en effektiv arbejdsløshedsbevægelse og har forlængst forhindret arbejdsløshedsudvalgene, der blev oprettet i tilknytning til fagforeningerne, i at spille nogen som helst positiv rolle.

I overensstemmelse med det internationale socialdemokrati og den internationale revisionistiske bevægelse har LO rejst kravet om 35-timers arbejdsuge som sit »hovedkrav«, efter at have bekæmpet opstillingen af dette krav i mere end 10 år. Vi marxist-leninister har altid rejst og kæmpet for dette krav, men altid under forudsætning af, at det gennemføres med fuld lønkomensation og uden tempoopskruning. I den socialdemokratiske udgave rejses dette krav som et regulært angreb på arbejderne realløn, som aldrig kan accepteres. Og samtidig tilkendegives det til stadighed, at LO ikke på nogen måde har tænkt sig at mobilisere arbejderne til at sikre dets gennemførelse på kapitalisternes bekostning.

På samme måde har LO og FTF under konstant råben om »solidarisk lønpolitik« og »solidaritet med de lavestlønnede« konsekvent solgt ud af de største og dårligst stillede arbejdergruppers interesser, først og fremmest ufaglærte og specialarbejdere, og tvunget dem til at bære det største reallønsfald og hovedparten af kriseomkostningerne.

Denne situation har naturligt nok ført til en stadig tilspidsning af modsætningerne indenfor de reformistiske fagforeninger, først og fremmest mellem det store flertal af medlemmerne og den reformistiske og revisionistiske ledelse, som sælger ud af deres interesser. Den tager

form gennem udviklingen af en stadig mere klassebevidst og militant opposition til klassesamarbejdspolitikken, og de ytrer sig ligeledes i form af en skærpelse af modsætningerne mellem de reformistiske og revisionistiske faglige ledere indbyrdes under presset fra den voksende utilfredshed blandt de store medlemsmasser.

Også de åbent borgerlige og reaktionære kræfter har udfordret den reformistiske og revisionistiske fagbevægelse og det socialdemokratiske faglige monopol. Fremskridtspartiet og De Kristelige, senere energisk støttet især af partiet Venstre, har længe arbejdet ihærdigt for oprettelsen af borgerlige splittelsesfagforeninger som de såkaldte »Frie fagforeninger« og »Kristelige fagforeninger«. Vort parti, der bekæmper den socialdemokratiske og revisionistiske splittelsesvirksomhed i forhold til arbejderklassen, fordømmer og bekæmper naturligvis ikke mindre skarpt de åbent reaktionære, og det støtter kampen for at frustrere deres bestræbelser på at oprette åbent reaktionære fagforeninger.

Samtidig tages alle de lovfæstede klassesamarbejdsbestemmelser, som Socialdemokratiet og LO har medvirket til at gennemføre, i brug imod arbejdernes voksende modstand og kamp. Arbejdsretten, den særlige domstol til at straffe arbejdere med brutale bøder og lignende, når de protesterer mod lønslaveriets lænker, arbejder på højtryk. Tilmed rammes nogle fagforeninger og fagforbund af kæmpebøder, når de for et syns skyld, indkalder til en demonstration eller støtter en strejke eller aktion. Dette system er naturligvis dybt forhadet og kravet om afskaffelse af Arbejdsretten og fjernelse af hele klassesamarbejdssystemet rejser sig stadig kraftigere.

Under disse omstændigheder åbnes der udmærkede muligheder for udviklingen af den revolutionære fagbevægelse og den revolutionære fagopposition, sådan som det også har vist sig igennem de senere år, til at rejse de brede arbejdermasser til kamp for deres interesser imod det socialdemokratiske og revisionistiske forræderi og den åbent borgerlige sabotage i overenskomstsituationerne, i den daglige kamp, i arbejdsløshedsbevægelsen.

En kraftig udvikling af den revolutionære fagbevægelse, dens organiseringsgrad og slagkraft, er nødvendig, både indenfor LO-fagforeningernes strukturer og former, men også udenfor. Opbygningen af tillidsmandsringe på et kampgrundlag, af forskellige fagoppositionelle organer, af RFO-grupper, er forskellige af disse nødvendige former for udviklingen af den revolutionære fagbevægelse, som ikke må respektere den socialdemokratiske faglige legalisme.

Den går overalt til kamp for at vinde flertallet af medlemmerne i de lokale fagforeninger og i de større forbund, for at vinde tillidsposter og positioner på klassesamarbejdsfolkenes bekostning. Herunder også i form af enhedslistes fra den revolutionære fagoppositions side på trods af al modstand, bagvaskelser og angreb, som de revolutionære og klassebevidste arbejderrepræsentanter udsættes for fra de reformistiske og revisionistiske faglige lederes side.

Af særlig betydning er organiseringen af en revolutionær arbejdsløshedsbevægelse, uafhængig af de socialdemokratiske og revisionistiske lederes kontrol, som står åben for alle arbejdsløse uden undtagelse, ikke blot dem, som har fået mulighed for at blive optaget i en fagforening, men også bistandsmodtagere og andre, som de faglige ledere har ladet fuldstændig i stikken. Arbejdsløshedsbevægelsen har et stort potentiale og udgør et centralt kampfelt for hele arbejderklassen, for udviklingen af enheden mellem de arbejdende og de arbejdsløse. Særlige anstrengelser skal vies til gennemførelsen af masseaktioner omkring de arbejdsløses og arbejdsløshedsbevægelsens krav i en situation, hvor dagpengene og de tilkæmpede reformer på dette område er under kraftig beskyddning. Inddragelsen af bistandsmodtagere og andre ikke-fagorganiserede i den revolutionære arbejdsløshedsbevægelses organisationer udelukker ikke skabelsen af særlige organisationer til varetagelse af bistandsmodtagernes interesser, bestræbelser som vort parti også støtter.

ARBEJDET PÅ LANDET

Den strategiske alliance mellem arbejderklassen og halvproletarer, husmænd og småbønder er forudsætningen for revolutionens sejr ikke bare i byerne, men også på landet. Partiet har fra sin start viet dette spørgsmål opmærksomhed i modsætning til socialdemokrater, reformister og trotskister, som betragter »landet« som en reaktionær og fjendtlig blok imod byarbejderne.

Den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik i forhold til landet går – i overensstemmelse også med EFs bestræbelser – ud på at eliminere husmandsbrugene og småbønderne; det er en ensidig politik til fordel for storbønder og godsejere, de besiddende klasser på landet. De forskellige rentebetalingsordninger o.lign. har sikret bankernes profitter og beriget storbønderne, men har på ingen måde forhindret raseringen af småbrugene, som i tusindvis lukker og opkøbes og sammenlægges med storbøndernes bedrifter.

Det marxistisk-leninistiske parti støtter halvproletarernes, husmændenes og småbøndernes kamp for at overleve, som objektivt set retter sig imod de samme fjender som arbejderklassens kamp. Den retter sig imod banker, kreditforeninger og grovvaremonopoler, som vokser sig fede under landbrugskrisen, såvel som mod den kapitalistiske stat, som støtter udbytterklasserne på landet og bekæmper de arbejdende husmænd og småbønder.

Den vigtigste gruppe på landet er og bliver imidlertid halvproletarerne, proletarerne og landarbejderne, sæsonarbejderne, skovarbejderne, som udgør en del af arbejderklassen, men fortsat står svagt med hensyn til politisk og faglig organisering.

Hvad der er sagt om landet gælder i grove træk også med hensyn til fiskernes situation, hvor fiskefabrikkerne og havfiskerne, de store kapitalistiske fiskeflåder, i årevis er blevet favoriseret på småfiskernes og ikke mindst kystfiskernes bekostning. Som på landet eksisterer der også indbyrdes fjendtlige klasser i fiskeriet, og en stadig større del af fiskerne mister deres produktionsmidler og bliver lønarbejdere på fiskeflåderne og i den tilknyttede industri.

STOP DET KAPITALISTISKE NEDSKÆRINGSFELTTOG!

Et centralt angrebspunkt for den kapitalistiske kriseoffensiv har været reduktionen af de sociale dele af statsbudgettet og de kommunale budgetter, beskæringer af lønninger og ansættelser, af dagpenge og pensioner, af undervisnings-, daginstitutions-, social- og sundhedsområdet. Dette er sket samtidig med at de direkte og indirekte erhvervstilskud og støtteordninger til kapitalisterne er blevet sat i vejret, samtidig med at rustningsudgifterne er vokset og samtidig med, at brandbeskatningen af arbejderklassen og de øvrige arbejdende er gået yderligere i vejret. Disse nøgne kendsgerninger står tilbage, når snakken om »opgør med bureaukratiet«, »stop for skattestigninger« og lignende bliver skåret væk. Dette har ikke blot ført til øget arbejdsløshed, men også til en omfattende forringelse af store gruppers levevilkår, og en voldsom sænkning af standarden i undervisnings-, sundheds- og socialvæsenet. Og det har igen medført reaktioner og protester fra de brede grupper, der bliver ramt, fra skoleelever til unge bistanndsmodtagere, fra hospitalspersonalet til patienterne, fra pensionister og børnefamilier.

Det er ikke væksten i statsudgifterne, der bekymrer den åbent borgerlige regering og dens støtter, for der har ikke i Danmark – og for den sags skyld heller ikke i Reagans USA – fundet en reduktion af de offentlige udgifter sted, kun en asocial beskæring af den del af statsbudgettet, som er blevet brugt til dagpenge og pensioner og til offentlig service i bred forstand. Der er ikke blevet skåret i kongehusets apanage eller levebrødspolitikernes lønninger, i udgifterne til militæret eller i nogen form for tilskud eller støtteordninger til storbønder, godsejere eller de forskellige kapitalgrupper, der søger at suge til sig af statskassen.

I de senere år er den gennemsnitlige levealder atter begyndt at falde, hvad der blandt andet er et udtryk for krisens tryk på mange hundrede tusinde pensionister. De rejser krav om stigning af grundbeløbene og om fuld dækning for dyrtiden. I dag er det sådan, at pensionister ofte tvinges til at vælge mellem mad og varme, eller for lidt af begge dele, at deres sidste leveår formørkes af fattigdommen og stadig voksende bekymringer. Under den midlertidige højkonjunktur i 1960'erne afviste kapitalen en nedsættelse af pensionsalderen under henvisning til, at der var brug for den kvalificerede arbejdskraft og stigningen i gennemsnitsalderen, i dag afviser man at nedsætte pensionsalderen til 62 eller 60 år under henvisning til omkostningerne. Under forudsætning af en forbedring af pensionen til i det mindste den nuværende efterløns begyndelsestrin og en dyrtidssikring af pensionsbeløbene vil en sådan reform være et fremskridt.

Angiveligt skulle Danmark have verdens bedste »sociale sikkerhedsnet«, den højst udbyggede velfærd i verden. Sandheden er, at de hundredtusinder, der tvinges til at leve af bistandshjælp, herunder den varige bistandshjælp, i realiteten er arbejdsløse, der er fuldtud i stand til at forsørge sig selv, men som ikke får nogensomhelst mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet på grund af alle de tidsbegrænsninger i forhold til dagpengeretten, som de åbent borgerlige, Socialdemokratiet og LO har gennemført.

Deres antal vil yderligere blive øget ved gennemførelsen af VCQM-regeringens sorte dagpengeforlig, som vil tvinge nye titusinder af langtidsarbejdsløse over på fattighjælp. Selv de arbejdsløse, der lider så hårdt under det kapitalistiske samfunds fallit, splittes og inddeles i forskellige kategorier, hvor den laveste tvinges til at leve omkring eller under eksistensminimum på varig bistandshjælp. Denne store og stadig voksende del af arbejdsløshedshæren, der ikke engang officielt anerkendes som arbejdsløse, er eller kan blive en vigtig kraft i arbejdsløshedsbevægelsen

og må mobiliseres og inddrages i denne, samtidig med at bistandsmodtagerne må organisere sig selvstændigt til varetagelse af deres umiddelbare interesser, for sikring af forhøjelser af satserne, fuld dyrtidsdækning osv.

Forringelse af kvaliteten af undervisningen, skolenedlæggelser, lukning og indskrænkninger af seminarier og lignende, en forringelse af dækningen af befolkningens kulturelle behov såsom ved beskæring af folkebiblioteker og andre kulturelle tilbud, hører til dagens orden. Og det er ikke kapitalisterne eller deres børn, som berøves adgangen til højere uddannelse, forskellig kulturel virksomhed eller efteruddannelse, men netop arbejderklassen og de øvrige arbejdende og de arbejdsløse.

Det samme gælder med hensyn til nedskæringen eller helt utilstrækkelig udbygning af antallet af vuggestuer, børnehaver, fritidshjem og fritidsklubber i forhold til de stærkt voksende behov herfor. Og dette behov øges til trods for borgerskabets tilstræbte fald i fødselstallet, først og fremmest fordi det er nødvendigt med to fulde lønninger for at selv en lille arbejderfamilie kan klare sig.

Også den konstante overopfyldning af hospitaler og plejehjem og den stærkt forringede behandling af det stigende antal gamle og syge er et udtryk for, at det er de brede massers levevilkår og velfærd, som er hovedangrebetsmålet for den rasende kapitalistiske offensiv.

Og alt dette finder sted parallelt med, at borgerskabet med offentlige tilskud udbygger privatskoler, planlægger betalingshospitaler og andre tilsvarende ydelser, der skal sikre en god service til denne udbytterklasse.

Larmen omkring en »skattereform« er blevet stadig mere øredøvende, både fra socialdemokratisk og åbent borgerligt hold. Og det er en kendsgerning, at skattesystemet er udformet, sådan at det holder millionærerne skadesløse og udplyndrer arbejderklassen, de arbejdsløse, pensionister, funktionærer og andre, som ikke er i stand til at benytte sig af den omfattende fradragsjungle. Den garanterer, at ingen, der har penge nok, behøver at have mere end et nul i trækprocent, samtidig med at de indirekte skatter og afgifter, som vejer tungt og udgør mere end $\frac{1}{4}$ af hver krone, yderligere bebyrder arbejderklassen og de brede arbejdende masser.

Erfaringerne viser, at kapitalisterne og deres politikere ikke er interesseret i at gennemføre en effektiv og simpel skattelovgivning, og man søger nu formler, der kan ændre på formerne og tildække nogle af de mest skandaløse fiduser, samtidig med at de riges skattecirkus kan fortsætte

uantastet. Profitterne og de kolossale formuer skal have lov til at vokse i fred, mens skattetrykket, både direkte og indirekte, på den brede befolkning også fortsætter med at vokse. Og et nyt demagogisk bedrag skal udsætte revolten og protesterne, som gang på gang er kommet til udbrud, for eksempel i form af protesterne mod oms og moms, og imod de forskellige former for skattesnyderi og fiduser.

Det er i arbejderklassens interesse at kæmpe for brandbeskatning af de rige, af virksomheder og formuer, at stoppe skattefiduser og fradragssordningerne til gavn for de rige, at udvirke en reel og konsekvent progression og en fjernelse af de indirekte skatter, først og fremmest momsen, en skatteform, som understøttes også af EF.

Vort parti forlanger hårde indgreb imod forurening og miljøsvineri, at kapitalisterne tvinges til at betale for deres egen forurening, at jorden, vandet og luften sikres imod at blive kilder til forgiftning af nye generationer. Det er ikke noget tilfælde, at antallet af miljøsager er stærkt voksende, ligesom også protesterne mod denne forgiftning vokser. Det er et resultat af kapitalens skalten og valten af profithensyn, understøttet af deres stat.

Den kapitalistiske stat har en lang tradition for udlicitering af undergrunden til monopolerne. For eksempel kunne A.P. Møller erhverve sig retten til den danske undergrund i 1930'erne for ingenting, og senere, da det med sikkerhed var konstateret, at Nordsøen var rig på olie, overdrog man den samme multinationale koncern retten til hele den danske undergrund under havet for småbeløb. Og A.P. Møller, denne multinationale koncern, videreoverdrog disse »rettigheder« til andre multinationale selskaber, først og fremmest amerikanske. Disse skandaløse forhold vedvarer endnu på trods af en smule kosmetik, der skal forskønne denne farce, som opføres på flertallets bekostning.

DKP/ML forlanger Nordsøolien nationaliseret. Det gør vi ikke, fordi vi, som de revisionistiske partier gør det, betragter en sådan nationalisering som et tiltag i socialistisk retning. En sådan nationalisering har intet med socialisme at gøre. Men vi rejser dette krav med henblik på at modvirke en udlicitering af undergrundens rigdomme til de multinationale selskaber, for at forhindre direkte udenlandsk imperialistisk kontrol over det danske folks vigtige råstoffer og ressourcer.

FREDSBEVÆGELSEN VOKSER OG STYRKES

DKP/ML har arbejdet og vil fortsat arbejde for, at fredsbevægelsen aktivt vender sig imod og bekæmper begge de imperialistiske supermagter og deres tropper, baser og raketter i udlandet, på europæisk jord og alle andre steder, som ikke kan betragtes som andet end faktiske besættelsesstyrker. Vi virker for, at den bekæmper såvel den atomare som den konventionelle oprustning og at den afviser supermagternes fredsdemagogi og deres »fredsforhandlinger« og »nedrustningsaftaler«, som på ingen måde bidrager til at sikre verdensfreden, men til at afslutte aftaler disse røvere imellem på folkenes bekostning, til at fortsætte krigsforberedelserne under en falsk fredskappe og til at svække den nødvendige modstand mod deres forbryderiske planer og handlinger.

Det er vor ufravigelige mening, at det største konkrete skridt, Danmark kan bidrage med til fredens sag, er en udtræden af den aggressive militærpagt, som borgerskabet har draget landet ind i, og som anføres af USA-imperialismen. *Danmark ud af NATO og NATO ud af Danmark* forbliver en parole for kamp og modstand imod den stadig tættere integration og inddragelse af Danmark i den amerikanske imperialismes krigsforberedelser og atomkrisstrategi.

Det er ikke underligt, at det Danmark, som ligger ved åbningen til Østersøen, som ligger i skudfeltet mellem to aggressive og røveriske imperialistiske supermagter, og som før har gennemlevet en fascistisk besættelse og en verdenskrig, også har skabt en massefredsbevægelse af arbejdere, intellektuelle, ungdommen og andre progressive. Hundredtusinder er gået på gaden i protest mod stationeringen af Pershing 2 og Cruise-missilerne i Vesteuropa, såvel som mod SS 20 og andre raketter, som er blevet anbragt i Sovjetunionen, DDR og Tjekkoslaviet osv.; imod Danmarks tilslutning til NATOs »dobbeltbeslutning« og imod alle atomvåben på dansk jord; og imod begge supermagterne og deres aggressive militærpagters krigsforberedelser og fortsatte våbenkapløb, som truer med at gøre også vort land til en atomkrigsskueplads.

Den danske fredsbevægelse er en del af de europæiske og andre folks brede protestbevægelse, som er skudt frem i kølvandet på den nye eskalation af våbenkapløbet af udstationeringen af de nye rakettyper. Og fordi den er en del af denne bevægelse, en del af folkenes kampfront til forsvar af verdensfreden imod de imperialistiske supermagter, har den først og fremmest til opgave at give sit bidrag til denne opgaves løsning i Danmark. Det vil sige at forhindre, at Danmark og dansk territorium bliver brugt som en base for aggression og krig, den rolle, som tilkom-

mer vort land efter det scenario, som er skrevet i Pentagon og i NATO-hovedkvarteret.

Den danske fredsbevægelse støtter kravene om, at begge supermagter fjerner alle deres tropper, baser og raketter fra Europa, at den faktiske amerikanske og sovjetiske besættelse af henholdsvis Vest- og Østeuropa ophører, at de to aggressive militærblokke NATO og Warszawapagten opløses. Det er disse rigtige krav, som fredsbevægelsen må rejse på tværs af alle grænser i Europa, for de svarer til arbejderklassens, folkenes og socialismens interesse. Det er derimod ikke fredsbevægelsens opgave at træffe beslutning om ændring af grænser i Europa eller annullering af aftaler som Jalta-aftalerne. For at fredsbevægelsen kan udvikle sin militante karakter, må den nægte at spille den ene eller den anden supermagts spil. Den må nægte at lade sig bruge til støtte for deres fælles nedrustnings- og afspændingsfarcer, der påbegyndes og afbrydes under stor ståhej, men som aldrig har ført eller vil føre til virkelig nedrustning. De er blot er en facade, som dækker over nye oprustningsskridt og nye studehandler på folkenes bekostning.

Skal fredsbevægelsen i Danmark blive konsekvent, må den bryde med den amerikanske imperialismes aggressive strategi, som det bliver stadig mere inddraget i. Den må ikke blot i almindelighed bekende sin afsky for a-våben og andre kriminelle masseudryddelsesvåben, men også forhindre, at de bliver anvendt på og fra dansk territorium, som det ubestrideligt er NATO-strategiens hensigt. Den må forhindre, at de amerikanske atombærende undervandsbåde og hangarskibe gennemsejler vore farvande og tilmed lægger til ved vore havne, propfyldt med a-våben, i klar krænkelse af det danske krav. Den må bekæmpe og annullere den såkaldte forstærkningsaftale som planlægger, at over et halvt hundrede tusinde udenlandske tropper, en formidabel besættelseshær, i tilfælde af en krise- eller krigssituation, transporteres til Danmark, hvor depoterne og baserne allerede står klar.

De reformistiske og revisionistiske ledere af fredsbevægelsen ønsker ikke udviklingen af en sådan militant og slagkraftig bevægelse, der gennem konkrete masseaktioner er i stand til at sætte fingeren på det ømme punkt, til at imødegå de konkrete krigsforberedelser og Danmarks inddragelse heri. For dem, som agenter for borgerskabet og de imperialistiske supermagter, er fredsbevægelsen et redskab til bevaring af status quo, til at opnå nedrustningssamtaler og demagogiske fredsforhandlinger mellem supermagterne og de aggressive militærblokke. Vi kæmper for, at den udvikler sig i den modsatte retning: til en virkelig trussel

imod supermagterne og deres aggressive politik, imod det danske bourgeoisie, som støtter den amerikanske imperialismes og NATOs strategi. Der er en direkte sammenhæng mellem krigsøkonomien og krigsforberedelserne og den voksende forarmelse af arbejderklassen. Bourgeoisiet dikterer flere raketter sammen med reallønsfaldet! I den kommende tid må vi kæmpe for, at arbejderklassen indtager sin plads som den ledende kraft også i fredsbevægelsen, sammen med ungdommen, de progressive intellektuelle og andre, som har forstået den faretruende situation, som supermagterne og den reaktionære alliancepolitik har skabt, og som med rette har rejst sig til kamp imod den.

EF-MODSTANDEN MÅ FASTHOLDES OG UDVIKLES

Det europæiske monopolborgerskab, det danske indbefattet, har stillet opbygningen af den politiske union i EF, »Europas Forenede Stater«, på dagsordenen. Dette søges realiseret i hurtigt tempo, uanset at der eksisterer dybtgående modsætninger blandt denne kurvfuld krabber, som æder løs af hinanden. Monopolernes »Forenede Europa« med en fælles politisk overbygning på grundlag af en fælles kapitalistisk økonomi og økonomisk blokpolitik, med eget parlament, pas og »identitet«, toldere, politi og hær, er ikke bare en papirplan, men må tages alvorligt. Dette »Forenede Europa« vil være reaktionens Europa, en hovedbastion for imperialistisk udplyndring og undertrykkelse, en nykolonialistisk stormagt og en blodsuger af arbejderklassen og folkene i de europæiske lande selv.

Det er denne politiske union, som VCQM-regeringen med direkte og indirekte socialdemokratisk støtte skal finde en formel for at sikre dansk tilslutning. For øjeblikket arbejder man på højtryk for at udpønsse en sådan. Den danske modstand mod EF har altid været stærk og først og fremmest forankret i arbejderklassen, der altid har forstået denne monopolsammenrotnings reaktionære karakter. Den kommer nu til at stå sin prøve i nye omfattende kampe på dette spørgsmål, en afgørende runde for at sikre ikke bare, at Danmark ikke tilslutter sig den europæiske union, men også, at det forlader dette reaktionære sammenrend med de forventningsfulde imperialistiske supermagtsdrømme. Den må sikre, at der gennemføres en ny folkeafstemning om Danmarks udtræden, og ikke om en eventuel tilslutning til et Europa i »flere tempi«.

Alternativet til EF er udtræden af EF, ikke et »bedre EF«, som reformisterne i SF nu er begyndt at forkynde som et led i forberedelsen af det socialdemokratisk-folkesocialistiske »arbejderflertal«. Nu vil de til at bilde os ind, at ikke alene kan den danske klassestat anvendes direkte i arbejderklassens interesse, men de multinationale og internationale imperialistiske organismer kan ifølge dem også have en sådan karakter!

Folkebevægelsen mod EF, der ledes som en parlamentarisk koalition af småborgerlige og revisionistiske partier og fraktioner, er ikke i stand til at give den konsekvente og militante vejledning til kampen for at komme ud af EF, som er nødvendig; tværtimod har ledelsen i folkebevægelsen bekæmpet og udskudt at organisere kampen for en ny folkeafstemning. Heller ikke denne organisation baserer sig på arbejderklassen som den største og mest konsekvente klasse, som forsvarer ikke bare sine egne umiddelbare interesser, men også nationens interesser. Dens parlamentariske strategi og legalistiske udsyn, dens tilbøjelighed til kompromis med det bourgeoisi, som deltager i opbygningen af EF-staten og det revisionistiske DKPs stærke indflydelse i denne bevægelse gør det nødvendigt at finde andre og nye former for udløsningen af masseinitiativet i kampen mod EF; såfremt denne kamp skal krones med held. Samtidig vil DKP/ML fortsat arbejde i Folkebevægelsen med henblik på at styrke de progressive og kampvillige elementer og kræfter der.

IMOD REAKTIONENS FREMMARCH!

Også den forløbne kongresperiode har givet mange eksempler på, at borgerskabet i forbindelse med gennemførelsen af dets kriseoffensiv understøtter og udvikler fascistiske, nazistiske, nynazistiske og andre dybt reaktionære og arbejderfjendske kræfter.

Danmark er blevet et centrum for trykning og distribution af nazistisk litteratur, herunder på originalsproget. Opbygningen af et nyt nazistisk parti, udbredelsen og distributionen i og udenfor Danmark af nazistisk propaganda og afviklingen af internationale nazikonferencer her i landet foregår med de danske myndigheders og politikeres viden og billigelse. En spionage- og provokatørorganisation som det såkaldte Europæisk Arbejderparti EAP kan uhindret sprede krigsophidsende og racistisk propaganda, og også overfalde sine modstandere. Samtidig får det medhold ved domstolene i, at det ikke kan betegnes som fascistisk, sådan som det for nylig er sket ved en landsretsdom imod Arbejderen. Dele af KU er, som i 1930'erne, begejstrede for nazismen og drømmer sig

tilbage til disse herlige tider med støvler, skrårem og marchtakt, mens de synger de gamle nazisange. Og rockerbander optrænes til overfald og terror mod arbejdere og almindelige mennesker, uden at der lægges dem hindringer i vejen fra politiets side, som er travlt beskæftiget med at angribe aktionerende arbejdere og den kæmpende ungdom.

Borgerskabet truer arbejderklassen med sit fascistiske og nazistiske kort! DKP/ML har forlangt og forlanger forbud mod og opløsning af de fascistiske og nazistiske organisationer, forbud imod nazistisk, fascistisk, racistisk og krigsophidsende propaganda. Fascister og nazister hører hjemme på historiens mødding. Det afgjorde arbejderklassen og folkene igennem den heroiske antifascistiske og antinazistiske kamp, som endte med Mussolinis og Hitlers nederlag for 40 år siden, hvor også Danmarks befrielse blev opnået. Og i dag får disse kræfter uhindret lov til at brede sig igen! Men arbejderklassen vil aldrig tillade noget sådant, og vil heller ikke acceptere det venstresocialistiske forsvar for nazisterne og fascisternes ytringsfrihed. Vort parti arbejder sammen med alle ægte demokratiske og progressive kræfter for at forhindre den fascistiske og nazistiske pest i atter at brede sig.

Fremmedhadet, racismen, er endnu et våben i reaktionens hænder, som er blevet taget i anvendelse. Fremmedarbejderne gøres ansvarlige for den arbejdsløshed, som er en uundgåelig følge af det kapitalistiske system, og reaktionen søger at undvige arbejderklassens harme ved at lede den i retning mod tyrkere, jugoslaver, pakistanere og andre, ligesom den nazistiske reaktion i sin tid forsøgte at gøre det mod jøderne. Marxist-leninisterne støtter de udenlandske arbejdere i deres kamp for at opnå lige rettigheder med danske arbejdere, og vender sig imod enhver form for racisme og fremmedhad. Den udenlandske arbejder og den danske arbejder er brødre og kampfæller, som står over for en fælles fjende: hr. Kapital, borgerskabet i alle lande.

Udvidelse af statens voldsapparat, skabelsen af særlige såkaldte »anti-terrorkorps«, indsættelsen af et stort antal betjente ved strejker, blokader og aktioner, overfald og arrestationer af unge eller af blokadevagter, prygling af fremmedarbejdere og unge til døde med knipler – dette er blot nogle af eksemplerne fra de seneste år på den øgede optrapning af volden mod arbejderklassen, som er gået hånd i hånd med øget spionage i form af elektronisk overvågning og telefonaflytning af strejkende arbejdere. Det så man f.eks. i forbindelse med Danfoss-konflikten og havnearbejderstrejken, og det er en normal metode for politiets og efterretningstjenestens kamp imod arbejderklassen. Vort parti ven-

der sig imod alle disse reaktionære kampskridt for at afsløre dem eller umuliggøre dem.

Vi vender os også imod den øgede brug af EDB-registrering af alle aspekter af borgernes liv, imod udbredelsen af private og offentlige registre, imod disses samkøring. Vi vender os imod alle disse former for kontrol og registrering, der er et nyt våben i borgerskabets hænder, som bliver brugt og vil blive brugt imod arbejderklassens og dens allieredes retfærdige kamp.

KVINDERNE OG DEN REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSE

Arbejderkvinderne har måttet bære de tungeste byrder under den nuværende krise, byrden af opskruningen af arbejdstempoet og den faldende realløn, af hovedparten af arbejdsløsheden, af fordrivelsen fra arbejdsløshedskøen eller tilmed fjernelse fra bistandshjælp, afhængigt af ægtefællens indtægter. Det sker, samtidig med, at hun fortsat bærer hovedansvaret for hjemmet, for familien, for sikringen af husholdningen med stadig færre midler. En særlig hårdt ramt gruppe er de enlige mødre, som sammen med deres børn tvinges til et liv i den yderste fattigdom på den varige bistandshjælp, uden nogen udsigter. Det er tilfældet med halvdelen af de enlige mødre i København, som er blevet tvunget ud i denne situation.

Det bekræfter endnu engang, at så længe kvinden ikke er sikret et selvstændigt økonomisk grundlag, er retten til skilsmisse under kapitalismen en ret for manden.

Den kapitalistiske krisepolitik er kvindefjendsk, familiefjendsk, børnefjendsk. Den spekulerer kynisk i at øge kvindernes og børnefamiliernes vanskeligheder, at vælte stadig flere byrder over på disse og fjerne stadig flere tilkæmpede rettigheder og muligheder. Familiens elendige situation og forringede vilkår hænger nært sammen med skærpelsen af kvindeundertrykkelsen. Stik modsat af hvad de kapitalistiske ideologer hævdede, der påstod, at en ny æra for kvindens fuldstændige ligestilling med manden var indledt og fuldt ud gennemførlig i et klassesamfund som det kapitalistiske Danmark. Aldrig har kvindeundertrykkelsen været større. Aldrig er kvinderne som køn blevet så fornedret igennem pornografi, prostitution, seksuelt misbrug, forøgede byrder i hjemmet og på arbejdet. Retten til abort er blevet til et redskab til begrænsning af børnetallet, til at forhindre kvinder i at blive mødre på grund af de øko-

nomiske afsavn og ringe vilkår for børnefamilierne, der har fået fødselstallet til at dale gennem en årrække. Nu er tilmed fostre blevet en fast del af kosmetikindustrien og udlejning af livmødre en acceptabel forretning i lande som USA og England, hvor fattige kvinder kan føde ægte arvinger til barnløse rige, der kan bestille afkom hos rugemødre som racehunde i en kennel.

Istedet for at opnå ligeløn er lønforskellene blevet forøget; det er kvinderne, der udgør den relativt største del af de ufaglærte arbejdere og funktionærer; og det er kvinderne, der udgør hovedparten af de arbejdsløse og bistandsmodtagerne.

Den ligestilling, som man garanterede kvinderne, udeblev. Den var og blev formel og savnede det nødvendige materielle grundlag, som når det kommer til stykket først kan opnås i det socialistiske samfund, hvor kvindeundertrykkelsen som en side af og en del af klassesdelingen og klasseundertrykkelsen endeligt vil blive elimineret, og hvor kvindernes ligestilling og frigørelse bliver en vældig social realitet, som vil omforme det socialistiske Danmarks udseende.

Den borgerlige og småborgerlige, feministiske og revisionistiske kvindebevægelse forsvandt som dug for solen, da den kapitalistiske krise blev tilspidset. Men arbejderkvindernes og det store flertal af de arbejdende kvinders stadigt voksende problemer forsvandt ikke, de blev større og krævede og kræver en løsning: at kvinderne sikres arbejde, at de kommer væk fra bistandshjælpen, får adgang til uddannelse, at børnene gives muligheden for en tryk opvækst, at der er tilstrækkeligt med billige institutioner. Og først og fremmest højere løn, dækning af dyrtiden, mod inflation og prisstigninger, mod oms og moms. Alt dette er krav, som arbejderkvinderne har rejst og kæmper for ved siden af krav om forbud mod pornografi, fosterudnyttelse, livmoderudlejning og lignende kapitalistiske perversiteter.

Kvindefronten kæmper for at forene arbejderkvinderne, organisere dem og styrke dem i deres daglige kamp. Sammen med andre progressive kvindegrupper og -organisationer har Kvindefronten også sikret, at 8. marts – Kvindernes Internationale Kampdag – får en vigtig placering i klassekampen og i kvindernes kamp. Det er en dag, hvor kvindernes krav bliver rejst bredt, og kræfterne bliver mønstret som forberedelse til nye kampe. Der er brug for det arbejde, Kvindefronten udfører, der er brug for en stærk landsdækkende kvindeorganisering, som forener de bredeste lag af de undertrykte og udbyttede kvinder i kampen for deres rettigheder.

ARBEJDET BLANDT DE INTELLEKTUELLE

I 1960'erne erklærede den tysk-amerikanske modelilosof og CIA-mand Herbert Marcuse, at arbejderklassen ikke længere var en revolutionær klasse, at den var blevet borgerliggjort, og at arbejderklassens ledende rolle som den sociale forvandlings drivkraft var blevet overtaget af studenterne og de intellektuelle.

Disse reaktionære teorier blev brygget sammen for at imødegå det op-sving i klassekampen, som begyndte at tage form i disse år efter det tilbageslag, som sovjetrevisionismens gennembrud og udbredelse havde forårsaget. Og det må indrømmes, at de ikke var uden indflydelse, først og fremmest blandt brede kredse af den studerende ungdom, som af en række forskellige årsager begyndte at forstå det kapitalistiske systems fallit og imperialismens reaktionære karakter.

Det såkaldte studenteroprør i 1968 og senere, som fandt sted i Nordamerika og Vesteuropa, var et udtryk for tilspidsningen af kapitalismens modsætninger, for en forstærket tendens mod venstre, for en søgen efter en revolutionær løsning på de problemer, som det kapitalistiske og imperialistiske system frembød.

Traditionelt har de intellektuelle i Danmark været en fast støtte for den herskende klasse; de progressive og revolutionære intellektuelle har udgjort et lille mindretal, som imidlertid til stadighed er vokset, både absolut og relativt set, i takt med udvidelsen af dette særlige sociale lag og en bredere social rekruttering til det. Dette har ledsaget den såkaldt teknisk-videnskabelige revolution og opbygningen af den borgerlige-socialdemokratiske »velfærdsstat«. Fra de intellektuelles rækker har mange fremragende personligheder som Gerson Trier, Hans Kirk, Ditte Cederstrand og talrige andre sluttet sig til den revolutionære og kommunistiske bevægelse og ydet en væsentlig indsats. I den antifascistiske kamp i 1930'erne og i kampen mod den nazistiske besættelse af Danmark ydede de progressive intellektuelle et vigtigt bidrag til arbejderklassens og hele folkets kamp.

Men det er et særtræk ved de intellektuelle, at de udgør et særligt socialt lag, som i ethvert samfund er nært knyttet til den herskende klasse som dens ideologer, specialister og kadrer. Det intellektuelle arbejde fremmer individualisme og modvilje mod proletarisk disciplin. Også i dag lever og arbejder de intellektuelle faktisk afsondret fra arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Af disse grunde udgør de intellektuelle som helhed ikke blot en støtte for reaktionen og det kapitalistiske system, men også blandt de progressive intellektuelle slår revisionistiske

og opportunistiske ideer særlig let rod og vinder udbredelse. Selv i laget af progressive og revolutionært indstillede intellektuelle slog sådanne negative fænomener rod efter befrielsen og under den såkaldte »kolde krig«. Sammen med arbejderaristokratiet udgjorde de intellektuelle den vigtigste sociale basis for DKPs revisionistiske degeneration, for det ultrarevisionistiske SF og senere for VS.

Marxist-leninisterne har altid forstået at værdsætte de progressive og revolutionære intellektuelle korrekt, som værdifulde og nødvendige kampfæller for proletariatet i kampen for revolutionen og socialismen, men marxismen-leninismen lærer os også, at de intellektuelle hverken kan være revolutionens hovedkraft eller den vigtigste strategiske alliancepartner for proletariatet, sådan som trotskister og revisionister af forskellig slags har forkyndt. Vi afviser og har afvist de ekstreme revisionister, som påstår, at de intellektuelle ikke udgør noget særligt socialt lag, at fordi de fleste intellektuelle i dag modtager løn og er ansatte, så er de blevet til lønarbejdere og en del af arbejderklassen.

Marxist-leninisterne søger at knytte de progressive intellektuelle til arbejderklassens kamp, under dens ledelse, og vurderer også den vaklen, som præger dette lag, på en rigtig måde og søger at give disse kræfter korrekte ideer og revolutionær målrettethed i deres virksomhed.

Men da vi aldrig har haft nogle illusioner om, at de intellektuelle skulle spille nogen særlig vigtig rolle i den revolutionære kamp, har vi heller ikke kunnet forbavses over de svingninger, som er forekommet i dette lag fra midten af 1970'erne og frem til i dag. Disse svingninger afspejler den kapitalistiske krises gennemslag blandt de intellektuelle, den øgede konkurrence om jobbene osv. På universiteterne, som i slutningen af 1960'erne og 1970'erne dyrkede Marx, »kapitallogik« osv. og uddannede »eksperter i revolutionær teori og praksis« – og faktisk ophobede bjerge af litteratur og analyser, som tog sigte på at revidere Marx og marxismens levende sjæl – er marxismen ikke længere mode. Nu dyrker man franske »nyfilosoffer«, som slet ikke er nye, men blot følger i borgerskabets ældgamle spor, når de proklamerer Marx og marxismen for død og begravet.

Denne situation blandt de intellektuelle og især blandt de progressive intellektuelle, som i stort tal har kapituleret overfor den stadig mere intense og brutale borgerlige-socialdemokratiske kriseoffensiv, har fået nogen til at tale om »socialismens krise« og om »det revolutionære venstres krise«. Det, som finder sted, bekræfter imidlertid marxismen-leninismen og dens opfattelse af de intellektuelles placering og rolle i den

sociale kamp. Det understreger yderligere rigtigheden i denne teori og den fuldstændige falskhed hos Marcuse, revisionisterne, trotskisterne og alle de andre borgerlige profeter, som har fortalt noget andet med henblik på at begrave arbejderklassen og dens ledende rolle i kampen for socialismen.

Vort parti opfordrer de revolutionære og progressive intellektuelle til at slutte tæt op omkring partiet og om arbejderklassens kamp for at imødegå den forstærkede offensiv fra reaktionens side på universiteter, højere læreanstalter osv. for at overvinde de kapitulationistiske strømninger, som gør sig gældende der og spille den vigtige rolle, som tilkommer de revolutionære og progressive intellektuelle.

KULTURKAMPEN SKÆRPES

Den socialistiske og revolutionære tradition, inspireret af arbejderklassens og folkets kamp, har været hovedkilden til fornyelsen af litteraturen, kunsten og kulturen i dette århundrede. Den har først af alle taget de centrale spørgsmål op, som har rejst sig i kulturkampen som en del af den store sociale frigørelseskamp. Og behandlet dem omfattende og dybtgående og udpeget de rigtige løsninger i alle disse forhold.

Det var folk som socialisterne Pio, Brix og Trier, der brød disse veje. Den småborgerlige radikalisme, i dag den »kulturradikale« strømning, forsøger at tildække disse kendsgerninger. Den sporer sine rødder tilbage til folk som Viggo Hørup og Georg Brandes, men uden blot at nå disse repræsentanter for det revolutionære borgerskab, der så med sympati på arbejderklassen og dens kamp, til skuldrene. Fra folk som Poul Henningsen til dagens fortalere for det fallerede borgerlige frisind er radikalismen blevet stadig mere rådden og korrumperet. Den småborgerlige radikalisme startede og udvikledes til en vis grad parallelt – og undertiden i alliance – med den socialistiske strømning i kunsten og kulturen, men endnu oftere som reaktion på og modstander af den. I imperialismens epoke er det borgerlige frisind blevet en karikatur, som bruges imod ægte frigørelse – den sociale befrielse.

»Kulturradikalismen« indenfor kunsten og kulturen svarer til feminismen indenfor kvindekampen. Det er en borgerlig og småborgerlig strømning, som i sit væsen er anti-proletarisk og til syvende og sidst imod socialismen og revolutionen. Den omfavner og smelter sammen med de øvrige borgerlige strømninger, med modernismen og postmo-

derismen, og udgør en spydspids imod den socialistiske realisme, imod arbejderklassens kunst og kultur. Det er en vigtig opgave for vort parti og dets kulturarbejdere og kunstnere at klarlægge, uddybe og fastholde den socialistiske tradition i bevidst modsætning til kulturradikalismen, der går mere og mere i forfald og gentager sig selv i stadig mere udvandede udgaver.

Partiet har lagt og lægger stor vægt på udviklingen af en revolutionær kunst og kultur, der næres af arbejderklassen og dens kamp, national i sin form, internationalistisk i sit indhold. Den socialistiske realisme er og bliver det store skabende princip i den revolutionære kunst og litteratur. Partiets kunstnere og forfattere har beriget os med nye værker på den socialistiske realismes grund af stor skønhed og gennemslagskraft indenfor mange genrer. Borgerskabet og dets lakajer hader den socialistiske realisme og al progressiv kunst og kultur og foretager nye fremstød for modernismen og postmodernismen, den imperialistiske kunst og kultur, som er unational, antifolkelig og arbejderfjendsk. Velfodrede »kritikere« og skriblere fører et dagligt korstog på litteraturens, kunstens og kulturens område, som er et sidestykke til borgerskabets ideologiske og politiske offensiv i almindelighed på disse felter, og som tjener det samme formål: at sikre gennemførelsen af denne kriseoffensiv, at skræmme de intellektuelle og kunstnerne bort fra alliancen med arbejderklassen, at banke dem tilbage på deres rette plads efter 1970ernes og 1960ernes »ekcesser«. I dette rådne klima har partiet ført an i modangrebene, i teori og praksis, og udviklet en stadig mere omfattende revolutionær kunst- og kulturbevægelse, som står i bevidst kampstilling imod den imperialistiske og borgerlige kunst og kultur. En bevægelse, som udspringer af og er nært forbundet med arbejderklassens og de øvrige arbejdendes kamp, således at den virkeliggør Lenins berømte udtalelse om, at kunsten og kulturen er »skruer og hjul« i det revolutionære maskineri.

Under sådanne omstændigheder lukkes dørene naturligvis for arbejderforfatterne og de øvrige revolutionære kunstnere hos de store forlag. Derfor er det, som det har været tilfældet i den forløbne periode, også en vigtig opgave for partiet at sikre udgivelsen af revolutionær og progressiv skønlitteratur, musik og anden kunst og kultur.

III. Marxismen-leninismen og kampen mod borgerskabets ideologiske offensiv

Det er ikke noget tilfælde, at borgerskabet forstærker dets ideologiske offensiv på samme tid som de politiske og økonomiske angreb på arbejderklassen og de øvrige arbejdende tager til. Det kapitalistiske systems fallit søges tilsløret gennem udbredelsen af en stadig mere udtalt reaktionær, chauvinistisk, antidemokratisk og antikommunistisk propaganda. De samme ideologiske og politiske strømninger, som kendetegne det yderste højre i 1930erne og begyndelsen af 1940erne, kendetegner også den falanks af præster, litterater, journalister og andre, som udgør det såkaldte »nye højre«, som slet ikke er så nyt.

De fascistiske og profascistiske tendenser i 1920erne og 1930erne koncentreredes i DNSAP og de mange nazistiske sekter og organisationer, men også i KU, i det konservative parti, i Venstre. Også Staunings borgerlige Socialdemokrati udklækkede fuldblods fascistiske kadrer, der ikke bare forkyndte den fascistiske reaktions evangelium i mere eller mindre åben form, men som også samarbejdede med og ydede den nazistiske besættelsesmagt store tjenester.

Efter krigen har den fascistiske og ultrahøjreorienterede reaktion ført en omskiftelig tilværelse i småpartier og smågrupper, og først og fremmest indenfor rammerne af de etablerede åbent borgerlige partier. Den-

ne situation ændredes i 1970'erne, først og fremmest med dannelsen af Centrumdemokraterne og Fremskridtspartiet. Med den stadig større miskreditering af sidstnævnte ultrareaktionære parti og med de åbent borgerlige regeringspartiers parlamentariske fremgang har disse kræfter og deres ideer vundet stadig større udbredelse i de gamle borgerlige partier, ikke mindst i Venstre.

Der kan trækkes mange ideologiske og politiske paralleller mellem dagens »nye højre« og 1930'ernes reaktionære strømninger, selvom formerne er moderniserede og i pagt med reaktionens behov i dag. Chauvinismen og den imperialistiske ideologi er den samme, både på det danske kongeriges, det »nye Europas« og »den frie verdens« vegne. Racismen, fremmedhadet og den tilgrundlæggende tro på den hvide races overlegenhed er den samme, selvom hetzen imod jøderne er erstattet af hetzen imod fremmedarbejderne og støtte til det zionistiske Israel, der er et instrument i den amerikanske imperialismes hænder i Mellemøsten. Beundringen for det nazistiske Tyskland, reaktionens hovedbastion i 1930'erne, er afløst af beundringen for og underkastelsen under USA-imperialismen og dagens udgave af det »ny Europa«. Og først og fremmest er hadet mod den kæmpende arbejderklasse, mod ungdommen, mod kvinderne, der kæmper for deres rettigheder, mod marxismen-leninismen og de revolutionære, det samme.

Det »nye højre« hævder at forsvare »demokrati« og »menneskerettigheder« imod det »socialistiske barbari«. Det, de forsvarer, er det vestlige bourgeoisis frihed til udbytning af arbejderklassen og udplyn-dring af folkene overalt i verden. Deres »demokrati« er eksport af kontrarevolution, som for eksempel den fascistiske amerikanske besættelse af Grenada eller støtte til de kontrarevolutionære Somoza-bander i Nicaragua eller de fascistiske regimer i Mellem- og Latinamerika, i Israel, Sydafrika og andre steder er udtryk for. De bekymrer sig ligeså lidt om ægte demokrati som sovjetrevisionisterne bekymrer sig om ægte socialisme.

DET »NYE HØJRE« OG REAKTIONENS ANTIKOMMUNISTISKE OFFENSIV

Kampen imod marxismen-leninismen føres uophørligt og stadig mere intensivt. Fra universiteter og læreanstalter til film, TV-serier, dagblade og tidsskrifter gennemføres en kampagne imod socialismens klassikere, imod den danske og internationale arbejderklasses revolutionære erfa-

ringer gennem mere end et århundrede. En kampagne imod den marxistisk-leninistiske teori på alle felter, som er beregnet på at afskære arbejderklassen fra dens revolutionære teori, uden hvilken den ikke vil være i stand til at finde vejen til et ægte menneskeligt samfund uden udbytning og undertrykkelse. Den sigter mod at afskære arbejderklassen fra dens egen historie og præsenterer borgerskabet som bæreren af fremskridtene, ja, tilmed af den antifascistiske og demokratiske kamp, skønt det danske borgerskab også under besættelsen havde travlt med at sælge ud af landets interesser for at opnå en niche i det germanske storrum og sikre sine profitter. Og de gamle engelsk-amerikanske agenter fra besættelsestiden fremstilles som kernen i den væbnede modstandskamp. Skønt de fra starten havde til opgave at spænde denne kamp for den engelske og amerikanske imperialismes interesser, selvom de i første række rettede deres aktiviteter imod udspionering og sabotage af arbejderklassens og kommunisternes kamp. De har tilmed den frækhed at påstå, at den aggressive NATO-alliance, hvori dansk suverænitet tilintetgøres ikke mindre effektivt end igennem tilknytningen til det nazistiske Tyskland, er en videreførelse af modstandsbevægelsen!

Gennem sådanne løgne forsøger man at fremstille det »nye højre«, den gamle reaktions arvtagere og videreførere, som fortsætter af det danske folks demokratiske kamptraditioner. Og det mens marxist-leninisterne, de revolutionære kommunister, søges fremstillet som fascisternes arvtagere, som »lige så slemme« som nazister og fascister, og tilmed endnu værre, hvis man skal tro Jyllands-Postens chefideologer. Sandheden er den modsatte: det »nye højre«, der kalder sig nationale og patrioter, fortsætter det nationale brandudsalg. De står for uhæmmet obskurantisme og reaktion, for fremmedhad og kommunistjagt. Nøjagtig som i 1930'erne, i 1940'erne og under den kolde krig, som lydige kampfæller i det reagenske korstog mod kommunismen og alt progressivt og demokratisk.

Det var arbejderklassen og datidens kommunister, som i spidsen for alle demokratiske og frihedselskende elementer i vort land organiserede og gennemførte modstandskampen mod den tyske besættelse, og som dermed ydede et vigtigt bidrag til folkenes kamp for at udrydde fascisme og nazisme. Og vi glemmer ikke, at det frådende nazistiske uhyre først og fremmest blev knækket af Stalins socialistiske Sovjetunionen, af sovjetfolket, der heltemodigt, enigt og under uhørte ofre demonstrerede socialismens overlegenhed også overfor den mest aggressive, brutale og veludrustede militærmagt, som verden endnu havde set.

Det danske folk kom ikke til at høste de fulde frugter af deres kamp og anstrengelser, netop fordi borgerskabet sluttede sig sammen med englænderne og amerikanerne i en ny hellig alliance imod arbejderklassen og revolutionen. Ved disses hjælp og med bistand fra Socialdemokratiet og DKP, som fulgte den socialdemokratiske ministersocialisme op med den revisionistiske ministerkommunisme, kunne den gamle orden genoprettes, og de gamle politikere, det kompromitterede borgerskabs klasseherredømme, kunne efter krigen fortsætte som før. Modstandsbevægelsen og de »kommunistiske« ministre fik sparket ud i mørket, og alt forblev ved det gamle, blot med udskiftningen af tilslutningen til anti-Kominternpagten, som de samarbejdende kapitalistiske partier accepterede under besættelsen, med NATO-alliancen og endnu senere af Hitlers »nye Europa« med den tysk-engelsk-franske nyordning af Vesteuropa.

Sidestillingen af fascisme og socialisme er et reaktionært yndlings-trick. Socialdemokratiet anvendte det i ubegrænset omfang på tærsklen til 2. verdenskrig som et led i kampen mod det dengang revolutionære kommunistiske parti. Objektivt set tjente dette bourgeoisiets og den fremrykkende fascismes interesser, fordi det bidrog til at spalte arbejderklassen overfor den fascistiske fare og den kapitalistiske kriseoffensiv på den tid.

Under besættelsen forfaldt Socialdemokratiet til den skammelige rolle som lakaj hos Hitler, som kollaboratører og tilpasningsarkitekter til det »nye Europa« i hagekors-design. Dagens nyfascistiske kredse, der opererer under dække, og det »nye højre« har genoptaget denne »teori«, pudsigt nok forbundet med den officielle teori om, at fascismen er død og borte, begravet for altid i Danmark og de vestlige »demokratier«. Således eksisterer der alene et behov for at føre kamp imod kommunismen, imod marxismen-leninismen. Denne teori, »kommu-nazi-teorien« eller »teorien om de to ekstremer«, der angiveligt er ens, dyrkes ligeledes af andre borgerlige kræfter, af socialdemokrater og andre opportuniste. Det er en pligt for det marxistisk-leninistiske parti at afsløre det reaktionære, arbejderfjendske indhold i denne uvidenskabelige teori, som alene tjener bourgeoisiets interesser.

DEN REVISIONISTISKE KONTRAREVOLUTION OG DEN DEMAGOGISKE SAMMENBLANDING AF ÆGTE OG FALSK SOCIALISME

Det »nye højres« og hele den borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske reaktions had til Lenins og Stalins socialistiske Sovjetunionen, som bistod det danske folks befrielse, er et udtryk for et uforsonligt klassehad, der forener dr. Goebbels, pastor Krarup og Gert Petersen. Den revisionistiske kontrarevolution, som efter Stalins død under ledelse af Nikita Hrustjov greb magten i Sovjetunionen og eliminerede socialismen her og i de øvrige socialistiske lande – med undtagelse af Albanien – bidrog naturligvis også med ammunition til reaktionens anti-kommunistiske kanoner. Og ikke blot igennem tilsmudsningen af Stalin og socialismens landvindinger og heroiske fremskridt igennem knap fire årtier efter Oktoberrevolutionen. Først og fremmest bidrog den revisionistiske kontrarevolution, som førte Sovjetunionen og de folkedemokratiske lande, Jugoslavien og Kina ind på kapitalismens vej, til, at reaktionen kan udbrede sig om »socialismens fallit« under henvisning til den stadig mere katastrofale økonomiske, sociale og politiske situation i disse tidligere socialistiske lande, hvor et nyt borgerskab har taget magten og elimineret proletariats diktatur og socialismen.

Det polske eller jugoslaviske kaos, eller den kendsgerning, at Sovjetunionen i dag ikke er i stand til at brødføde sin egen befolkning, lader den vestlige kapitalismes ideologer være et bevis på samme vestlige kapitalismes »overlegenhed« over socialismen. Under henvisning til arbejderklassens undertrykkelse og modstand i de revisionistiske lande, som den for eksempel er kommet til udtryk i Polen på trods af, at den kontrarevolutionære organisation Solidaritet er et redskab, som manipuleres af den vestlige reaktion, fremstilles »socialismen« som et system af vilkårlig terror og knægtelse af elementære friheder og rettigheder. Under henvisning til den nationale undertrykkelse af små nationer og nationaliteter i dagens kapitalistiske Sovjetunionen, som kun har visse former og betegnelsen til fælles med socialismen, søger reaktionens ideologer at fremstille »socialismen« som et folkefængsel og ikke som det, det er: den eneste virkelige og varige løsning på de nationale problemer og spørgsmål i arbejderklassens og folkenes interesser. Og under henvisning til den sovjetiske socialimperialismes brutale aggression imod Tjekkoslovakiet i 1968 og Afghanistan i 1979 betegnes »socialismen« som et aggressivt og imperialistisk socialt system og marxismen-leninismen som en aggressiv undertrykkelsesideologi.

Den revisionistiske kontrarevolution førte til en styrkelse af verdenskapitalismens stilling, til en midlertidig svækkelse af arbejderklassens, folkenes, revolutionens og socialismens positioner. Under de nuværende omstændigheder, hvor den dybe krise, der har grebet hele den kapitalistiske og revisionistiske verden til stadighed uddybes, er det livsnødvendigt for borgerskabet at søge at miskreditere den ægte socialisme og sprede forvirring og opgivenhed i arbejderklassen og blandt dens allierede, så det kapitalistiske herredømme forbliver intakt.

Med den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen i løbet af 1950'erne og 1960'erne ændrede også modsætningerne mellem USA og Sovjetunionen karakter. Også modsætningerne mellem de imperialistiske lande og den socialistiske lejr, der blev tilintetgjort, ændrede karakter. Den »kolde krig« indledtes et par år efter krigen og gjorde en ende på krigstidens alliance mellem England og USA og det socialistiske Sovjetunionen, der havde bekæmpet fasciststaterne, men udfra forskellige motiver. Den amerikanske imperialisme indtog rollen som verdensreaktionens hovedbastion, som den ledende kraft i den imperialistiske lejr, hvis mission var at forhindre kommunismens yderligere udbredelse og undergrave de socialistiske revolutioner og de antiimperialistiske og nationale befrielsesrevolutioner. Disse begyndte at tage fart under og i kølvandet på fascismens nederlag, som ikke blot betød afslutningen på de rovgridske, fascistiske imperialistregimer, men en svækkelse af verdenskapitalismen og reaktionen som helhed.

Med Hrustjov og co.s revisionistiske kontrarevolution ændredes dette. En periode med »afspænding« og »detente« indledtes, af samarbejde mellem de imperialistiske supermagter på folkenes bekostning, med indbyrdes studehandler til sikring af en opdeling af verden mellem den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme. I et opgør med det socialistiske Sovjetunionens revolutionære udenrigspolitiske linie, som grundede sig på den proletariske internationalismes principper, gjorde Nikita Hrustjov den såkaldte »fredelige sameksistens« med den amerikanske imperialisme til hovedlinien i den sovjetiske udenrigspolitik. Men hvedebrødsdagene mellem de imperialistiske røvere, mellem de to supermagter, som blev til verdens folks hovedfjender, varede kun kort: rivaliseringen og konkurrencen mellem dem om indflydelsessfærer, markeder, politiske og militære støttepunkter eksisterede også og måtte nødvendigvis uddybes. Således er modsætningerne mellem verdensimperialismen og socialismen, i form af modsætningen mellem USA og dens »allierede« og Sovjetunionen og de daværende sociali-

stiske og folkedemokratiske lande, blevet forvandlet til interimperialistiske modsætninger, til modsætninger mellem to imperialistiske supermagtsblokke, der har bragt en tredje imperialistisk verdenskrig nærmere. Og den vestlige imperialismes koldkrigere har fået deres socialimperialistiske modstykker, ikke bare i Sovjetunionen, men også i Deng Xiao-pings Kina, der også nærer supermagtsdrømme.

De danske koldkrigere og korstogsriddere, der slutter op om USA-imperialismens globale militære og politiske strategi, har således »gode grunde« til at »slutte fred« med Sovjetunionen, som udgør en farlig konkurrent til USA-imperialismens fordring på verdensherredømmet. Som et udtryk for tilspidsningen af rivaliseringen mellem to imperialistiske supermagter og deres aggressive militære og økonomiske blokke, der berører alle lande og alle kontinenter, er de ideologiske krigsforberedelser også blevet intensiveret. Både den krigeriske og chauvinistiske korsridderideologi og den imperialistiske pacifisme og nedrustningsfarerne er redskaber til aggression i begge supermagternes hænder. De lader i givne perioder det ene eller det andet få overtaget i propagandaen, men de eksisterer samtidig og sideløbende som en afspejling og konsekvens af samarbejdet og rivaliseringen supermagterne imellem. Mens USA skiftevis taler militarismens sprog og slipper fredsduerne løs, foretrækker dets socialimperialistiske rival i overensstemmelse med dens bedrageriske og demagogiske karakter at fremstille sig selv som den fredselkende supermagt med talløse afspændings- og nedrustningsinitiativer, som blot passivt må ruste med, når USA ruster op.

Da Sovjetunionen endnu var socialistisk, var det korrekt at sætte lighedstegn mellem antikommunisme og antisovjetisme og betragte disse som to uadskillelige størrelser. Alle revolutionære, alle marxister-leninister, den internationale arbejderklasse og alle progressive forsvarede det daværende socialistiske Sovjetunionen og betragtede med rette forholdet til Lenins og Stalins Sovjetunionen som en skillelinie mellem revolution og kontrarevolution, mellem et progressivt og et reaktionært standpunkt og politik. Ved at udnytte Sovjetunionens historiske fortjenester for menneskeheden under Lenin og Stalin, og ved at fremstille dagens Sovjetunionen som en ægte arvtager og fortsætter af denne revolutionære politik, forsøger sovjetrevisionisterne i dag at fastholde denne position, som engang var rigtig.

Men det er umuligt at sælge denne vare, for marxist-leninisterne, arbejderklassen og alle progressive har forstået, at der består en væsensforskell mellem Sovjetunionen af i går og dagens aggressive imperialisti-

ske supermagt. Forsvar for socialismen og marxismen-leninismen, af arbejderklassens og revolutionens interesser i dag betyder uforsonlig og illusionsløs kamp imod både det imperialistiske USA og det socialimperialistiske Sovjetunionen og de reaktionære og revisionistiske pro-imperialistiske kræfter, der forsvarer den ene eller den anden imperialistiske supermagt eller dem begge. Hverken USA-imperialismens »antisocial-imperialisme« eller den sovjetiske socialimperialismes »kamp imod USA-imperialismen« har noget med ægte antiimperialistisk kamp til forsvar mod aggression og diktat, for selvstændighed, uafhængighed og demokrati, at gøre. For den kamp, som disse røvere fører mod hinanden, tjener deres egne imperialistiske formål og ikke folkenes interesser, nøjagtig ligesom det er tilfældet med deres samarbejde, som også finder sted på de kæmpende folks bekostning.

Den revisionistiske teori om flere »former for socialisme«, flere »socialistiske modeller« tager sigte på at tilsløre forskellen mellem ægte og falsk socialisme, mellem de nye kapitalistiske regimer, der skjuler sig i pseudosocialistisk forklædning i de lande, hvor socialismen er blevet elimineret, og den ægte socialisme, som tidligere eksisterede i disse lande, og som fortsat eksisterer i det socialistiske Albanien, som unddrog sig den rasende revisionistiske kontrarevolution. I de åbent reaktionæres udgave er alt, hvad der betegner sig selv som socialistisk, også socialistisk. »Socialismen« strækker sig således fra Albanien over de tidligere socialistiske lande til de skandinaviske »blandøkonomier« med flere. Alt fra ægte marxist-leninister til moderne revisionister, trotskister og socialdemokrater betegnes følgelig som »socialister« og »marxister«. En særlig stupid borgerlig variant af denne sammenblandings- og forvekslingsteori er at betegne nazismen som »socialistisk«, fordi den angiveligt stod for en national udgave af socialismen! Denne barnlige demagogi, som tilslører det gamle nazistiske tyveri, der fik den til at svøbe sig i lånte socialistiske klædninger med henblik på at bedrage arbejderklassen og andre, bruges ikke bare til at miskreditere marxismen-leninismen og den ægte socialisme, men er reelt set et forsvar for fascisme og nazisme uden forklædning.

Denne bevidste sammenblanding af ægte og falsk socialisme tjener til at tilsløre skellet mellem disse, men også til at miskreditere den ægte socialisme og marxismen-leninismen ved at tillægge den ansvaret for de revisionistiske systemers og partiers åbenlyse fejl, for den revisionistiske statsmagts undertrykkende og udbytende karakter, for de socialimperialistiske magters aggressivitet og militarisme.

»ANTI-STALINISME« ER ANTIKOMMUNISME

»Stalinismen« er hovedangrebsmålet for borgerskabet og dets socialdemokratiske og revisionistiske agenter. Og som »stalinisme« betegnes i første række arbejderklassens historiske erfaringer fra opbygningen af socialismen i Sovjetunionen, i de folkedemokratiske lande efter krigen og i Albanien i dag. Det betegner de kommunistiske partier og deres kolossale indsats på Kominterns tid, deres rolle i spidsen for kampen mod fascisme og nazisme og mod dens arvtager som verdensreaktionens hovedbastion efter krigen – USA-imperialismen. Og det betegner de marxistisk-leninistiske partier af i dag, som kæmper på alle kontinenter i fortsættelse af denne store kamp. »Stalinisme« er tillige i borgerskabets og dets lakajers mund et skældsord for arbejderklassens videnskabelige teori, marxismen-leninismen.

For det reaktionære bourgeoisi er »stalinismen« summen af det værste, de ved, frygten for »civilisationens undergang«, hvormed de udtrykker den herskende klasses frygt for afskaffelsen af dens politiske herredømme, af dens frihed til at udbytte det store flertal og holde folkene i slaveri. »Anti-stalinismen« er essensen af deres aggressive antikommunisme, som forbinder alle borgerskabets fraktioner, politiske strømninger og ideologier fra fascister og åbent reaktionære, liberale og socialdemokrater, til moderne revisionister og trotskister.

Den »anti-stalinistiske« kampagne er blevet særlig øredøvende i den sidste periode. Heller ikke dette er nogen tilfældighed. Kampen mod »stalinismen« er ikke et historisk spørgsmål. Mere end 30 år efter J.V. Stalins død bliver borgerskabet og dets agenter ikke trætte af at tilsværte ham og den heroiske kampperiode, som det socialistiske Sovjetunionen og den internationale kommunistiske bevægelse gennemlevede i de år, han ydede sin gigantiske indsats. For reaktionen er det et spørgsmål om at omstøde historiens dom, om at vende dens forløb. Drømmen om at tilintetgøre socialismen ikke bare som system, men også som ideal i arbejderklassens bevidsthed er fortsat et urokkeligt mål for borgerskabet. De historiske landvindinger, som den internationale arbejderklasse og folkene opnåede på Stalins tid skal ikke blot elimineres; de skal også tilsværtes som »barbariske tilbageskridt«, som tilfældige forstyrrelser af den borgerlige orden. Og først og fremmest skal hetzen mod Stalin anvendes som et instrument i kampen mod socialismen i Albanien, imod de marxistisk-leninistiske partier af i dag, mod arbejderklassen og folkene, som kæmper for virkelige fremskridt på revolutionens vej.

Derfor opfatter vi marxister-leninister ikke betegnelsen »stalinister« som et skældsord, men som et hæderstegn.

Borgerlige ideologer, socialdemokrater, ultrarevisionister og trotskister anvender undertiden betegnelsen »neo-stalinister« eller tilmed »stalinister« om de sovjetrevisionister med Brezhnev i spidsen, som efterfulgte N. Hrustjov. Hrustjov fordømte som et nødvendigt led i den revisionistiske kontrarevolution, han stod i spidsen for, Stalin og hans værk. Denne fordømmelse var også et led i den ideologiske kamp, der føres imellem de to supermagter og deres allierede, med det formål at spænde folkene for deres egen imperialistiske vogn.

På det allerseneste er der bedrevet mange spekulationer i en angivelig »tilbagevenden til Stalin« i det revisionistiske Sovjetunionen af i dag. Sandheden er, at det aldrig er lykkedes at udslette mindet hos den sovjetiske arbejderklasse og folk om Stalin og de kolossale kampe og fremskridt, som verdens første socialistiske land gennemløb under hans ledelse. Den officielle fordømmelse af Stalin har ikke kunnet opnå sin hensigt, den officielle historieforfalskning ikke tilsløre sandheden om denne heroiske epoke, som sættes i relief af det revisionistiske og kapitalistiske systems forfald og fallit. Derfor kan vi opleve nogle »rehabiliteringer« og yderligere skift i den officielle historieopfattelse. Denne påståede »tilbagevenden til Stalin«, som antydes, skal demagogisk bruges til at præsentere de nuværende magthavere som fortsætterne af hans revolutionære linie, ligesom de også demagogisk præsenterer sig som arvtagere af Lenins værk. Men den tager også sigte på at udnytte Stalins popularitet til dagens socialimperialistiske Sovjetunionens aggressive og kriminelle formål, ved at anvende respekten for Stalin i den store kamp til forsvar mod Nazi-Tyskland og fascismen, for at give de sovjetrevisionistiske krigsforberedelser og dens stormagtschauvinistiske ideologi et anstrøg af kontinuitet og berettigelse.

Men en officiel »rehabilitering« af Stalin vil også være et gigantisk politisk nederlag for sovjetrevisionismen som sådan, fra Nikita Hrustjov og Brezhnev til Andropov og Tjernenko, som alle stod sammen i kampen mod »persondyrkelsen« som ledende skikkelser i den revisionistiske kontrarevolution, der tilintetgjorde socialismen i Sovjetunionen. Den vil fjerne den sidste rest af tiltro til de revisionistiske høvdinges »principfasthed« og skabe alvorlige problemer for alle de revisionistiske partier. Derfor tøver de revisionistiske sovjetledere med en officiel kovending.

Uanset dette forløb vil det revisionistiske Sovjetunionen ikke kunne

vende tilbage til »stalinismen«, til et ægte socialistisk system, til at basere sig på marxismen-leninismen i praksis, gennem et officielt dekret, fordi det kræver noget helt andet: en ny proletarisk revolution, som tilintetgør den revisionistiske herskende klike, som eliminerer det nye borgerskab, som har taget magten i landet. Det nye borgerskab, som tilintetgjorde proletariatets diktatur, oprettede i dets sted et statsmonopol-kapitalistisk system, hvor kapitalismens økonomiske og andre lovmæssigheder virker overalt. Kun ved for anden gang at tilintetgøre en herskende kapitalistisk udbytterklasse, uanset om denne hylder sig i »socialistiske« gevandter, kun ved at genoprette proletariatets diktatur og genopbygge socialismen, kan den undertrykte og udbyttede sovjetiske arbejderklasse og det sovjetiske folk »vende tilbage til Stalin«, det vil sige til socialismens og revolutionens vej.

I alle de revisionistiske lande, hvor borgerskabet har taget magten og genoprettet sit politiske og økonomiske herredømme, er en ny proletarisk revolution nødvendig, ligesom den er det i alle de »gamle« kapitalistiske og imperialistiske lande. Og overalt – som på Lenins og Stalins tid – er det nødvendigt, at der for at arbejderklassens anstrengelser og bestræbelser kan krones med held, eksisterer og opbygges et stærkt marxistisk-leninistisk kommunistisk parti, der kan gå i spidsen for denne kamp og lede den til sejr.

FORSVARET AF DET SOCIALISTISKE ALBANIEN ER ET PRINCIPSPØRGSMÅL

Reaktionen forbinder antikommunismen og »anti-stalinismen« med angreb på socialismen i praksis, på det indtil videre eneste eksisterende socialistiske samfund i verden, det socialistiske Albanien. I den seneste tid er en intens propaganda imod Albanien blevet gennemført i Danmark og i de borgerlige medier i en række andre lande. Angiveligt skulle det socialistiske Albanien »krænke menneskerettighederne«, og som »bevis« for dette anføres ved siden af løgne udpønset af CIA, Vatikanet og den øvrige internationale reaktion, at Albanien officielt er en ateistisk stat, den eneste i verden, og at eksistensen af fascistiske og racistiske organisationer og udbredelsen af fascistisk, racistisk og krigsophidsende materiale er forbudt ifølge loven. Alle progressive mennesker regner disse kendsgerninger til Albaniens fordel som historiske fremskridt, og understøtter det socialistiske Albanien, som fører en modig og uforfærdet kurs, uafhængig af de imperialistiske supermagter og deres alliancer og

blokke, en fast kurs til forsvar for freden, for folkenes, revolutionens og socialismens sag.

Også de mest udspekulerede kampagner fra verdensreaktionens side, som er beregnet på at miskreditere det socialistiske Albaniens stadig voksende prestige, dets rolle som et eksempel til efterfølgelse for arbejderklassen og folkene overalt i verden, er slået fejl og vil slå fejl. Albaniens fremskridt på alle felter, der står i skærende kontrast til situationen i hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, kan ikke forties i det lange løb, selv om man forsøger at slå en ring af reaktionær propaganda omkring det med det formål at isolere det og forvirre og bedrage arbejderklassen og folkene. Under ledelse af deres Arbejdets Parti med kammerat Enver Hoxha i spidsen går den albanske arbejderklasse og det albanske folk frem mod stadig nye sejre under vanskelige betingelser, uimodsigelig i sin beviskraft på det socialistiske systems overlegenhed på alle felter i forhold til kapitalismen, en inspiration for arbejderklassen og folkene overalt.

Det albanske samfund giver ikke mindst inspiration til et lille land som Danmark, fordi det albanske eksempel viser, at et lille folk og en lille nation kan leve i fred, frihed og uafhængighed ved at stole på sine egne indre ressourcer og kræfter, uden at gøre sig afhængig af kapitalistiske, imperialistiske og socialimperialistiske magter. Og det kan samtidig til stadighed udvikle sig og gå fremad i et tempo, som er ukendt i den kapitalistiske og revisionistiske verden. Forsvaret for Albanien er et forsvar for socialismen som system, som eksempel, og en ubetinget og ufravigelig pligt, et principspørgsmål for alle, som kalder sig og er marxister-leninister og revolutionære.

Reaktionens, revisionismens og opportunismens angreb på Albaniens Arbejdets Parti og dets leder, kammerat Enver Hoxha, som i teori og praksis igennem hele sin virksomhed har forsvaret og bidraget til udviklingen af marxismen-leninismen, har samme karakter og samme formål som angrebene på Stalin og socialismens klassikere. Derfor har vort parti og vil vort parti til stadighed forsvare og udbrede kendskabet til sandheden om Albanien, Albaniens Arbejdets Parti og det albanske folks leder, Enver Hoxha, hvis værker er af værdi som vejledning for alle marxist-leninister og revolutionære, for arbejderklassen og de kæmpende folk.

SOCIALDEMOKRATISME OG REVISIONISME UNDERSTØTTER STATSMONOPOLKAPITALISMEN

Når den aggressive, utilslørede antikommunisme bliver stadig mere fremtrædende som det amerikanske og europæiske, herunder det danske, borgerskabs vigtigste ideologiske kendetegn, et det også et udtryk for svækkelsen af det kapitalistiske system og de forskellige borgerlige ideologier og strømninger, herunder krisen for reformismen og revisionismen, der er to former for borgerlig ideologi og politik. Den åbent reaktionære antikommunisme understøttes i arbejderbevægelsen og i den revolutionære bevægelse af den skjulte antikommunisme, der hyller sig i marxistiske eller tilmed marxistisk-leninistiske gevandter, og betegner sig selv som revolutionær, marxistisk eller marxistisk-leninistisk, for derved bedre at tilsløre sine reaktionære hensigter og bedre kunne bidrage til opretholdelsen af det kapitalistiske system og kampen imod arbejderklassens videnskabelige og revolutionære teori og dens marxistisk-leninistiske parti.

De socialdemokratiske »teorier« om »velfærdssamfundet«, om det »harmoniske classesamarbejde«, propagandaen for den »krisefri kapitalisme« og den »fredselskende imperialisme« har fået et grundskud under den nuværende kapitalistiske krise. De har samtidig ideologisk og politisk banet vejen for det »nye højre« og dens aggressive retorik og angreb på arbejderklassen og samtlige resultater af dens kamp igennem årtier. Med den tilpasningsdygtighed, der er karakteristisk for alle varianter af opportunisten overfor de skiftende konjunkturer og de forskellige behov hos borgerskabet for at opretholde den kapitalistiske ro og orden og den uhindrede udbytning, er Socialdemokratiet gået i gang med at annamme de nyeste ideologiske og politiske budskaber fra det større udland og det hjemlige borgerskab. Den danske og internationale socialdemokratisme – som er en ideologi og politik, som tjener borgerskabets klassekamp imod arbejderklassen – rammes af stadige og hårde slag imod dets rolle som strejkebryder og brandslukker af arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp.

Den moderne revisionismes partier og grupper i Danmark søger at overtage den ideologiske og politiske rolle, som Socialdemokratiet er ved at miste. Stadig mere åbent tilnærmer de sig Socialdemokratiet, ikke blot i form af en fast politisk alliance med dette parti, som dets faste støttepartier, eller som en del af et tilstræbt »arbejderflertal«, men også i ideologisk, politisk og organisatorisk henseende. De revisionistiske partier og partiorganisationer er vanskelige at skelne fra de socialde-

mokratiske (og borgerlige) vælgerforeninger. SF, VS og DKP har indrettet sig og indretter sig i stadig højere grad på at være vedhæng til den parlamentariske politik, til folketingsgrupperne, eller til de ønskede folketingsgruppers virksomhed.

Hverken Socialdemokratiet eller de moderne revisionistiske partier har kunnet stille meget op imod det »nye højres« ideologiske offensiv, mod de åbent borgerliges angreb på den borgerlige-socialdemokratiske »velfærdsstat« til fordel for »privatisering«, »uindskrænket liberalisme« og »kræfternes helt frie spil«. For kerneindholdet i de revisionistiske og reformistiske partiers ideologi og politik er netop *forsvar for og videreudbygning af statsmonopolkapitalismen*, hvis fallit som kriseregulator uimodsigeligt er blevet demonstreret under den nuværende krise. Og dennes bureaukratiske karakter forsyner de åbent borgerlige ideologer med ubegrænsede mængder af ammunition, som de anvender til at miskreditere »socialismen« som sådan, der demagogisk identificeres med en stærk statsmagt af den statsmonopolkapitalistiske type. Naturligvis er de åbent borgerliges og det »nye højres« antibureaukratisme ligeså bundfalsk som Socialdemokratiets antikapitalisme. Deres kampe mod det statslige bureaukrati retter sig hverken mod den kapitalistiske stat som sådan eller mod dets bureaukrati, men kun mod de sider, der vedrører administrationen af de sociale budgetter, undervisning og kultur, mens de tilstræber en uhindret vækst af det statslige magtapparat og ikke mindst militæret.

Grænsen mellem socialdemokratismen og den moderne revisionisme indbyrdes er flydende, både ideologisk og politisk; derfor har vi ofte oplevet bevægelser og overflytninger mellem disse og ikke mindst mellem de revisionistiske partier indbyrdes. De revisionistiske partier og fraktioner strides og splittes, forenes midlertidigt og spaltes påny, især omkring taktiske spørgsmål og personspørgsmål, som et led i den evige magtkamp mellem kliker, og ikke omkring principper. Den grundlæggende orientering og deres ideologiske udgangspunkt er stort set identiske, de er alle skud på den moderne revisionismes ufrugtbare stamme. De tjener det danske borgerskab og imperialismen, selvom deres konkrete tilknytning kan variere, både i forhold til supermagterne og forskellige udenlandske revisionistiske strømninger, som de knytter sig til.

Den danske moderne revisionisme og dens partier må stadig mere åbent stille sig frem som bourgeoisiets og imperialismens talsmænd, tvunget hertil af deres karakter, som under krisens betingelser bliver stadig tydeligere blotlagt.

OPPORTUNISMENS GLOBALE FIASKO

Krisen har også været stærkt ødelæggende for de statsbærende revisionistiske partier og strømninger, som har opereret på internationalt plan og udgør forskellige varianter af den moderne revisionisme, som for eksempel den kinesiske revisionisme, titoismen og sovjetrevisionismen.

Den jugoslaviske revisionismes teser om »selvforvaltning« og »alliancefrihed«, som har skullet skjule denne kapitalistiske stats virkelige karakter, har mistet enhver troværdighed. Den er forlængst teoretisk og politisk afsløret og tilintetgjort af marxismen-leninismen. Den økonomiske krise, den voldsomme inflation, pantsætningen i udlandet og eksplosionen af undertrykkelse og vold imod de nationale mindretal, i første række mod albanerne i Kosova, har slået hovedet på sømmet.

Den kinesiske ledelses pragmatiske kurs og bestræbelser på at opbygge det kapitalistiske Kina i hastigt tempo, som drømmer om supermagtsstatus ved siden af og i konkurrence med USA og det socialimperialistiske Sovjetunionen, øver ikke længere nogen tiltrækning på arbejderklassen og de revolutionære, også takket være marxist-leninisternes afsløring og fordømmelse af de kinesiske revisionisters såkaldte »tre-verdens-teori« og deres ideologiske grundlag, den anti-marxistisk-leninistiske Mao Zedong-tænkning. Som international politisk strømning er maoismen allerede reduceret til et rådende lig. Afslørende for begge parter karakter er den kendsgerning, at Deng Xiao-pings kapitalistiske og socialimperialistiske KKP og Gert Petersens SF, der også lægger vægt på gode forbindelser til både NATO og EF, har oprettet forbindelser med hinanden. Exit KAP, ind med SF. Det er samme dyngemøg!

Heller ikke i den sovjetrevisionistiske lejr eksisterer nogen virkelig enhed. Selvom de sovjetiske stats- og partiledere stadig forlanger at kunne svinge taktstokken over de revisionistiske partier, som opretholder forbindelser med Sovjetunionen, er det stadig vanskeligere at holde låget over de stadig dybere modsætninger, som undergraver den revisionistiske lejr indefra. Igennem flere år har høvdingene i Kreml søgt at få organiseret en international konference for de revisionistiske partier med det formål at tromme en enhed på Moskvas linie sammen. Det har endnu engang vist sig meget vanskeligt og er stødt på stor modstand fra forskellig side. Og selv hvis dette møde bliver holdt, vil det blot vise eksistensen af de dybtgående og uforsonlige modsætninger, som kendetegner disse partier, som aldrig kan have virkelig enhed på marxismen-leninismens og den proletariske internationalismes grund, fordi de har

forrådt disse og forvandlet sig til redskaber i det gamle eller nye revisionistiske borgerskabs tjeneste.

De gamle revisionistiske partier i Vesteuropa, som i ønsket om at tjene deres hjemlige bourgeoisi undertiden er kommet i konflikt med de sovjetiske socialimperialisters interesser, har anbragt sig på den såkaldte »eurokommunismes«, den utilslørede revisionismes positioner, men har hyppigt gennemløbet en partispaltning, ofte på opdrag af sovjetrevisionisterne, som er interesseret i eksistensen af »pålidelige« agenturer i forskellige lande og foretager omfattende økonomiske investeringer for at holde live i eller skabe sådanne. Oprettelsen af sådanne prosovjetiske partier eller grupper fra »eurokommunistiske« partier, har vi således set i lande som Spanien og Sverige, i Finland, England og andre steder. I Danmark oplever man konkurrencen om de sovjetiske revisionisters gunst mellem DKP og Preben Møller Hansens Fælles Kurs Klubben. De sovjetiske revisionister formår at holde på flere heste på én gang og opretholde forbindelse med flere »marxistisk-leninistiske« partier og organisationer i hvert land!

De »eurokommunistiske« partier, som for nogle år siden blev så stærkt opreklameret af borgerskabet, står overalt svækket i dag, med voldsom medlemsfragang og vælgerfracfald, fordi de har afsløret sig som pålidelige forsvarere af det kapitalistiske system. Det gælder for eksempel Santiago Carillos spanske revisionistparti, som måtte ofre selveste ophavsmanden til den opreklamerede »eurokommunismes« teori, eller Georges Marchais' franske ditto, som indgik en »historisk alliance« med Mitterands socialister og etablerede et traditionelt borgerligt »arbejderflertal«, som forsvarede kapitalismens og imperialismens positioner. På internationalt plan er strategien for parlamentariske koalitioner mellem socialister, socialdemokrater og de moderne revisionister, de forskellige former for »arbejderflertal«, blevet grundigt miskrediteret, fordi de er blevet afprøvet i praksis og overalt har ført til katastrofe, som i Chile, eller blot til en styrkelse af statsmonopolkapitalismen og den fortsatte opretholdelse af den gamle reaktionære orden på arbejderklassens og de brede massers bekostning som i Danmark, Frankrig og Spanien.

På trods af den generelle svækkelse, som gennemførelsen af den moderne revisionismes politik i praksis – i såvel de revisionistiske lande, hvor partiet er statsbærende, som i Vesteuropa eller i andre verdensdele – uundgåeligt har medført og måtte medføre, udgør den moderne revisionisme i alle dens skikkelser en formidabel fjende af revolutionen og

marxismen-leninismen, af den revolutionære arbejderbevægelse. Og den sovjetiske revisionisme, der understøttes af hele en imperialistisk supermagts økonomiske, politiske og militære potentiale, og som udgør den mest gennemprøvede og altomfattende revisionistiske teori, er fortsat den farligste af den moderne revisionismes forskellige strømninger.

På globalt plan udgør både den moderne revisionisme og socialdemokratismen, organiseret i Socialistisk Internationale, nogle vældige kontrarevolutionære kræfter, som opererer i arbejderbevægelsen, den revolutionære og tilmed i den kommunistiske bevægelse overalt, og som begge arbejder for at svække klassekampen og revolutionen og slukke den nationale frigørelseskamp, vildlede den og knytte den til særlige imperialistiske magters formål.

På internationalt plan har den moderne revisionisme den største indflydelse, især i form af sovjetrevisionismen, men igennem de senere år er også den Socialistiske Internationale, der fungerer som et instrument for den vestlige kapitalismes og i særdeleshed den vesteuropæiske imperialismes interesser, blevet stadig mere aktiv også i lande og områder, hvor den tidligere har stået relativt svagt, som i Mellem- og Latinamerika og andre steder.

I Danmark er begge disse strømninger, begge disse hovedformer for gennemførelsen af borgerlig ideologi og politik i arbejderklassen, og for dens organisering i politiske og faglige organisationer af borgerlig type, allerede gamle og relativt velforankrede. Socialdemokratismen er den mest udbredte, men befinder sig i tilbagegang i forhold til den moderne revisionisme, i dag hovedsageligt i dens folkesocialistiske form, mens alle de forskellige varianter af den moderne revisionisme ligesom trotskismen og anarkismen har sine danske politiske og organisatoriske udtryk.

Det imperialistiske bourgeoisi i Danmark og dets agenter i arbejderbevægelsen har, understøttet af imperialister, reaktionære og revisionister på internationalt plan, stillet sig som opgave at udrydde marxismen-leninismen, proletariatets revolutionære ideologi og det marxistisk-leninistiske parti. I midten af 1960erne troede Gert Petersen et kort øjeblik, at det var forbi for altid med marxismen-leninismen i Danmark. Men arbejderklassen og de revolutionære har ikke i sinde at opfylde borgerskabets og opportunisternes ønskedrømme.

DKP/ML FORSVARER ARBEJDERKLASSENS REVOLUTIONÆRE TRADITIONER

Nye konjunkturer, nye situationer og nye manøvrer fra bourgeoisiets side fører også til nye angreb på marxismen-leninismen og det marxistisk-leninistiske parti. Nye politikker, nye taktikker og organisationer udklækkes for at bedrage arbejderklassen og de øvrige arbejdende. Men igennem alt dette viser det sig, at den marxistisk-leninistiske teori og politik og leninismens revolutionære kommunistiske parti som arbejderklassens fortrobsparti, som et parti af en ny type, er uovervindelig.

Harald Brix' og Louis Pios Socialdemokrati udbredte socialismens målsætninger og marxismens teori i arbejderklassen og skabte dens første klasseparti og dens klassemæssige organisering. Virkningerne af dette banebrydende arbejde gør sig gældende endnu.

Og den danske arbejderbevægelse opstod som en revolutionær bevægelse, som et parti på marxismens grund, som et værdigt medlem af Marx' og Engels' Internationale. Politiforfølgelser og terror var ikke i stand til at knuse det første revolutionære arbejderparti. Først med Brix' martyrdød og Pios skammelige desertation lykkedes det borgerskabet gennem sine reformistiske agenter at overtage ledelsen i Socialdemokratiet. Og dermed over en årelang periode, der faldt sammen med den 2. Internationales revisionistiske udviklingsperiode, at forvandle det til et borgerligt arbejderparti, parat til at gribe efter regeringsmagten i koalition med de åbent borgerlige, som nye og bedre administratorer af det kapitalistiske system i »Socialdemokratiets århundrede«. Men marxismen og den revolutionære linie i arbejderbevægelsen kunne ikke udryddes. Den blev igennem mere end 30 år herhjemme anført af Gerson Trier, i den første periode i nært samarbejde med Nikolaj Petersen, begge venner og elever af Engels. Lenins berømte kamphilsen til Gerson Trier for hans brud med det opportunistiske Socialdemokrati, da Stauning dannede sin første regering, er kendt af alle danske kommunister.

Triers og andres arbejde dannede grundlaget for stiftelsen af det revolutionære DKP, for skabelsen af et leninistisk parti til at lede arbejderklassens kamp i det Danmark, som trådte ind i monopolkapitalismens og imperialismens epoke. Fra det revolutionære DKP, der under revisionisten Aksel Larsens og hans fællers ledelse aldrig blev et konsolideret leninistisk parti, udsprang talrige kommunistiske kæmpere og ledere, som kæmpede eksemplarisk i 1920'erne og 1930'erne, heraf nogle i Spanien, mange ofrede livet i internationalismens navn. Fra DKP udvikledes adskillige ledere, der under den nazistiske besættelse af Dan-

mark under illegalitetens vanskelige vilkår tilkæmpede sig ledelsen af arbejderklassens antifascistiske kamp.

Den danske kommunistiske bevægelse har frembragt en række store skikkelser: Martin Andersen Nexø, som kæmpede eksemplarisk igennem et helt liv til sin død som verdensberømt forfatter; Thøger Thøgersen, formand for DKP, indtil han udmanøvreredes af Aksel Larsen og hans gruppe, en revolutionær, som fængsledes talrige gange for sin virksomhed, også under 2. verdenskrig, og som døde som følge af eftervirkningerne af et KZ-ophold allerede i 1946; Carl Madsen, som forblev sine revolutionære idealer tro til det sidste og derfor måtte komme i uforsonlig konflikt med det revisionistiske DKP, som under Aksel Larsens og senere Knud Jespersens, Ib Nørlunds og Jørgen Jensens ledelse forrædte sine idealer og gik i Socialdemokratiets forræderiske fodspor. Og der findes talrige andre revolutionære skikkelser, som kæmpede uegennyttigt hele deres liv for revolutionens og socialismens store sag i Danmark, og som stod i forreste række i kampen. Det er disse fine revolutionæres arbejde og den danske arbejderklasses store revolutionære traditioner, som DKP/ML i dag viderefører. Vi er forenet med disse revolutionære, fordi vi ledes af den samme sejrende ideologi, af Marx', Engels', Lenins og Stalins store lære.

Det marxistisk-leninistiske parti kommer ikke dumpende ud af den blå eller grønne eller kvalmende brune luft, som de borgerlige og småborgerlige partier, som skyder op i disse år, gør det. Det baserer sig på den mest fremskredne og mest revolutionære classes, arbejderklassens hundredårige kamptraditioner, på hele det danske folks progressive bestræbelser, kampe og forhåbninger gennem tiderne. Vor politik svajer ikke med vinden og skifter ikke med konjunkturerne eller udsigt til parlamentarisk indflydelse eller politiske »ben«. Det er en stabil og holdbar politik, udviklet på basis af arbejderklassens og alle progressive kræfters kamp og anstrengelser, som udtrykker og forsvare elementære klasseinteresser nu og i fremtiden.

Hvert år leveres nye beviser på marxismen-leninismens uændrede gyldighed og aktualitet. Nok så mange ondsindede, forvanskende og forvrængende angreb, den udsættes for fra borgerskabets og revisionisterens side, kan ikke ændre dette. Det var marxist-leninisterne og ikke de moderne revisionister og socialdemokrater, der havde ret, da vi fastholdt teorien om kapitalismens uændrede karakter i den nuværende epoke, eller om at de økonomiske kriser ville vende tilbage og ikke var afskaffet med udviklingen af statsmonopolkapitalismen. At lovene for

den kapitalistiske akkumulation fortsat virker på trods af den socialdemokratiske demagogi om »udligning og retfærdig fordeling mellem klasserne«. Kendsgerningerne bekræfter, at arbejderklassen forarmes ikke bare relativt, men også absolut, sådan som vi marxist-leninister har fastholdt det på trods af alle angreb. Eller at imperialismen fortsat bevarer sin aggressive natur og karakter, så længe ikke alle dens tænder er trukket ud. De moderne revisionister rejste sig imod alle disse grundlæggende teser i marxismen-leninismen, som har bestået deres prøve, mens de revisionistiske opfindelser og påfund synker hen i glemsel, tildækket med skam.

Hverken socialdemokraterne eller de moderne revisionister, der alle er glødende tilhængere af den »fredelige overgang til socialismen«, har nogensinde kunnet stille med ét eneste eksempel på dette og dermed bevise, at revolutionen skulle være unødvendig og overflødiggjort. Tværtimod har alle de forsøg på at gennemføre en overgang til socialismen via stemmesedlen vist sig at slå fejl, at være bedrageriske manøvrer organiseret af socialdemokrater og revisionister for at forhindre revolutionen og ægte socialisme, eller de er endt med nederlag og en tragedie som i Chile.

Og de vil heller aldrig kunne frembringe et sådant bevis, for kapitalismen tillader aldrig en fredelig indvoksen i socialismen. Udbytterklasserne vil aldrig frivilligt give afkald på magten, og selv når den er gået tabt, vil de aldrig ophøre med at gøre forsøg på come-back og kapitalistisk restauration. Klassekampen fortsætter uafbrudt i hele socialismens periode lige frem til det klasseløse, kommunistiske samfund med risikoen for, at arbejderklassen og det arbejdende folk mister sine største landvindinger og atter lægges i lænker, sådan som det er sket i Sovjetunionen, Kina og de øvrige revisionistiske lande.

Ikke bare findes der ikke noget eksempel på, at socialismen har sejret ad fredelig, parlamentarisk vej og at proletariatets diktatur er blevet oprettet uden at knuse den gamle, borgerlige statsmagt. Revolutionens historie viser også, at uden et marxistisk-leninistisk parti til at gå i spidsen for revolutionen kan den ikke føres til sejr, og at selv dér, hvor der findes et sådant parti, eksisterer muligheden for, at revolutionen ikke føres helt igennem til endelig sejr, som det skete i Jugoslavien og i Kina. En socialistisk revolution uden et marxistisk-leninistisk parti i spidsen for arbejderklassens og folkets kamp, eller ved en koalition, hvor det marxistisk-leninistiske parti ikke spiller den absolut ledende rolle, er en umulighed og afslører sig som revisionistisk falskneri.

Det er vort partis afgørende opgave at forsvare marxismen-leninismen, at forankre den i den danske arbejderklasse og sikre, at denne store revolutionære teori derved bliver en levende, materiel kraft, der er i stand til at forårsage et socialt jordskælv, at anvende den på en levende måde i overensstemmelse med de nationale og internationale betingelser, vores kamp er underlagt. I denne sammenhæng må vi optrappe den ideologiske og teoretiske kamp mod den reaktionære og borgerlige ideologi og i første række imod den moderne revisionisme, som i særlig grad tjener til at forvirre den revolutionære bevægelse og arbejderklassen.

DEN INTERNATIONALE MARXISTISK-

LENINISTISKE BEVÆGELSE VOKSER OG STYRKES

Vort parti er stolt af at være en del af den nye marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, som udvikler sig, styrkes og kæmper på alle kontinenter i disse år. Den marxistisk-leninistiske bevægelse er opstået og har udviklet sig i kamp mod den moderne revisionismes gennembrud og forræderi. Den er blevet styrket og hærdet i kampen mod den moderne revisionisme af alle varianter, især den sovjetiske moderne revisionisme, som nødvendiggjorde nystiftelsen af et ægte marxistisk-leninistisk parti i en lang række lande, hvor det lykkedes Hrustjov-revisionisterne at tilintetgøre det gamle kommunistiske parti. Den er også blevet stærkere igennem opgøret med Mao Zedong-tænkningen, der igennem en periode fra slutningen af 1960erne til slutningen af 1970erne øvede betydelig indflydelse i en række partier i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Efter vores opfattelse er den centrale opgave for de nye marxistisk-leninistiske partier, der ofte er unge som vort eget, at vinde et solidt rodfæste i arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser i det enkelte land, at tilkæmpe sig rollen som revolutionens ledende kraft dér, og at udarbejde en passende strategi og taktik, der fører revolutionens og socialismens sag sikkert fremad. Samtidig er det nødvendigt, at de marxistisk-leninistiske partier lærer af hinandens erfaringer, lærer af arbejderklassens historiske og aktuelle kamperfaringer i alle lande, og gensidigt understøtter hinandens kampe og anstrengelser. Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses enhed styrkes således på marxismen-leninismens og den proletariske internationalismes grund.

I 1943 opløstes det daværende Komintern, den kommunistiske internationale, som også det danske DKP var en sektion af. De danske kom-

munister bifaldt dengang denne beslutning. En sådan international organisme var ikke længere nødvendig for de enkelte partiers og hele den internationale kommunistiske bevægelses udvikling, men begyndte tværtimod på nogle punkter at virke som en hæmsko for denne. Kominterns opløsning gjorde det også lettere at forene alle progressive kræfter i kampen mod nazismen og fascismen, som befandt sig i sin afgørende fase. Vi danske kommunister er også i dag enige i denne beslutning, og ikke alene i, at det var en historisk korrekt beslutning, men vi er også af den opfattelse, at der ikke er brug for en ny international organisme i dag af samme art som Komintern, at de historiske erfaringer også efter Kominterns opløsning og i kampen mod den moderne revisionisme entydigt har bevist dette.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse består af en række selvstændige, ligeværdige partier, som forenes af en fælles ideologi, en fælles målsætning og en fælles kamp mod de samme fjender, de udgør afdelinger i arbejderklassens store verdenshær.

I den forløbne periode er DKP/MLs bånd til en lang række partier i den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse blevet udbygget og stadig fastere til gensidig fordel. Vort parti vil fortsætte sin aktive linie for at styrke enheden i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, for at knytte faste bånd til broderpartierne, som kæmper under de forskelligste betingelser overalt i verden.

Også vores faste bånd til Albaniens Arbejds Parti er blevet styrket i denne periode, et forhold som bygger på ligeværdighed, på gensidig respekt og tillid, og som udvikler sig og styrkes på marxismen-leninismens og den proletariske internationalismes grund. I dag er Albaniens Arbejds Parti det eneste ægte marxistisk-leninistiske parti, som også er statsbærende, og vort parti, de danske kommunister, er stolte over at være medkæmper til et konsekvent revolutionært parti som det albanske, der under alle omstændigheder og uanset omkostninger og ofre har fastholdt og forsvaret marxismen-leninismen og sin revolutionære kurs.

Når den borgerlige propaganda hævder, at DKP/ML er »den danske afdeling af det albanske kommunistparti«, er det med ondsindede formål, for at tilsværte både det albanske parti og vort danske parti. Der er ingen i Tirana, der kan eller vil give ordrer til de danske kommunister, eller den danske arbejderklasse, som må finde sin strategi og taktik i overensstemmelse med vore forhold og betingelser. Indblanding eller diktat, et partis underlæggelse under et andet er og vil være en anti-marxistisk-leninistisk praksis, som aldrig er blevet eller vil blive prakti-

seret mellem ægte marxistisk-leninistiske partier. Men nok mellem borgerlige og revisionistiske partier, hvor »store« partier i imperialistiske stormagter gennem politiske og økonomiske midler sikrer sig kontrol over mindre eller svagere partier. Marxister-leninister, som Albaniens Arbejdets Parti eller vort parti, har altid fordømt og bekæmpet sådanne foreteelser. Også i den kommende periode vil vi arbejde for at udvikle enheden med de albanske kammerater, med alle de kæmpende afdelinger af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, som står over for store opgaver som organisatorerne af arbejderklassens og folkets kamp og sejr i en periode, hvor revolutionen ikke blot er en forhåbning eller et fremtidsperspektiv, men et problem, som er taget op til løsning, som kammerat Enver Hoxha har sagt.

Kammerater!

Denne kongres stiller os over for store opgaver og vigtige beslutninger for vort partis kamp og udvikling, for den fortsatte udvikling af klassekampen i vort land. Blandt disse er fastlæggelsen af retningslinierne og kampen i den kommende periode, såvel som forskellige forbedringer og tilføjelser til partiprogrammet, først og fremmest tilføjelsen af det nye afsnit om klassekampen under kapitalismen, der angiver hovedretningen og hovedspørgsmålene i den daglige kamp på forskellige felter i den nuværende periode, hvor revolutionen forberedes.

På baggrund af beslutningerne fra denne kongres vil vort parti udvikle sig videre henimod at blive den afgørende kraft i den revolutionære bevægelse, imod at vinde ledelsen i arbejderklassens og de øvrige arbejdedes kamp. Lad os sikre, at disse kampopgaver i den kommende kongresperiode bliver udført med held!

Længe leve DKP/MLs 3. kongres!

Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister!

Længe leve den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og den proletariske internationalisme!

Ære til marxismen-leninismen!

INDHOLD

Indledning	5
I. Den politiske situation	11
Intensiveringen af den kapitalistiske kriseoffensiv	13
Arbejderklassens og de øvrige arbejdendes voksende modstand mod den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik	16
Opsvinget i modstanden mod det nationale brandudsalg og støtten til folkenes revolutionære kamp mod imperialismen	21
Den kapitalistiske »velfærdsstats« og »arbejderflertals«-strategiens krise	26
For en revolutionær vej ud af krisen	29
II. Partiet og dets udvikling	33
Partiet styrkes ved at befri sig for kapitulanter og desertører	35
Den fortsatte opbygning af partiet og forbedringen af dets sociale sammensætning	36
Revolutioneringen af det indre partiliv	37
Forbedringen af propagandaen	39
Det kommunistiske ungdomsarbejde	42
Deltagelse i folketings- og kommunalvalg	45
Parti og masseorganisationer	48
For opbygningen af en kampfront mod krise, krig og reaktion	51
For en revolutionær fagbevægelse	51
Arbejdet på landet	54
Stop det kapitalistiske nedskæringsfelttog!	55
Fredsbevægelsen vokser og styrkes	59
EF-modstanden må fastholdes og udvikles	61
Imod reaktionens fremmarch!	62
Kvinderne og den revolutionære bevægelse	64
Arbejdet blandt de intellektuelle	66
Kulturkampen skærpes	68

III. Marxisme-leninisme og kampen mod borgerskabets ideologiske offensiv	71
Det »nye højre« og reaktionens antikommunistiske offensiv	72
Den revisionistiske kontrarevolution og den demagogiske sam- menblanding af ægte og falsk socialisme	75
»Anti-stalinisme« er antikommunisme	79
Forsvaret af det socialistiske Albanien er et principsspørgsmål	81
Socialdemokratisme og revisionisme understøtter statsmonopol- kapitalismen	83
Opportunismens globale fiasko	85
DKP/ML forsvarer arbejderklassens revolutionære traditioner ...	88
Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse vokser og styrkes	91

For en revolutionær vej ud af krisen

er Centralkomiteens virksomhedsberetning
til DKP/MLs 3. kongres i januar 1985.

Udover en grundig analyse af de opgaver,
som arbejderklassen og landets øvrige
progressive kræfter står overfor, behandler
den i særlig grad reaktionens ideologiske
og politiske offensiv – og viser vejen til at
besvare den.